

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

D
R
A
G
O
N
B
L
A
D
E

MATCH ME, I'M FALLING

THE SCHOOL FOR
SPINSTERS BOOK TWO

MICHELLE
WILLINGHAM

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Beni Eşleştir, Düşüyorum

Bekar Kızlar Okulu
İkinci Kitap

Michelle Willingham tarafından

© Telif Hakkı 2023 Michelle Willingham'a aittir

Michelle Willingham'ın metni

Dar Albert'in kapağı

Dragonblade Publishing, Inc., Kathryn Le Veque Novels, Inc.'in bir yayınıdır.

Posta Kutusu 23

Moreno Vadisi, CA 92556

ceo@dragonbladepublishing.com

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir

İlk Baskı Mayıs 2023

Kindle Sürümü

Reklam veya tanıtım amaçlı kısa alıntılar haricinde her türlü çoğaltılması kesinlikle yasaktır.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazarın amacı bu değildir.

Lisans Notları:

Bu e-Kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-Kitap, satın alındıktan sonra tekrar satılamaz. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya ödünç almadıysanız ya da sizin için satın alınmadıysa ve yalnızca sizin kullanımınız için hediye olarak verildiyse, lütfen iade edin ve kendinize ait bir kopya satın alın. Bu kitap yetkisiz bir platformdan satın alındıysa, korsan ve/veya yetkisiz bir kopyadır ve ihlal edenler hakkında yasaların tüm gücüyle yasal işlem başlatılacaktır. Korsan kopyaları satın almayın veya kabul etmeyin. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Yardımcı haklar için Dragonblade Publishing, Inc. ile iletişime geçin.

DRAGONBLADE'İN BLOG'UNA KAYIT OLDUNUZ MU?

Özel hediyeler, özel alıntılar, yakında çıkacak kitaplar, indirimler, ücretsiz kitaplar, kapak tanıtımları ve daha fazlası hakkında en son haberleri ve bilgileri alacaksınız.

Yazarlarımızın tam listesine de göz atın!

Spam yok, gereksiz e-posta yok. Söz veriyoruz!

Buraya Kaydolun

Sevgili Okuyucu;

Küçük bir yayınevine verdiğiniz destek için teşekkür ederiz. Dragonblade Yayıncılık olarak, sektördeki en iyi yazarlardan bazılarının en yüksek kalitede Tarihi Aşk romanlarını sizlere sunmak için çalışıyoruz. Desteğiniz olmadan "biz" diye bir şey yok, bu yüzden bu hikayeleri beğenmenizi ve bu süreçte yeni favori yazarlar bulmanızı içtenlikle umuyoruz.

Keyifli okumalar!

CEO, Dragonblade Yayıncılık

Yazar Michelle Willingham'ın diğ er Dragonblade kitapları

Bekarlar Okulu Serisi

Londra'da Yapılan Bir Eşleşme (1. Kitap)

Beni Eşleştir, Düşüyorum (2. Kitap)

Eşleşebilirsen Eşleşt ir (3. Kitap)

İçindekiler

Başlık Sayfası

Telif Hakkı Sayfası

Yayıncının Notu

Yazar Michelle Willingham'ın diğer Dragonblade kitapları

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On Üçüncü Bölüm

On Dördüncü Bölüm

On Beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm

Sonsöz

Match Me If You Can'den alıntı

Yazar Hakkında

Birinci Bölüm

Londra, 1816

Vazo kırılma sesi sessizliği yırttı. Leydi Ashleigh Pryor, neyle karşılaşacağından şimdiden korkan oturma odasına doğru koştu. Babasının sesi, annesinin gözyaşlarını bastırdı. "Geçen hafta sana bu gece Suffolk Dükü'nün balosuna davet edildiğimizi söylemiştim. Hep aynı şeyi mi söylemem gerekiyor? Yoksa beni hiç dinlememen için bir sebep mi var?"

"H-hiç bahsetmedin," diye itiraz etmeye başladı annesi. "Bilmiyordum."

"Ve nedense Lady Shelby'nin balosuna davet mi aldın?" diye alay etti. "Düşes yerine vikontes mi? Ne düşünüyordun?"

Annesi hiçbir şey söylemedi ve Ashleigh kendi midesinde bir endişe dalgası hissetti. Müdahale etmesi gerektiğini biliyordu ama yanlış bir şey söylerse, annesi için işler daha da kötüleşebilirdi. Bazen sessiz kalıp öfkesinin dinmesini beklemek, hiçbir şey yokmuş gibi davranmak daha iyiydi. Ama odaya girene kadar doğru hareket tarzını bilemezdi.

"Bir sorun mu var Peder?" diye sordu Ashleigh neşeli bir sesle, habersizmiş gibi yaparak. Yanındaki yere saçılmış porselen vazo parçalarıyla birlikte sandalyede ağlayan annesine bakmadı. Cecil, Georgina'yı korkutmak için vazoyu ona fırlatmıştı. Markinin böyle bir şey yapması ilk sefer değildi ama Ashleigh'nin midesi bulandı. Bu tanıdık davranış karşısında.

Tiksintiyle iç çekti. "Annen Suffolk balosu yerine Leydi Shelby'nin balosuna davet aldı. Majestelerine katılacağımızı günler önce söylemiştim."

Ashleigh, planlarından habersizdi. Bildiği kadarıyla, geçen hafta Leydi Shelby'nin davetini kabul etmişlerdi. Babası sık sık, aslında söylemediği bir şeyi onlara söylediğini iddia ederdi. Bazen bunu bilerek mi, sırf karısını azarlamak için mi yaptığını merak ediyordu. Derin bir nefes aldı ve cesaretini topladı.

"Peki ya aile adına Lady Shelby'nin balosuna ben katılsam, Peder? O zaman ikiniz de Suffolk balosuna katılabilirsiniz," diye önerdi. "Ailesinin gitmeyi planladığını bildiğim için Persephone ile gidebilirim."

Babasının yüzü gerildi. "Saçmalama. Kocaya ihtiyacı olan sensin Ashleigh. Dükün balosundaki beyler daha kaliteli olacak." Taliplerden sanki bir şişe şarap seçiyormuş gibi bahsediyordu. "Senin için aklımda birkaç olasılık var."

Ashleigh, kocasını seçmesine asla izin vereceğine inanarak kendini kandırmıyordu. Bu, statü ve soylular arasında doğru bağlantıları kurmakla ilgiliydi. Rothburn Markisi olarak Cecil Pryor, Tanrı'nın bir adım gerisinde olduğuna inanıyordu ve müstakbel kocasının da bu konumu yansıtmaması gerekiyordu.

"Majestelerini gücendirmek istemezsiniz," dedi Ashleigh. "Selamlarınızı Leydi Shelby'ye iletebilirim. Orada olmazsanız fark etmeyebilir bile."

Babası cevap veremeden Georgina'ya döndü. "Bu geceki elbisemi seçmeme yardım eder misin, anne?"

"Annenin başka görevleri var," diye çıkıştı Cecil. "Hizmetçiniz seçim yapmanıza yardımcı olabilir."

Annesinin sandalyede nasıl büzüştüğünü fark etmemişti. Georgina'nın cezası devam etmek üzereydi ve Ashleigh'nin bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Midesindeki ağrı aside dönüştü ve "Hangi baloya gidiyorum?" diye sormadan önce tereddüt etti.

Babası içini çekti. "Sanırım Persephone'nin annesi ve babası Lady Shelby'nin davetini kabul ettiyse, orada hala güçlü talipler olabilir."

Ashleigh, bunun onun yalvarışlarıyla hiçbir ilgisi olmadığını, Persephone'nin anne ve babasının Westerford Dükü ve Düşesi olmasıyla tamamen ilgisi olduğunu biliyordu. "Şimdi hazırlanın, sizi Leydi Persephone'nin evine götürmesi için başka bir araba çağıracağım," diye devam etti babası. "Persephone ile gelmenize izin vereceğim. Ona katılıp ailesiyle baloya katılacaksınız. Annenizle ben de Suffolk balosuna gideceğiz." Sanki bu onun fikri değil de kendi fikriymiş gibi konuştu.

Ashleigh başını sallayıp kapıya doğru yürüdü. "Pekala. Ama gerçekten, annemin yardımına ihtiyacım var."

"Hayır," diye soğuk bir şekilde cevapladı babası. Karısına, "Yukarıda buluşalım. Dinleyememe sorununu konuşmamız gerek," diye emretti.

Ashleigh annesinin ellerinin titrediğini fark etti. Sonra Georgina, sanki durdurabilecekmiş gibi ellerini sıktı.

"Lordum, lütfen," diye yalvardı Georgina. "Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm."

Ama babasının yüzü soğuk ve kararlıydı, "Yukarı. Hemen." diye tekrarladı.

Georgina yavaşça sandalyeden kalktı, yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. Ashleigh'e, Cecil'i daha fazla kızdırmaması için yalvarırcasına uyarıcı bir bakış attı.

İkisi de oturma odasından çıktı ve Ashleigh annesinin sandalyesine oturup kırık porselen parçalarından birine uzandı. Zamanı tükeniyordu. Harçlığını biriktirmiş, sanki yeni kıyafetler almış gibi davransa da, bu evden kaçmak için yeterli parası olduğuna inanmaması gerektiğini biliyordu.

Evden kaçmayı planlıyorsa, hızlı ve bol para kazanmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Kuzeyde yaşayan ve ona geçici de olsa kalacak bir yer verebilecek bir kuzeni vardı.

Ya da buradan uzakta yaşayan bir adamla evlense, bu da olurdu. Ama ailesinin evliliğinin kabusunu gördükten sonra, evlenmeye hiç hevesli değildi. Özel hayatında tanık olduğu kadarıyla, bir koca hayatının her alanını kontrol edebilir ve ona hiçbir özgürlük tanımayabilirdi. Bir hapishaneyi bir başkasıyla değiştirmek istemiyordu.

Ashleigh eteğinin kenarlarına tutundu, kendini tamamen kaybolmuş ve çaresiz hissediyordu. Kendi kaçışını başarabilse de, annesini kurtarmak için yeterli parası yoktu.

Aklında, birlikte huzur içinde yaşadıkları, onları küçümseyen, zorbalık eden veya isteklerini önceden tahmin edemedikleri için azarlayan kimse olmayan küçük bir kulübe hayal etti. Ashleigh derin bir nefes aldı ve kararlılığını pekiştirdi. Bir şekilde annesini Cecil'den uzaklaştırmanın bir yolunu bulacaktı.

Bunu yapmak zorundaydı.

Londra'daki işi bittiğine göre, Cameron MacNeill müstakbel eşi için bir liste hazırlamıştı. Genç Kızlar Okulu'nun (ya da Londra'daki bekarların daha çok bildiği adıyla Bekarlar Okulu'nun) sahibi olan gizemli Bayan Rachel Harding hakkında çok şey duymuştu.

Söylentiye göre, koca bulma umudunu tamamen yitirmiş genç kadınlara, Bayan Harding tarafından nasıl daha güzel olunacağı ve kibar toplumda nasıl davranılacağı konusunda eğitim veriliyormuş. Görünüşe göre Bayan Harding ve partneri çöpçatanlık konusunda büyük bir başarı elde etmişler. Harding, kendisine uygun bir eş bulabileceklerini umuyormuş.

Kendisi ise, sosyetenin hanımlarına sıradan görünmek için epey çaba sarf etmişti. Sakalını neredeyse göğsüne değecek kadar uzatmış, İskoç aksanını gizlemiş, soyadını biraz değiştirmiş ve sıradan kıyafetler giymişti. Ara sıra bir hanımı dansa kaldırıyor ve çoğu bu durumdan dehşete düşmüş görünüyordu.

Cameron'ı hiç rahatsız etmiyordu. Sadece toplara ve elmaslara önem veren, uçarı bir genç kız istemiyordu. Cesur, zorluklardan asla kaçmayacak bir kadın istiyordu. İskoçya'da yaşamak için buna ihtiyacı olacaktı. Çok seyahat ediyordu ve oğlu Logan'ı tek başına büyütme zorunda kalacaktı.

Ve oğlu için iyi kalpli ve nazık birini bulmak istiyordu. Anne ve Kilmartin Leydisi rolünü benimseyecek birini.

Londra'da hiç kimseye kendi servetini kurduğunu ve bir şatoya sahip olduğunu söylememişti. Sosyetenin gözünde o, acınası bir adam olan Cameron Neill'di; Kilmartin Şefi Cameron MacNeill değil. Yarımada Savaşı sırasında karşılaştığı tehlikeler göz önüne alındığında, fark edilmemeyi tercih ediyordu. Hakkında ne kadar az şey bilinirse o kadar iyiydi. Ünvanını, büyük bir servete sahip olduğunu veya geçmişiyle ilgili herhangi bir şeyi bilmelerine gerek yoktu. Ne yazık ki, kendini gizlemeyi o kadar iyi başarmıştı ki, ona eş olarak yakışabilecek kadınlar bile görmezden gelmişti.

Ama fiziksel görünüşlerinin ötesini göremiyorlarsa, onları istemiyordu. Kraliyet'e hizmet ederken Kilmartin'in günlük işlerini idare edebilecek bir eşe ihtiyacı vardı. Zaman daralıyordu, bu yüzden Bayan Harding ile bir görüşme ayarlamıştı; umudu ona bir eş bulabilmesiydi. Para onun için önemli değildi, tek derdi zamandı. Bu yüzden ondan yardım istemeye karar vermişti. Bu, güzel olmayan bir kadınla evlenmek anlamına gelebilirdi.

Ama bu onun için hiç önemli değildi; aslında sadece sözde bir evliliği tercih ediyordu.

Uşak onu mütevazı şehir evine götürdükten sonra, Bayan Harding'i çalışma odasında beklerken buldu. Kadın şaşırtıcı derecede gençti -en fazla yirmili yaşlarının sonlarındaydı- ve koyu mavi bir elbise giymiş, maun rengi saçlarını özenle toplamıştı. Mürebbiye gibi giyinmiş olmasına rağmen, doğru kıyafetlerle oldukça çekici olabileceğinden şüphelendi. Bir an düşündü.

"Bay Neill, lütfen oturun. Çay ister misiniz?"

"Evet, yaparım," diye onayladı. Bakışlarını tarafsız tutsa da, sakalını ve buruşuk yüzünü görünce hafifçe kaşlarını çatmasını fark etti.

Uşağa emirler verdi ve sonra bir kalem ve kağıt çıkardı. "Eş aradığınızı duydum, Bay Neill. Doğru mu?" Not almak için tüy kalemını mürekkep hokkasına batırdı, bu da uşağın hoşuna gitti.

"Öyleyim," diye onayladı. "Ve sana isteklerimi söylemeden önce, bu konuşmanın aramızda gizli kalmasını rica ediyorum." Bir oğlu olduğunu kimsenin bilmesini istemiyordu. Açıkçası, gelinine önceden söylemesi gerektiğinden emin değildi, ama bunun adil olmayacağını düşünüyordu. Ama eğer bilseydi, onunla evlenmeyi kabul etmeyebilirdi.

"Elbette," diye yanıtladı Bayan Harding.

Listeyi ona uzattı ve kadın gözlüğünü çıkarıp okudu. Beş temel özellik seçmiş ve bunları listelemek için kağıda sadece yedi kelime yazmıştı.

1. Nezaket

(Çünkü oğlunun onu sevmesini istiyordu.)

2. Asil doğumlu

(Çünkü Kilmartin'deki şatosunun büyüklüğünden korkmayacak veya para için evlenmeyi düşünmeyecek soylu bir kadına ihtiyacı vardı. Aslında, parası olmadığına inanması daha iyiydi.)

3. Kendine güvenen

(Küçük bir hizmetçi ordusunu korkmadan idare edebilmelidir.)

4. Sorumlu

(Onun yokluğunda işlerini yönetmek zorunda kalacak ve anneliği gönüllü olarak kabul etmek zorunda kalacaktı.)

5. Bekarlık

(Bir daha yatağını bir kadınla paylaşmak istemiyordu. İlk karısı Rebecca'yı Logan'ı doğurduğunda kaybetmişti. Onun ölümünü izlemenin ve bunun kendi hatası olduğunu bilmenin verdiği suçluluk duygusu hâlâ onu rahatsız ediyordu. Arkadaş olabileceklerini ama daha fazlasını yapamayacaklarını anlayan bir kadın istiyordu.)

Uşak bir çay tepsisi ve çöreklerle geri döndü. Bayan Harding krema ve şeker ikram etti, ama adam çayını sade aldı. Uşak, listeyi okumayı bitirmeden önce ona bir fincan doldurup bir çörek verdi.

"Öyleyse, beş şey," diye belirtti. "Soylular hariç, bunlar zor olmamalı. Yüksek çeyizli soylu kadınlar genellikle istedikleri beyefendiyi seçerler. Kendi mali durumunuzu düzeltmek için zengin bir gelin mi arıyorsunuz?"

"Tam olarak değil," diye yanıtladı. "Yüksek bir çeyizi olup olmaması benim için önemli değil. Benim tercihim, sadece zenginlikle ilgilenen bir kadınla evlenmek değil."

Yüz ifadesi yumuşadı. "İlginç. Bunları dikkate alacağım. Ama bunu daha fazla tartışmadan önce, kendinizin bazı yönlerini... değiştirmeye açık olup olmadığınızı bilmek istiyorum."

Dağınık görünüşünden bahsettiğini biliyordu. "Hayır. Fiziksel görünüşe takılmayan bir eş bulmayı tercih ederim. Nazik, yumuşak kalpli ve oğluma annelik yapmaya istekli olmalı. Bir varise ihtiyacım yok ve bu evlilik gerçek bir evlilik olmayacak." Bir an duraksayıp ekledi: "Ve evlenene kadar oğlum hakkında bir şey bilmesini istemiyorum, çünkü bu bazı kadınları caydırabilir."

"Olabilir," diye onayladı, "ama böyle bir sırrı ondan saklamak akıllıca mı?"

Cameron, "Size gelen ve koca yerine arkadaş edinmeyi tercih eden kadınlar mutlaka vardır. Zorunluluk ne olursa olsun?" diyerek cevap vermekten kaçındı.

Bir an durakladı. "Sanki eş yerine dadı istiyorsun gibi geliyor. Evli olmana hiç gerek yok mu?"

Erkek arkadaşlığını tercih ettiğine dair nazik imalarını kaçırmadı. Omuz silkerek, "Oğlumun bir annesi olsun isterim. Ve evimin bir hanımın varlığına ihtiyacı var," dedi.

Başını hafifçe sallayarak onayladı. "Öyle olsun, genç hanımlarım kendilerini dönüştürmek için çok çalışıyorlar. Olağanüstü evlilikleri hak eden, kendine güvenen kadınlar oluyorlar. Kendinizi geliştirmekten ödün vermek istemiyorsanız, belki de benim yardımım olmadan kendi eşinizi bulmanız en iyisi olur."

Görevden alınması apaçık ortadaydı, ama Cameron tartışmaya niyetli değildi. Kendini gizlemek için yeterince sebebi vardı ve bir değişiklik yapmaya hiç niyeti yoktu. Eğer bu onu inatçı yapıyorsa, öyle olsun.

Sandalyesinden kalktı. "Böyle bir düzenlemeyle ilgilenebilecek bir kadın bulursan bana haber ver."

"Şüphelerim var ama göreceğiz. Eğer bir gün hizmetlerimden yararlanmak istersen, yani kadınlar arasından seçim yapmak istersen, lütfen bana haber ver. Ders ayarlamaktan memnuniyet duyarım." Bir an duraksayıp ekledi, "Lady Shelby'nin balosu bu akşam. Katılmayı düşünüyor musun?"

Hayır, ama bir davet aldığını hatırlıyor gibiydi. "Belki."

"Potansiyel öğrencilerimden biri katılıyor. Ve orada birçok uygun genç kız olacak. Gitmelisin." Onu incelerken başını yana eğdi. "Ve öncesinde tıraş olmalısın."

Önerisini görmezden gelip sadece başını salladı. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bayan Harding. İyi günler."

Ayrılırken uşaktan şapkasını ve paltosunu aldı. Balo pek aklındaki şey değildi ama gölgelerde kalıp bilgi toplamaya karar verdi. Böylece potansiyel adaylara karar verebilirdi.

Arabasına doğru merdivenlerden inerken bakışları bir o yana bir bu yana kaydı. Yoldan geçenleri, sokak taşıtlarını fark etti ve bir anda olası tehlikeleri tarttı. Nefes almak kadar doğal bir alışkanlık haline gelmişti ve onu savaş meydanında defalarca hayatta tutmuştu.

Bu gece, tamamen yeni bir savaşa girecekti ve bu savaşı kazanmayı amaçlıyordu.

Bayan Harding, en yakın arkadaşı ve iş ortağı Cedric Gregor ile balo salonunun kenarında duruyordu. Lady Shelby'nin balosuna iki sebepten dolayı katılmışlardı: Birincisi, müstakbel bir öğrenci olan Violet Edwards'ın davranışlarını gözlemlemek. İkincisi, Cameron Neill'i gözlemlemek. Rachel, Violet'in Bay Neill'e uygun olup olmadığını merak ediyordu, ama onları izlediğini bilmedikleri bir zamanda gözlemlemesi gerekiyordu.

"Geldi mi?" diye sordu Cedric'e.

"Onu görmedim," diye cevapladı. "Ama yeni öğrencini şurada görüyorum." Başını ters yöne doğru salladı.

"Violet nasıl?"

"Kimseyle konuşmuyor, muhtemelen kekemeliğinden dolayı. Ve bir liste yapıyor." Yüzü neşeye yumuşadı. "Söylemeliyim ki, ödevini çok ciddiye aldı."

"Bay Neill'in aksine." Hayal kırıklığıyla iç çekti. Adam, kendisine bir eş bulması için yardım istemek üzere yanına gelmiş ama kendisinde hiçbir şeyi değiştirmeye yanaşmamıştı. Herkes için mutlu bir eş olduğuna gerçekten inansa da, bilerek kötü giyinen ve uzun sakal bırakan inatçı bir müşteriyle çalışabileceğini sanmıyordu. Adamın neden dilenci gibi görünen bir eş bulabileceğine inandığını anlayamıyordu. "Sanırım gelmeyecek."

Cedric, kesin bir tavırla omuz silkti. "Gelirse, onun hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışabilirim."

"Anlamıyorum. Okulumuza o sakal ve o kıyafetlerle geldiğinde..." Sesi kısıldı. "Hiç de bir hanımefendinin evlenmek isteyeceği türden bir beyefendi değil. Yakışıklı olmasa bile, eğer bizden yardım almayı düşünüyorsa, daha iyi kıyafetlere gücü yetebilir."

Cedric bir an düşündü. "Ve tıraş olmayı veya görünüşünü değiştirmeyi reddettiğini mi söylüyorsun?"

Başını salladı. Bunun üzerine arkadaşı gülmeye başladı. "Görmüyor musun Rachel? Bunu bilerek yapıyor. Çünkü o tür kadınları cezbetmek istemiyor." Leydi Persephone ve Leydi Ashleigh'e baktı. "Farklı birini istiyor."

Gerçekten farklıydı. Hiçbir kadının böyle bir adamla ilgileneceğinden şüpheliydi; sadece görünüşü yüzünden değil, aynı zamanda gerçekten bir eş istemediği için de. Oğlu için bir anne istiyordu ve onun gizlilik arzusunu anlıyordu. Bu durum, birçok genç hanımın anne olmaya hazır olmadıkları için onu eş olarak görmesini engelleyecekti. Belki biraz daha yaşlı bir

kadını veya genç bir dul kadını düşünmeliydi. Ya da daha iyisi, kendi çocuklarını doğuramayan ama çocuk özlemi çeken bir kadını.

"Etrafa bakacağım," dedi Cedric. "Beyefendilerimizin ve sosyeteye yeni katılan kızlarımızın envanterini çıkaracağım."

"Bayan Edwards veya Bay Neill'e uygun birini görürseniz bana söyleyin," diye tavsiyede bulundu.

Başını salladı ve misafir denizinde kayboldu. Rachel limonataya yaklaştı ve tam o sırada kalabalığın dışında Bay Neill'i fark etti. Demek ki katılmaya karar vermişti. Bakışları bir hanımdan diğerine kaydı, sanki birini potansiyel müşteri olarak seçiyormuş gibi. Hatta Leydi Persephone ve Leydi Ashleigh'e bile baktı, bakışları bir an oyalandı. Persephone şimdi kekemeliği onu alt etmeye başlayan Bayan Violet Edwards'la konuşuyordu. Persephone onunla alay ederken kızın yanakları kıpkırmızıydı. Ashleigh yanında duruyordu ve yüzündeki ifade dehşet vericiydi. Bir şey söylemek istiyor ama işleri daha da kötüleştireceğinden korkuyor gibiydi.

Bay Neill, Ashleigh'i izliyordu ve Violet'in aşağılandığını görünce yüzünde acıma ifadesi belirdi. Yine de Rachel, onları bir araya getirme fikrini reddetti. Violet, nazik ve sorumluluk sahibi olmanın ötesinde, listedeki koşulların çoğunu karşılamıyordu. Genç kadının özgüveni yoktu ve küçük bir çocuk bundan faydalanabilirdi. Genç kadının sonunda kendi çocuklarını isteyeceğinden şüphelenmesi de cabası, bu yüzden bekâret şartı işe yaramayacaktı.

Rachel bir anlığına arkasını döndü ve Bay Neill çoktan gözden kaybolmuştu. Bir an burada olup bir an sonra ortadan kaybolması ne kadar da tuhaftı. Rachel, bu adamın kimsenin fark etmediği kadar güçlü bir adam olduğu hissine kapıldı.

Gelin olmak için narin bir çiçeğe ihtiyacı yoktu. Hayır, ona karşı dik duracak, listesini görmezden gelecek ve gerçek bir uyum sağlayacak birine ihtiyacı vardı. Peki bu kadınlar arasında kim bu cesarete sahipti ve görünüşünden rahatsız olmazdı ki?

Bir süre sonra Cedric ona döndü. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Sanırım bize yardım edebilecek bir şey -ya da en azından biri- bulabilirim. Acilen paraya ihtiyacı var."

"Eğer durum buysa, o zaman Bay Neill'in servete karşı kayıtsızlık şartını karşılamıyor demektir." Rachel bu fikri reddetti.

"Ah, zengin bir aileden geliyor," dedi. "Ama Leydi Ashleigh'nin bir arkadaşıyla konuştuğunu duydum. Mücevherlerini satmayı teklif etti ama arkadaşı almadı. Meraklı bir adam olduğum için ona yardımcı olup olamayacağımı sordum. Bilgilerimizi verdim ve paraya ihtiyacı olursa, özellikle de Bayan Violet Edwards konusunda yardımından yararlanabileceğimizi söyledim."

Fikir şaşırtıcıydı ama Rachel olasılıkları görmeye başlıyordu. Bayan Edwards, Leydi Ashleigh'den korkuyordu ve genç kadının bu korkuların üstesinden gelmesine yardımcı olmak için bir zorlukla yüzleşmesi gerekiyordu. "Sen harika bir adamsın."

"Aynen öyle." Hafifçe eğilip gülümsedi. Sonra nazıkçe ekledi: "Bayan Harding, dünyada sizin gibi zeki başka erkekler de var. Siz de kendi mutluluğunuzu hak ediyorsunuz."

Böyle bir fikri aklından geçirmeye hiç hazır değildi. Bağımsızlığını kaybedip kocasının kaprislerine boyun eğmek, hiç istemediği bir şeydi. "Henüz değil, Cedric." Ama gülümsedi ve "Ya sen? Sana uygun birini bulabilecek miyiz dostum?" diye sordu.

Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Belki bir gün. Yine de beni olduğum gibi seven birini bulmayı hayal etmediğimi söyleyemem."

Kolunu tutup hafifçe sıktı. Alçak sesle fısıldayarak ekledi: "Doğru beyefendi bir gün seni bulacak. İnancım tam."

İkinci Bölüm

Dört gün sonra

Zamanı tükeniyordu. Ashleigh evinden nasıl kaçacağını bilmiyordu ama kaçamazsa sonsuza dek babasının piyonu olarak kalacaktı.

Garip bir şekilde, ona bir çıkış yolu sunan yeni bir olasılık ortaya çıkmıştı. Leydi Shelby'nin balosunda Cedric Gregor adında bir beyefendiyle tanışmıştı. Bayan Harding'in Genç Hanımlar Okulu'nda çalışıyordu ve Persephone ile konuştuğunu duymuştu. Ashleigh, kaçış fonu için mücevherlerinden bazılarını satmayı ummuştu ama Persephone bu fikre sadece gülmüştü. Bir dükün kızı olarak Persephone'nin bir şey satın almasına gerek yoktu. Tek yapması gereken parmağıyla işaret etmekti, babası ona satın alırdı. Ama Bay Gregor, para kazanmasına yardımcı olabileceği bir yol olduğunu söylemişti.

Ashleigh'nin acilen paraya ihtiyacı vardı. Bu yüzden ertesi gün erkenden Bayan Harding'in okuluna gelmeyi kabul etmişti. Bay Gregor'la tekrar görüşmüş ve ona talimatları ve on poundu vermişti.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sormuştu.

"Alışılmadık bir şey," diye itiraf etti. "Ve başarılı olursan sana on pound daha ödenecek."

Sıra dışı mıydı? Ashleigh, buraya tek başına gelerek hata yapıp yapmadığını merak etmeye başlamıştı. Bayan Harding'le buluşacağını düşünerek arabasını ve uşağını göndermişti. Şimdi ise yanılmış gibiydi.

Bay Gregor, onun endişesini anlamış gibiydi ve şöyle cevap verdi: "Ah, tehlikeli bir şey değil, kesinlikle sana zarar verecek bir şey de değil. Sadece özgüven kazanmaya çalışan yeni bir öğrencimiz daha var. Çok utangaç ve korkunç bir kekemeliği var. Sanırım Bayan Violet Edwards'ı tanıyorsunuz?"

Ashleigh'nin midesinde ani bir burukluk hissetti. Bay Gregor o gece Leydi Shelby'nin balosundaydı. Persephone'nin Bayan Edwards'ı nasıl

aşağılamaya çalıştığını görüp görmediğini merak etti. Muhtemelen görmüştü.

Persephone, Lord Scarsdale'le bir iddiaya girmek istemiş ve Bayan Edwards'ı utandırmak için onu dansa kaldırmasını önermişti. Ashleigh, Persephone'yi bu fikirden vazgeçirmeye çalışmış, ancak dükün kızı özellikle acımasız davranmıştı.

Bu anı Ashleigh'i şimdi bile rahatsız ediyordu. Bayan Edwards böyle bir kötülüğü hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Ve Ashleigh bir kez daha, bir zorbaya karşı kurbanını savunmaktan aciz kalmıştı. Bu onu korkak mı yapıyordu? Anı, içini utançla yakıyordu.

Ama başka ne yapabilirdi ki? Babasının annesine karşı davranışlarına tanık olduktan sonra müdahale etmenin boşuna olduğunu hemen anlamıştı. Zorbalar tartışarak veya müdahale etmeye çalışarak durdurulamazdı.

Annesinin hatırına ayağa kalkmaya çalıştığı tek seferde, Cecil'in öfkesine körükle gitmek gibi olmuştu. Karısına daha da çok öfkelenmiş ve Ashleigh anında pişman olmuştu. Öfke fırtınasını muhalefetle alevlendirmektense, hiçbir şey söylemeyip dinmesini beklemek daha iyiydi.

"Leydi Ashleigh?" diye sordu Bay Gregor.

"Özür dilerim." O gecenin anısını aklından attı. "Evet, Bayan Edwards'ı tanıyorum."

"Ona karşı kaba olmanı istiyorum. Hatta zalim," dedi Bay Gregor. "Bayan Edwards'a, arkadaşın Leydi Persephone'nin davrandığı gibi davranmanı istiyorum. Onu aşağıla, küçümse - ne gerekiyorsa yap. Gerekirse ağlat."

"Hayır!" dedi Ashleigh, parayı kenara iterek. "Böyle bir şeyi asla yapmam. Bunu benden nasıl isteyebilirsin?" Geçen gece alay konusu olduğuna inanmış mıydı? Kesinlikle öyle görünüyordu.

Sandalyesinden kalkmaya çalıştı ama Bay Gregor ona oturmasını işaret etti. "Dinle beni. Bu, Bayan Edwards'a yardım etmek için."

"Benden ona kaba davranmamı ve onu küçük düşürmemi istemeniz ona yardımcı olmuyor."

"Özgüvenini bulması gerekiyor," dedi. "Bayan Edwards, hayatı boyunca gölgelerde saklandı ve kekemeliği yüzünden kimseyle konuşamadı. Bunu kontrol altına almanın bir yolunu bulamazsa, büyükannesinin yanına gönderilecek. Büyükannesi, her gün dayak atmanın onu bu kekemelikten

kurtaracağını söyledi. Biz de bundan kaçınmasına yardımcı olmaya çalışıyoruz."

Ashleigh nefesinin kesildiğini hissetti. Başkasının zarar görmesini izlemenin ne demek olduğunu gayet iyi biliyordu ve midesi bulandı. "Neden - neden kaba davranmak ona yardım etsin ki?"

"Bayan Edwards'ın öfkelenmesi gerekiyor," dedi. "Öfke, onu kurtaracak ve cesaretini toplamasına yardımcı olacak tek şey. Kekemeliğinin en kötü kısmıyla yüzleşebilmesi için öfkesini ateşleyecek birine ihtiyacı var. Bence tam da ihtiyacı olan tetikleyici sizsiniz ve bunu yapmanız için size ödeme yapmaya hazırız." Duraksadı ve parayı ona geri uzattı. "Paraya ihtiyacınız olduğunu söylemiştiniz."

Paraya baktı, içini bir umutsuzluk kaplamıştı. Bu, ihtiyacı olanın sadece bir kısmıydı. Ama iyi bir paraydı ve babasının evinden bir çıkış yoluydu.

"Ben bu değilim," dedi yumuşak bir sesle.

"Önemi var mı?" diye sordu. "Bayan Edwards'ın iyice köşeye sıkıştırılması gerekiyor. Bana inansanız da inanmasanız da, ona yardım etmiş olursunuz. Belki de onu savunmadığınız için ona bunu borçlusunuz."

Yüzü utançtan yanıyordu çünkü haklıydı. Violet'e bir borcu vardı. Ama Persephone gibi davranmak korkunç bir düşünceydi. Genç kadına bu şekilde davranmak istemiyordu.

Yine de Bayan Harding ve Bay Gregor'un Violet'i neden bu duruma zorladıklarını anlıyordu. Korkunç olsa da, genç kadının öfkelenmesine neden olabiliyordu. Ashleigh'nin tek yapması gereken vicdanını bir kenara bırakıp kısa bir süreliğine babası ya da Persephone gibi davranmaktı.

Reddetmeyi çok istiyordu. Ama adam, annesiyle kaçmasına yardımcı olacak iyi bir para teklif ediyordu. Yapacağı şey yüzünden kendinden nefret etse bile, bu teklifi geri çeviremezdi.

"Öğrencilerimizden biriymiş gibi davranmanı istiyoruz," dedi Bay Gregor. "Bayan Edwards bunun bir dans dersi olacağına inanıyor. Aslında bambaşka bir ders olacak; kendini savunup savunamayacağını görmek istiyoruz."

"Bu kadar acımasız olmak istemiyorum," diye itiraf etti. "Ama haklı olduğunu biliyorum. Korkularıyla yüzleşmesi gerekiyor."

"Bayan Edwards'ın sorunlarıyla kimsenin onu göremeyeceği bir yerde yüzleşmesi gerekiyor," diye devam etti. "Paraya ihtiyacın var, değil mi?"

Başını salladı. "Hoşuma gitmedi. Ama gerekeni yapacağım." Ashleigh isteksizce parayı alıp çantasına koydu. Violet'i kızdırmanın, öfkeliendirmenin bir yolunu bulmalıydı.

"Seni yargılamıyorum," dedi sessizce, onunla kapıya doğru yürürken. "Bu, daha büyük bir amaç uğruna rol yapmak."

"Violet benden şu ankinden daha da fazla nefret edecek." Ve nedenini çok iyi anlamıştı. Persephone hayatını bu kadar berbat etmişken ve Ashleigh onu savunmak için hiçbir şey yapmamışken, nasıl nefret etmezdi ki?

"Olabilir," diye onayladı Bay Gregor. "Ama bu işte başarılı olursan, evinden kaçmana yardım etmenin bir yolunu bulabilirim."

Adamın teklifi karşısında yüzü bembeyaz kesilerek donakaldı. "Ne - ne hakkında konuşuyorsun?"

"İnsanları işe alma konusunda çok titizim," dedi. "Babanın... huysuzluğunu biliyorum. Ve senin için bir koca seçme planlarını da."

Başını sallamaya başladı. "Yapamam... Yapamam..." Adamın bunu nasıl bildiğini anlamaya çalışırken kelimeler kifayetsiz kaldı.

"Eş arayan başka bir beyefendi daha var," dedi. "Sıradışı bir evlilik istiyor; gelinini İskoçya'ya, Highlands'e götürebileceği bir evlilik. Ve bekarlığa veda partisi istiyor."

Ashleigh bu teklif karşısında tamamen donakaldı. Eğer evlenmeyi kabul ederse, Londra yakınlarında yaşamayacak ve babasının erişiminden çok uzakta olacaktı. Annesini de yanında getirirse, daha da iyi. Mümkün olsa, neredeyse herhangi bir adamla evlenmeyi düşünecekti.

Bütün erkekler varis isterdi, değil mi? Ama Bay Gregor'un ne ima ettiğini anlayabiliyordu. Bayan Edwards'a ihtiyaç duydukları şekilde meydan okursa, ona yardım edebilirdi.

"Ve beni bu beyefendiyle tanıştıracak mısın?" diye sordu.

"Olabilir," dedi. "Eş konusunda iyi bir anlaşma yapacağına söz verdi. Sadece sözde bir evlilik istiyor. Sanırım sen de bunu tercih ediyor olabilirsin."

Ashleigh, bunun üzerinde düşünülmesi gereken bir konu olduğuna karar verdi. "Pekala. Bu... dans dersinden sonra, belki tanışmamız için bir fırsat ayarlarsın. Bunu değerlendireceğim."

"Çok güzel. Şimdi beni takip et, ders zamanı." Onu koridordan müzik odasına götürdü. Dans hocasının beklediğini gördü ve Cedric bakışlarını

ona çevirdi. "Konuştuklarımızı hatırla." Dans hocasına, "Hanımlar birbirleriyle konuşurken müdahale etmeyeceksin. Leydi Ashleigh'in, Bayan Edwards'ın dersleriyle ilgili uyması gereken özel talimatları var," diye ekledi.

Ve sonra gitti. Bir dakikadan kısa bir süre sonra, Violet'in Bayan Harding'le birlikte odaya girdiğini gördü. Genç kadının gözleri dehşetle fal taşı gibi açıldı. Ashleigh kendini toparladı ve Persephone'nin ne diyeceğini hayal etmeye çalıştı. Aklına gelebilecek en kaba, en aşağılık insan olma zamanı gelmişti.

"Merhaba Bayan Edwards," diye selamladı Ashleigh, yüzüne bilmiş bir sırıtış yerleştirerek. "Yoksa size V-violet mi demeliyim?"

Bayan Edwards dehşete kapılmış gibiydi ve yüzü kızarmıştı. Sessiz kaldı, ancak gözlerinde dehşet okunuyordu.

Ashleigh, genç kadının cevap vermemesinden gurur duyuyordu ama gözlerinde hafif bir öfke kıvılcımı vardı ki zaten istedikleri de buydu. İcini bir suçluluk duygusu kapladı ve böyle davrandığı için kendinden nefret etti. Tıpkı Persephone gibi konuşuyordu.

Bay Brown, "Tünaydın Bayan Edwards. Leydi Ashleigh'e ikinize de bir halk dansı öğreteceğimi söylüyordum. şimdi omuzlarınızı geriye atıp birbirinize dönün. Başınızı dik tutun." dedi.

Ashleigh, kabalığın bu kadar zor olacağını tahmin etmemişti. Ama yirmi poundun, babasının evinden kaçma hedefine onu çok daha yaklaştırdığını hatırladı. Para kazanmanın korkunç bir yolu olabilirdi, ama elinde olan tek şey buydu. Kendini devam etmeye zorladı.

"Dans etmeyi biliyor musun?" diye alay etti Ashleigh. "Seni balolarda hiç partnerinle görmedim."

Violet omuzlarını dikleştirdi ve onu bir kez daha görmezden geldi. Ashleigh, genç kadına duyduğu saygının giderek arttığını fark etti. Biri onunla böyle konuşsaydı, öfkeden deliye dönerdi.

"şimdi el ele tutuşun," diye devam etti dans öğretmeni. Ashleigh, Violet'in ellerini tuttu ve bunun onu geri çekilmeye teşvik edip etmeyeceğini merak etti. Bunun yerine, Bayan Edwards kendi içine daha da çekilmiş gibiydi.

Bay Brown birkaç adım daha öğrendikten sonra piyano çalmaya başladı. Ashleigh dans etmeye başladı, çünkü bu kalıpları çok iyi biliyordu.

Violet kaskatı kesildi ve adımları takip etmesine rağmen kadının rahatsızlığı belli oluyordu.

Ashleigh köşede bir kapının aralandığını fark etti. Bay Gregor dersi izliyor olmalıydı. Hoşuna gitmese de, bunun oynanması gereken bir rol olduğunu kendine hatırlattı. Gerçek değildi ve bu şekilde düşünemezdi.

Tekrar itti, konuşanın babasıymış gibi yaptı. "N-n-neden buradasın?" diye alay etti Violet'e. "Sanırım başka seçeneğin yoktu, değil mi? Hiçbir erkek senin gibi biriyle n-evlenmek istemez. Sen b-k-k-bekar kızların en kötüsüsün."

Kadının gözleri yaşlarla doldu ve Ashleigh'nin midesi suçlulukla yandı. Ama devam etmekten başka çaresi vardı ki? "Ağla. Ağlamak istediğini biliyorum." Violet'in elini tuttu ve dans adımlarıyla ilerlerken sıkıca kavradı.

Kadının yanaklarından sessizce yaşlar süzüldü. Onları görünce Ashleigh kendi gözyaşlarını tutmak için yüzünü çevirdi. Bu kadar acımasız olduğu için kendinden nefret etti. Violet'i kızdırmak yerine kırmış gibiydi ki bu hiç de istediği bir şey değildi. Violet'i öfkeliendirmenin bir yolunu bulmalıydı, çünkü öfkeli bir kadın her türlü sorunun üstesinden gelebilirdi.

Ashleigh bir an düşündü ve yapabileceği bir şey daha buldu. Sıranın sonuna geldiklerinde, son saniyede ayağını uzattı. Violet kendini tutamadı ve sertçe yere düştü.

Ashleigh, bundan nefret ediyorum, diye düşündü. Babamdan daha iyi değilim.

"Hay aksi," dedi. "Sanırım yanlış bir adım attım." Elini uzattı ama Violet tutmadı. Bunun yerine genç kadın gözyaşlarını sildi ve ayağa kalktı. Dans öğretmeni, Violet'in düşüşünden bahsetmedi, Violet'in iyi olup olmadığını da sormadı. Bunun yerine, hiçbir şey olmamış gibi derse devam etti.

Ashleigh'nin tüm çabaları boşa gitmiş gibiydi. Genç kadın, ne yaparsa yapsın kendini savunmayı reddetti.

Ders bittiğinde Ashleigh, "Bence zamanını boşa harcıyorsun Violet. Ve paranı da. Bu asla işe yaramayacak." dedi.

Violet hiçbir şey söylemeden gitti. O gittikten sonra, Bay Gregor karşı taraftaki odadan çıktı. Dans hocasına ücretini ödedi ve gitmesini bekledi. Eğitimci Ashleigh'e kaşlarını çatarak baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Bay Gregor ona yaklaştığında, Ashleigh'nin yanakları kendi utancıyla yanıyordu. "Hayatımda yaptığım en kötü şeydi. Bir daha benden böyle bir şey isteme. Her anından nefret ettim."

Bay Gregor hiçbir şey söylemeden kalan on poundu ona verdi. Yüz ifadesinden, ona inanmadığı anlaşıyordu. "Oldukça iyiydin."

"Bunu sadece paraya çok ihtiyacım olduğu için yaptım."

"Kaçman için," diye onayladı. "Ama baban bir markiz. Bazıları, ne kadar kontrolcü olsa da, hiçbir şeye ihtiyaç duymadığını söyleyebilir. İstedikini elde edemediğin için kaçıp gitmediğinden emin misin?"

Birdenbire öfkesi kabardı. "Babamın serveti ve unvanı hiçbir şey ifade etmiyor. Hayatım ve içinde bulunduğum hapisane hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bazıları kafesinizin altından yapıldığını söyler."

Ashleigh piyanonun üzerinde duran notalara uzanıp yere fırlattı. "Anneme zarar verdiğini gördüğümde o altın buna değer mi? Sonrasında hıçkırı hıçkırı ağladığını ya da ondan nasıl korktuğunu gördüğümde?" Müzik odasında volta attı. "Gün geçtikçe ortadan kayboluyor. Ve onu kurtarmak için hiçbir şey yapamıyorum. Yasalara göre, o ona ait."

Yüz ifadesi hafifçe değişti. "Ve yirmi poundun sana yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?"

"Zaten harçlığım yok. İkimizin de mücevherler dışında hiçbir şeyi yok. Hatta kilit altında tuttuğu mücevherleri bile. Balo gecesi ne giyeceğimizi o seçiyor. Tek bir yüzüğümü veya kolyemi kaybetsem bile..." Sözlerinin dağılmasına izin verdi. Öfkesi dağılmaya başlıyordu ve duygularını yatıştırmak için derin bir nefes aldı.

"Londra'dan kaybolup annemi de yanıma almanın bir yolunu bulmalıyım. Ona yardım etmenin tek yolu bu."

"Peki ya geniş ailen?" diye sordu.

"Hiç tanışmadığım, bana yardım edebilecek veya edemeyecek bir kuzenim var. Ama diğer akrabalarım babama sadık. Annemin ailesi öldü. Kardeşi yoktu."

Bay Gregor yere düşen notaları almak için eğildi. Ashleigh yardım etmek için eğildi. "Ortalığı dağıttığım için özür dilerim. Sadece... sinirlendim."

Notalar düzgünce istiflendikten sonra Bay Gregor, "Bu hafta içinde daha önce bahsettiğim beyefendiyle bir tanışma ayarlamaya çalışacağım."

dedi.

Tuttuğunu fark etmediği nefesini verdi. "Teşekkür ederim. Kim olduğunu sorabilir miyim?"

"Bunu Bayan Harding ile görüşmem gerekiyor, bu yüzden henüz adını açıklayamıyorum. Ama eğer benimle aynı fikirdeyse, haber göndereceğim."

"Evliliği düşünebilirim," dedi yavaşça. "Ama sadece İskoçya'da kaçamak. Babamın iznini burada asla alamazdım. Bunu gerçekleştirebilir mi?"

Bay Gregor onu uzun süre sessizce inceledi. Sonunda, "Sormam gerekecek," diye cevap verdi.

Cameron, Gunter's Tea Shop'a girdiğinde şapkasını çıkardı. Bayan Harding onu bir masada bekliyordu ve Cameron da karşısına otururken onu selamladı.

"İtiraf etmeliyim ki, bu görüşmeyi kabul etmenizi beklemiyordum," dedi müdire. "Benim fikrim olmadığını itiraf ediyorum, ama ortağım Bay Gregor sizin için olası bir eş bulmuş olabileceğine inanıyor."

"Bunu duyduğuma sevindim." Şapkasını dizine koydu ve ekledi: "Geçen gece bir baloya gittim ve ne kadar çok uygunsuz kadın olduğunu fark ettim. Yarisına kedi bile emanet etmem, oğluma ise hiç güvenmem." Ayrıca Londra'da çok fazla zaman geçirmek istemiyordu. Bayan Harding doğru adayı bulup eve daha erken dönmesine izin verebilirse, ne mutlu.

"Bir dadı yine de ihtiyaçlarınızı karşılayabilir," diye önerdi.

Ama bu fikri reddetti. "Oğlum bir anneyi hak ediyor ve ona da aynısını verecek."

Yüzündeki şaşkın ifadedden, Bayan Harding'in gerçekten ona uygun bir eş bulup bulmadığını merak ediyordu. "Bana bir gelin bulursan, sana yüklü bir ücret ödeyebilirim."

"Bunu oldukça ilginç buluyorum," diye belirtti. "Unvanı olmayan biri için, paraya karşı oldukça kayıtsız görünüyorsun."

"Mirasım var," dedi. Bilmesi gereken tek şey buydu.

"Tesadüfen, ihtiyaçlarınıza uygun birini aklımızda tutuyoruz. Genç kadının durumu biraz değişti. Bay Gregor onu bana önerdi ve sizinle

tanışmak için bir görüşme ayarladı."

İşte bu sevindirici bir haberdirdi. "Kim o?"

"Öncelikle kurallarımı kabul etmenizi rica ediyorum. Sizi hanımefendiyle tanıştırsam, en az on beş dakika kalıp onunla konuşmalısınız. Daha azı kabalık olur."

Mantıksız bir istek değildi. Eğer kadınla tanışıp ondan hoşlanmadıysa, hemen çekip gidemezdi.

"Katılıyorum," diye cevapladı. "Şu anda burada mı?"

Bayan Harding bu soruyu cevaplamadı. "İkinci kuralım, toplum içinde olay çıkarmamanızdır. Seçtiğimiz eşleşmeyi onaylamazsanız, nazik olun. Ne onun ne de kendinizin itibarını zedelemenize gerek yok. On beş dakika geçtikten sonra, içimizden biri hanımefendiyle sohbetinize devam etmek isteyip istemediğinizi soracak. Eğer istemiyorsanız, onu masanızdan alacağız."

Kuralın makul olduğunu bir kez daha düşündü. "Pekala."

"Ve son olarak, ona adil bir şans vermelisin. Erkekler çoğu zaman kadınları tanımadan önce yargırlarlar. Tıpkı onun da seni görünüşüne göre yargılayacağı gibi. Onun seni tanımasına izin ver, sen de aynısını yapmalısın."

Başını salladı. O anda kadın masadan kalktı. "Şimdi seni onunla tanıştıracam."

Cameron kolunu uzattı ve Bayan Harding tuttu. Onu Gunter'ın arka tarafına doğru yönlendirdi ve sonra partneri Cedric Gregor'u gördü. Adam ona dönüktü, genç bir kadın ise sırtını onlara dönmüştü. Kestane rengi saçları toplanmış ve beyaz kurdelelerle birbirine bağlanmıştı. Günlük elbisesi beyazdı ve üzerinde bir çeşit nakış vardı. İnce, dengeli bir duruş sergiliyordu gibiydi.

Bu bakış açısından, Bay Gregor'un kendisini görünce dehşete düşeceğini tahmin ediyordu. Vereceği tepkiye kendini hazırladı ve ardından Bay Gregor yerinden kalktı.

"Leydi Ashleigh, sizi Bay Cameron Neill'le tanıştırmalıyım mı?"

Bay Gregor'a baktığında ilk gülümsemesi soldu. "Ciddi değilsin."

Cameron, Bayan Harding'e baktı. "Sanırım on beş dakikaya ihtiyacımız olmayacak." Kadın duygularını yeterince açık bir şekilde ifade etmişti. Kendi fikrine gelince, en yakın arkadaşının kekeme genç bir kadınla dalga

geçtiğini ve Leydi Ashleigh'nin sadece izlediğini hatırladı. Oğlunu asla onun gibi birinin bakımına veremezdi.

Bayan Harding itirazlarını dinlemedi ve oturmasını işaret etti. "Sözünüzü tutun Bay Neill. Siz de Leydi Ashleigh. Olay çıkarmak yok. Uslu durun."

Ve böylece yola koyuldular.

Leydi Ashley'nin ağzı sert bir çizgi halinde gerildi. "Elbette bu bir hata."

"Ah, kesinlikle. Sanırım ikimiz de birbirimizi seçmeyeceğimiz konusunda hemfikiriz, değil mi?"

"Bin yıl geçse de olmaz."

Dürüstlüğü gerginliği azalttı ve bir bakıma toplantıyı daha katlanılabilir hale getirdi. O anda genç bir adam siparişlerini almaya geldi. Leydi Ashleigh tereddüt etti ve Cameron, "Madem zaten anlaştık, buz da içebilirsin," dedi. Bayan Harding'e on beş dakika bekleyeceğine söz vermişti bile.

Kadın ahududulu dondurma sipariş etti, adam ise limonlu dondurmayı seçti. Adam gittikten sonra Cameron sandalyesine yaslandı. "Ama senin gibi genç bir kadının, bir akranın kızının, neden Bayan Harding'in Bekarlar Okulu'ndan yardım istediğini aklım almıyor."

"Adı öyle değil," diye mırıldandı. "Aynısını senden de isteyebilirim."

"Sadece sözde evlilik isteyen bir eş bulmayı planlıyorum," diye belirtti. "Sık sık uzakta olduğum için evimi idare etmeye istekli biri."

Kaşlarını çatı. "Ve bana yakışacağını mı düşündüler?"

"Nedense." Omuz silkti ve garson buzlarını getirdi. Kaşıkla buzları yerken, garson da aynısını yaptı. "Sen, benim karım olarak hayal edebileceğim türden bir kadın değilsin." Leydi Ashleigh güzel olabilirdi ama zalim birine asla tahammül edemezdi. Oğlunu riske atmaya cesaret edemezdi.

"Senin gibi bir adamla da evlenemezdim," diye cevapladı. Buzunu tattı ve gözlerini kapatarak tadını çıkarırken yüzü değişti. Bu durum onu tedirgin etti, çünkü güzelliğini inkâr etmek mümkün değildi. İğrenç bulduğu şey, kişiliğiydi.

"Bayan Harding'in yardımını neden istediğinizi bilmek istiyorum. Siz bir vikontun kızı değil misiniz?"

"Babam bir markiz," diye düzeltti. "Ve evet, ben de bir mirasçıyım. Zor olan koca bulmak değil. Babamın onayını almak."

Bir kez daha ifadesi değişti. Cameron insanları okumakla övünürdü ve şu anda aklından geçen her neyse onu derinden rahatsız ediyordu. Cameron, tam olarak ne olduğunu hissediyordu.

"Baban kocanı seçmeyi planlıyor. Ya da çoktan seçmiş. Haklı mıyım?"

Tek bir baş sallamayla başını salladı. "Hayatım bana ait değil, yaşamak zorundayım. Bir hapishane."

"Ve sen babanın bilgisi ve izni olmadan başka biriyle evlenmek istiyorsun."

"Bana özgürlüğümü vermeye gönüllü biri," diye itiraf etti. Sonra hemen, "Sen değil," dedi.

"Elbette hayır. Başkalarının talihsizliğiyle eğlenen bir kadınla evlenmek istemem."

Bunun üzerine yüzü kıpkırmızı oldu. "Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Arkadaşının kekeme geç bir kıza eziyet ettiğini biliyorum. Sen de kenarda durup izledin. Hiçbir erkeğin evlenmek isteyeceği türden bir kadın değil bu."

"Ve Violet'i daha fazla küçük düşürmem mi gerekiyordu?" diye sordu Ashleigh. Sözlerinde daha karanlık bir duygu vardı. Neredeyse utanmış gibiydi. "Persephone'yi durduramam. şımarık ve bir dükün kızı. İstediğini yapar. Ona benimle dalga geçmemesini söyledim ama beni duymazdan geldi."

Başını salladı. "Tıpkı baban gibi, onun da seni ezmesine izin veriyorsun. Bayan Harding'in yardımına neden ihtiyacın olduğunu anlamaya başlıyorum. Ama artık ne düşündüklerini anlasam da -sen bağımsızlığını istiyorsun, ben de seyahatlerime aldırmayan bir eş istiyorum- birbirimize uygun değiliz."

Tekrar başını salladı. Bir süre sessizce yemeklerini yediler. Kaşığını bırakıp, "Neden evlenmek istediğini anlamıyorum," diye sordu.

Oğlundan bahsetmeye hiç niyeti yoktu. Logan'ı sadece müstakbel eşi öğrenecekti, o da ancak onu İskoçya'ya getirdikten sonra. "Sebeplerim var."

Bir an onu inceledi. Sonra kaşlarını çattı. "En son ne zaman tıraş oldun?"

"Yıllar önce." Savaş görevi için kılık değiştirmesi gerektiği için sakalını uzatmıştı. Eve döndüğünde ise Rebecca hamileydi. Sakalından hoşlanmamıştı ama neden bıraktığını anlamıştı.

Şimdi, yüzünü gizleme isteğinden kaynaklanıyordu. Kimsenin onu fark etmesini istemiyordu; bakışlarını kaçırmadan önce iğrenmelerini istiyordu. Bilgi edinmenin en iyi yolu buydu. Kimse ona hiç dikkat etmiyordu.

"Altında o kadar da kötü görünmüyorsun," diye önerdi. "Tıraş olsan, seninle evlenmekten mutluluk duyacak genç bir kadın olduğunu tahmin ediyorum. Belki Violet Edwards. Ya da Emma Bartholomew."

"Belki," diye tereddüt etti, isimleri tanımayarak. "Ama bana dik başlı bir kadın lazım."

Ashleigh buna gülümsedi. "Benim olmayacak. Sırları olan, gerçek bir koca olmak istemeyen veya uzun sakalıyla kendini büyücü sanan bir adamla evlenmekle ilgilenmiyorum."

Neredeyse boğuluyordu. "Ben bir büyücü müyüm?"

"Ya da bir büyücü. Violet'i savunmadığım için bana lanet okumanı bekliyorum. Eğer müdahale edecek bir şey yapsaydım, Persephone'nin durumu çok daha kötü hale getireceğini gayet iyi biliyorsun. Bazen sessiz kalıp akışına bırakmak daha iyidir."

Ona hiç inanmadı. Leydi Ashleigh, umursamayan şımarık bir mirasçıdan başka bir şey değildi. "Biri saldırıya uğradığında kenarda durup hiçbir şey yapmayan herkes aynı derecede suçludur." Kendi buzunu da bitirdi ve kadının yüzü tekrar kıpkırmızı oldu.

"Söyleyecek bir şey kalmadı sanırım, ya siz?"

Başını iki yana salladı ve buzların parasını ödemek için masaya bir avuç bozuk para attı. "Koca bulma konusunda sana bol şans dilerim, Leydi Ashleigh."

Çünkü o asla o olmayacaktı.

Ashleigh birikimlerini dört kez saydı, ama yine de yeterli değildi. Bir kitabın içini oyup para kesesini içine saklamıştı. Kitabı rafa koyduktan kısa bir süre sonra yaklaşan ayak sesleri duydu. Kapısı çalındı ve kapıyı açtı.

Hizmetçisi onu selamladı ve "Lord Rothburn sizinle oturma odasında görüşmek istiyor, Leydi Ashleigh. Yanında bir beyefendi var." dedi.

"Beyefendi kim?" diye sordu.

"Bilmiyorum hanımefendi. Onu daha önce görmedim."

Ashleigh babasının ne planladığını merak ediyordu. Ama elbisesini düzeltip saçını düzeltti. Aniden midesine bir belirsizlik hissi çöktü ve babasının onunla evlenmek için bir talip seçtiği hissine kapıldı.

"Babamın tavrı nasıl?" diye sordu hizmetçisine. "Memnun görünüyor mu?"

"Evet hanımefendi. O ve beyefendi iyi arkadaş gibi görünüyorlar."

Ashleigh odasından çıkıp merdivenlerden inerken kaygısı daha da arttı. Annesinin odasının önünden geçerken açık kapıyı gördü. Georgina şöminenin yanında oturmuş, alevlere bakıyordu. Profilinden buzdan oyulmuş gibiydi. Her bir yüzünde acı vardı ve Ashleigh durumu düzeltmek için söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Annesi de kendisi kadar kapana kısılmıştı.

Bayan Harding'in onu Bay Neill ile tanıştıırken ne demek istediğini anlasa da, Ashleigh henüz o kadar çaresiz değildi. Bir şekilde onları oradan çıkarmanın başka bir yolunu bulacaktı. Bu talip bir yol bulabilecek miydi? Babasıyla arkadaşsa, muhtemelen hayır. Ama yirmi poundu daha vardı. Belki de Violet'e yardım etmek için Bayan Harding için yapabileceği başka bir iş vardı.

Salona girdiğinde babası onu sıcak bir gülümsemeye karşıladı ve elini uzattı. "Canım, aramıza katıldığın için teşekkür ederim. Seni Falkland Vizkontu Victor Colfax ile tanıştırmaktan büyük mutluluk duyuyorum."

Ashleigh elini uzattı ve vikont elini öptü. Babasıyla aynı yaşta olduğunu, muhtemelen ellili yaşların ortasında olduğunu tahmin etti. Kulak çevresindekiler hariç, gri saçlarının çoğunu kaybetmişti. Çenesine kadar uzanan uzun favorileri dışında temiz tıraşlıydı.

"Lord Falkland yeni kocan olacak." Babası ona gülümseyerek bakarken aynı zamanda onu uyaran bir bakış attı. "Teklifini senin adına kabul ettim."

İçini bir panik dalgası kapladı ve Ashleigh, bir reddetme sesi çıkarmamak için dudaklarını birbirine bastırdı. Bunun yerine derin bir nefes aldı ve "Özür dilerim, ne dediniz?" diye sordu.

Ona sormadan nişanı mı ayarlamıştı? Bu aptalca bir soruydu. Elbette ayarlamıştı.

"Nişan detaylarını konuşuyorduk," diye devam etti Cecil. "Yorkshire'daki Falkland'la yaşayacaksın. Orada bir mülkü var ve evlenmek için can atıyor. Gelecek yıl, varisini kucağında tutabilirsin." Babasının gülümsemesi derinleşti. "Şimdi, memnun değil misin?"

Ashleigh, gerçeği söylemek -bu ihtimalden dehşete kapıldığını söylemek- ile bir sonraki hamlesinin babasının bu geceki ruh halini ve davranışlarını belirleyeceği gerçeği arasında kalmıştı. Talibini reddederse veya Cecil'e meydan okumaya cesaret ederse, babası ona sadece öfkelenmekle kalmayacak, aynı zamanda bunun acısını karısından da çıkaracaktı.

Dikkatli ol, diye uyardı kendini. Şimdi gerçek fikrini dile getirmenin zamanı değildi.

"Çok... bunaldım." Derin bir nefes verdi. Zamanının tükenmekte olduğu gerçeği onu bunaltıyordu. Tahmin ettiğinden daha erken ayrılmak zorunda kalacaktı.

"Bu beklenen bir şeydi," dedi Lord Falkland. "Rothburn, kızının ne kadar güzel olduğunu hiç fark etmemiştim. Bu evliliği dört gözle bekliyorum." Gözleri kızın vücudunda gezindi ve Ashleigh içinde bir tiksinti duygusunun yükseldiğini hissetti. Bu adamın dokunuşuna katlanmak, örümceklerle kaplanmak gibiydi. Hayır, asla olamazdı.

"Ne zaman?" diye sormayı başardı sonunda. Kaçışını planlamak için ne kadar zamanı kaldığını bilmesi gerekiyordu.

"Ah, evlilik ilanlarını okutmak isteyeceğiz," dedi babası. "Sanırım bir ay kadar. Tabii damat istekli olup özel bir izin almak istemezse?"

Lord Falkland güldü. "Gerçekten de çok hevesliyim." Kadını tekrar alaycı bir bakışla süzdü ve ekledi: "Önümüzdeki cumartesi bir maskeli balo var. Katılacak mısınız?"

"Elbette," diye yanıtladı babası. "Ailemiz bunu kaçırmazdı. Westerford Dükü ve Düşesi ev sahipliği yapıyor."

Yani, babasına inanılacaksa, düğüne en az bir hafta, hatta belki de bir ay vardı. Ama babasının doğruyu söyleyip söylemediğini asla bilemedi.

"O zaman seninle orada bir dans bahşetmeyi umuyorum," dedi Lord Falkland. Elini tutup tekrar dudaklarına götürdü, bu sefer dudaklarının oyalanmasına izin verdi. Ashleigh sahte bir gülümseme takınmaya cesaret edemedi. Ama en azından elini çekmedi.

Lord Falkland babasına, "Çeyiz ve düğün hazırlıklarını görüşmek üzere tekrar görüşeceğiz," dedi. Sonra elini bırakıp eğildi.

Ashleigh, iki adam odadan çıkana kadar bekledi ve ardından bir sandalyeye çöktü. Gözlerinde sıcak yaşlar birikmişti ama kendini tuttu. Bunun yerine, nereye gideceğini hayal ederek planlar yaptı. Kuzeydeki

kuzeninin evinden başlayıp yardım dileyebilirdi. Sonrasında belki Almanya veya İtalya'ya gidebilirdi. Babasının onu asla bulamayacağı uzak bir yere.

Ya da İskoçya, diye düşündü beyni.

Hayır, Bay Neill ile evlenmeyi asla düşünemezdi. Zaten bunun yürümeyeceği konusunda anlaşmışlardı. Adamın sadece sözde bir evlilik teklif etmesinin bir önemi olmadığını düşündü. Sadece bir hapishaneyi başka bir hapishaneyle değiştirmiş olacaktı. Üstelik adamın ne unvanı, ne toprağı ne de serveti vardı. Para güç demekti ve babasının da bolca gücü vardı. Bay Neill ile kaçarsa, babası onu adam kaçırmaktan tutuklatırdı ya da onu eve geri getirmesi için birine rüşvet verirdi. Bu çok tehlikeliydi.

Keşke kaçabileceği başka bir beyefendi olsaydı, onu buradan çok uzaklara götürecek biri. Sonra da annesini alıp Georgina'yı Cecil'den alacak birini gönderebilirlerdi.

Ashleigh, zihninin kırsalda bir yerdeki küçük bir kulübenin görüntüleriyle dolmasına izin verdi. Yemek yapmayı ve temizlik yapmayı öğrenecekti. Bu hayatı geride bırakmak anlamına geliyorsa, her şeyi yapardı.

Belki de Bayan Harding'in kendisine uygun başka bir beyefendisi vardı. Babası tarafından korkutulamayacak, çaresizce ihtiyaç duyduğu kaçışı sağlayabilecek kadar parası olan biri.

Babası döndüğünde, "Seninle gurur duyuyorum Ashleigh," dedi. Kapıya doğru baktı ve babası devam etti. "Bunun senin için bir şok olduğunu biliyorum."

Konuşmamış olmasına aldırış etmemiş gibiydi ama konuşmaya devam etti. "Ama en iyisini bildiğime güven. Falkland senin için mükemmel bir koca olacak."

Sonunda sözlerini toparlayana kadar birkaç dakika bekledi. "Vikont konusunda nasıl karar verdiniz?"

Bunun üzerine babası güldü. "Sormanız ilginç. Bir deste kart kaybettim. Falkland zaten yeterince zengin, bu yüzden bana evlenme teklif etti. Bence mükemmel bir takastı."

Ashleigh'nin elleri yumruk haline geldi. "Beni sattın mı?"

"Satmak çok kaba bir kelime. Seni kazandı canım. Hem de ne büyük bir ödölsün. Çeyizine gerek olmadığına söz verdi; sadece genç ve güzel bir gelinin ona bir oğul vermesini istiyor."

Ona bakmaya bile cesaret edemiyordu. Babası kendinden son derece memnun görünüyordu. Onu umursamadığına ikna edebilecek soğuk bir tavır takınmak için tüm benliğini kullanması gerekiyordu. Sessizce yerinden kalktı. "Akşam yemeği için giyinmeliyim."

"Evet, evet, tabii ki." Babası hafifçe güldü. "Bu evlilik çok yakışacak. Memnun kalacağınıza söz veriyorum."

Ama odadan çıktı, evliliğin asla gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Cecil ne derse desin, ne yaparsa yapsın, asla rıza göstermeyecekti. Ve şimdi, kaçış planlarını tamamlaması şarttı.

Bu onun tek çıkış yoluydu.

Üçüncü Bölüm

Cameron, Serpentine Nehri kıyılarında at sürerken huzurlu sisin ve bulutlu gökyüzünün tadını çıkarıyordu. Etrafta dolaşan insan sayısı azaldığından, daha net düşünebiliyordu. Başka bir eşleşme bulma umuduyla Cedric Gregor ile görüşmek istemişti.

Leydi Ashleigh'i neden önerdiklerini anlamıştı, ancak koşullarından tam olarak emin değildi. İlk başta onu şımarık bir mirasçı olarak görüp geçiştirmişti. Ancak onunla konuştuktan sonra, sohbetin diğerlerine göre çok daha rahat geçtiğini kabul etmek zorunda kalmıştı. Ashleigh aklından geçenleri açıkça söylüyor ve dobra dobra konuşuyordu; bu da saygı duyduğu bir özellikti. Yine de, sahip olduğu hayattan neden kaçmak istediğini hâlâ anlayamıyordu.

Birkaç gizli soruşturma yapmıştı ve hizmetçiler arasında, markinin karısına karşı aşırı sert ve baskıcı olduğuna dair dedikodular dolaşıyordu. Cameron'ın Londra'da Leydi Rothburn'ü nadiren gördüğü zamanlarda, markizin utangaç ve içine kapanık olduğu kesindi.

Lord Rothburn karısına kötü davrandıysa, Ashleigh'nin Persephone'nin vahşetine karşı koymaktan korkması mantıklıydı. Cameron da çocukken kendi payına düşen zulmü deneyimlemiş ve gizli kalmayı öğrenmiş, karşılık vermenin daha zor yollarını bulmuştu.

Leydi Ashleigh ile evlenme fikrinden çoktan vazgeçmiş olsa da, ailesini hâlâ merak ediyordu. İçgüdüsel olarak bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu.

Köprünün yakınında atından indi ve sislerin göl kıyılarından geçişini izledi. Bir aile, bir anne, bir baba ve küçük bir oğlandan oluşan bir aile, kıyıda birlikte yürüyordu. Çocuğun görüntüsü, göğsüne saplanmış bir mızrak gibi onu yakaladı. Logan'ı görmeyeli bir aydan fazla olmuştu. Bu oğlanın saçları oğlundan daha koyuydu ama aynı büyüleyici merakı vardı. Annesi onu durdurmadan önce bir avuç çakıl taşı alıp göle fırlatıyordu.

Logan'ın Cameron'ın Londra'ya gitmesi gerektiğini söylediğinde ona sarılıp hıçkırarak hıçkırarak ağladığı anısı, davetsizce aklına geldi. "Hayır, baba!" diye çığlık atmıştı. "Sen kal."

Oğlunun kollarının boynuna dolandığını hatırlayınca, içindeki duygular bir anlığına dondu. Logan üç yaşında olmasına rağmen, hâlâ bebek gibi yumuşak yanakları ve ne kadar tarasalar da düzleşmeyen, birbirine dolanmış saçları vardı.

Oğlu o gece ağlayarak uyumuştı. Cameron ise şafak vakti bir kez daha veda etmeden gitmişti. Bunu yapamazdı.

Evet, oğlunun ona bakacak dadıları vardı. Cook onu kesinlikle çok şımartıyordu. Ama hizmetçilerin sevgisi yeterli değildi. Cameron, oğluna bir anne bulma görevine odaklanmalıydı. Logan'ın onu sevmesine ihtiyacı vardı; kendisinin olamadığı her şeyi olabilecek birine.

Ama Londra'daki mirasçılarını düşündükçe daha da yargılayıcı oluyordu. Çoğu bir sonraki valsini ötesini düşünemiyor, ateşi çıktığında hıçkırarak hıçkırarak ağlayan bir bebekle bütün gece koridorlarda yürümek ise hiç aklına gelmiyordu. Cameron baba olmak için elinden gelenin en iyisini yapmıştı ama ebeveynlikten ne anlardı ki? Yetimhane dışında hiçbir şey bilmiyordu. Asla iyi bir örnek olamayacaktı.

Bakışları Serpentine Nehri boyunca yürüyen genç aileye kaydı. Anne ve baba oğullarını ellerinden tutup ayaklarından kaldırdılar. Çocuk kıkırdarak "Tekrar!" diye bağırdı. Ebeveynler birbirlerine gülümsediler ve oğlanın isteklerini yerine getirdiler.

Cameron, yakında eve döneceğine dair içten bir yemin etti. İstenmeyen duyguları bastırmaya çalışsa da oğlunu özliyordu. Doğru kadını bulamaması onu rahatsız ediyordu.

Sonra, aniden, Leydi Ashleigh'nin kıyıda yürüdüğünü gördü. Onu bu kadar erken bir saatte dışarıda görmek şaşırtıcıydı. Bahar günü taze yapraklar renginde yumuşak, yeşil bir elbise giymiş, saçlarını başlığının altına sokmuştu. Kolunu annesinin koluna dolamıştı ve yüzündeki ifadeden, annesini melankoliden çıkarmaya çalıştığı anlaşılıyordu. Markiz, kızının yanında yürüyordu ama bakışları taş gibi ve kasvetliydi. Konuşmalarını duymasa da, Leydi Ashleigh mürebbiyenin moralini yüksek tutmaya çalışıyor gibiydi.

Cameron, yanlarında bir hizmetçi olduğunu, ancak uşak olmadığını fark etti. Hiç tereddüt etmeden köprüdeki yerinden ayrılıp onları korumak için

sessizce gölge gibi arkasına saklandı. Bay Gregor'la görüşmesine az bir zaman kalmıştı, bu yüzden onları gözetlemekte bir sakınca görmedi. Ashleigh'nin onu görmemesi için yeterli mesafeyi korudu, ancak hemen oraya varamayacak kadar da değil. İkili, su kenarında yürüyüp oğullarıyla birlikte anne babanın yanından geçtiler. Leydi Ashleigh çocuğa bakmadı, yürümeye devam etti. Annesi ise olduğu yerde donakaldı.

Ashleigh, markizle yumuşak bir sesle konuştu ve onu oturdukları bir banka doğru yönlendirdi. Küçük çocuğun oynamasını izlediler ve kısa süre sonra çocuk, elinde bir avuç çamurla Ashleigh'e yaklaştı. Onunla konuştu ve ona çamuru gösterdi.

Cameron, çocuğun surat asmasını veya onu görmezden gelmesini bekliyordu. Bunun yerine eldivenini çıkarıp su kenarına yürüdü. Bir avuç ıslak kum alıp çocuğa götürdü ve kendi çamurunun üzerine döktü. Çocuk güldü ve sonra ailesinin yanına geri döndü.

Ama onu büyüleyen şey Ashleigh'nin gülümsemesiydi. Çocuğa pis bir baş belasıymış gibi bakmıyordu. Aksine, oynadığı oyuna katılmıştı. Ashleigh, çamurlu elini suda yıkayıp mendiliyle kuruladıktan sonra eldivenini geri takmasını izledi. Bu, onun hiç beklemediği bir yanıydı.

İnsanları iyi okuyabilmekle övünürdü, ama belki de onu yanlış değerlendirmişti. Yerinde kaldı ve kısa süre sonra Bay Gregor da ona katıldı.

"Bay Neill," diye selamladı adam. Leydi Ashleigh ve annesine baktı ama yüz ifadesi hiçbir şey ifade etmiyordu. "Yürüyelim mi?"

Cameron dikkatini Ashleigh ve annesinden uzaklaştırarak başını eğdi. "Öyle."

"Westerford Dükü'nün maskeli balosuna katılıyorsunuz, değil mi?"

"Davet aldım, evet."

"Güzel. Baloya katılacak birçok genç kız var. Aklımda başka biri var ve uygunsa bir tanışma ayarlamayı planlıyorum."

"Buna çok sevindim." Ama bu sözleri söylerken bakışları tekrar Leydi Ashleigh ve annesine kaydı. Geldikleri yoldan geri dönüyorlardı ve onları bekleyen küçük bir araba gördü.

"Mükemmel." Bay Gregor, Cameron'ın dikkatsizliğinin farkındaydı ama devam etti. "Hanımefendi biraz utangaç, ama özgüvenini kazandığında, gerçekten aradığınız kişi olabileceğine inanıyorum."

"Bunu sabırsızlıkla bekliyorum" dedi.

"Sanırım Lady Ashleigh'nin artık Viscount Falkland ile nişanlı olduğunu bilmelisiniz. Babası yakın zamanda ayarladı."

Bu, dikkatini tekrar Bay Gregor'a yöneltti. "Ne dedin?"

"Leydi Ashleigh nişanlı. Yani, onun potansiyel bir eş olup olmadığı konusunda endişelenmene gerek yok."

"O zaman birini buldu?"

"Hayır, babası yaptı. Sanırım iki hafta içinde evleneceklerdir. Damat yeterince istekli görünüyor."

Cameron'ın içinde bir huzursuzluk dalgası yükseldi, ama Ashleigh'nin evlenmeyi planladığı kadın olmadığını hatırladı. O gün Gunter'ın evinde tanışmışlardı.

Öyleyse neden korkunç bir hata yapmak üzereymiş gibi hissediyordu? Dahası, neden onu durdurmaktan sorumlu hissediyordu?

Eşyaları toplanmış, banknotları korsesinin altına sıkıştırılmıştı. Buna rağmen Ashleigh hiçbir heyecan hissetmiyordu; sadece korku ve derin bir boşluk hissediyordu. Annesini yanında götürmeye yetecek kadar parası yoktu. Midesinde bir uyuşukluk hissetti ama başka çaresi yoktu. Georgina'yı kurtarmanın tek yolu önce kendini kurtarmaktı. Onlara yaşayacak bir yer bulacak, sonra da onu çağıracaktı.

Ashleigh kaçıışının böyle olacağını hiç düşünmemişti. Ama uşaklardan birinden bavulunu arabalardan birine koymasını istemişti. Baş ağrısı bahanesiyle maskeli balodan erken ayrılmayı planlıyordu, kimsenin haberi olmadan. Her şey hazırды.

Buz mavisi ipekten bir elbise giymiş ve siyah dantelli bir maske takmıştı. Babasının izin verdiği kadar mücevher takmıştı, çünkü onları daha sonra satmayı planlıyordu.

Georgina planlarından habersizdi. Ashleigh'nin masaya sakladığı tek bir mektup vardı. Ama biraz şansla ortadan kaybolabilirdi ve kimse de fark etmezdi.

Kapı çalındı ve içeri girmesi için seslendiğinde babasının kapıda olduğunu gördü.

"Hazırım" dedi.

Cecil onu aşığıya indirmek için kolunu uzatmak yerine odasına girdi ve hizmetçisine onları yalnız bırakıp konuşmasını işaret etti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Kapıyı arkasından kapatırken kısa bir sessizlik oldu. Yüzündeki ifade Ashleigh'nin bir adım geri çekilmesine neden oldu. Bu bakışı daha önce annesini azarlarken de görmüştü.

"Uşaklarımdan biri bana bu akşam kaçmayı planladığını söyledi," diye söze başladı.

Yüzündeki kan çekilmiş gibiydi ve midesi panikle doldu. "Ne?" Sanki böyle bir plandan haberi yokmuş gibi masumca davranmaya çalıştı ve ekledi: "Anlamıyorum."

Daha iyisini bilmeliydi. Hizmetçilerin hepsi ona sadıktı çünkü Cecil maaşlarını ödüyordu. Birine rüşvet vermeye çalışırken aptallık etmişti. Kaçmasına yardım edebilecek tek kişi ya Bayan Harding ya da kendisiydi.

Babası bir adım daha yaklaşp bileğini yakaladı. "Bana asla yalan söyleme." Sesi sakindi, sanki hayatını kurtarmak için kaçmaya çalışmak yerine küçük bir suçüstü yakalamış gibiydi. Bileğini sıkıca kavradı, ona olan hakimiyetini pek de belli etmeden hatırlatıyordu.

"Sandığınız aşğıda," diye devam etti, "ve hizmetçilere her şeyi boşaltmaları emredildi." Sesi yine tüyler ürpertici bir şekilde nötrdü. "Şimdi, maskeli baloya katılacağız. Anneniz bu gece evde kalacak. Kendini... iyi hissetmiyor."

Midesinde ekşi bir his oluştu ve bakışlarını indirdi. "O zaman ben de baloya gitmemeliyim."

"Sana ne dersem onu yapacaksın." Bileğini bıraktı ve ekledi, "Sana karşı fazla hoşgörölü davrandığımı görebiliyorum. Lord Falkland bu gece katılacak ve nişanlısı olarak sen de orada olmalısın. Nişanını açıklayacağız ve bir hanımefendi gibi davranacaksın."

"Pelerinime... ihtiyacım var," dedi. Adam onu bekledi ve kadın gardırobu açtı. Mücevherlerinden daha fazlasını almayı planlamıştı ama sandık gitmişti.

"Mücevherlerim nerede?" diye sordu.

"Üzerindekileri giyeceksin," diye cevapladı. "Geri kalanını ve tüm harçlığını aldım. Hiçbir yere gitmeyeceksin Ashleigh. Ve aptalca bir şey yapmaya kalkarsan, cezalandırılacaksın."

Pelerinine uzandı ve hiçbir şey söylemedi. İçten içe aklından geçenler hızlanıyordu, çünkü artık ilk planını sürdüremeyecekti. Bunun yerine doğaçlama yapmak zorunda kalacaktı. Belki Persephone'den birkaç gün kalmasına izin vermesini isteyebilirdi. Babası dükün kızını reddetmezdi herhalde. Ya da Bayan Harding'i bulursa, dul kadından ileride bir ödeme sözüyle yardım isteyebilirdi.

Ashleigh, ağlamamak için aklından olasılıklar listesi çıkarmaya çalışıyordu. Şimdi, hangi seçeneği seçerse seçsin, sırtındaki kıyafetlerle çıkıp elinden geleni satmak zorundaydı. Yakalanırsa Allah yardımcısı olsun. Ve isteyeceği son şey bu gece bir maskeli baloya katılmaktı. Babasını bir şekilde evde kalmasına izin vermeye ikna edebilirse, bu onun için en iyi kaçış fırsatıydı.

"Baba, lütfen. Gitmek istemiyorum-" diye söze başladı.

Yüzü asıldı ve eli yumruk oldu. "Bana karşı gelemezsin Ashleigh. Asla."

Cameron, balo salonunun dışında durup genç hanımların her birini inceledi. Bay Gregor, bugün erken saatlerde baloya katılacak diğer olası gelin adaylarından bahsetmişti. Ancak adam, isim vermekten pek hoşlanmadığı için, kaçamak cevaplar vermişti.

Dükün kızı Leydi Persephone'yi maskeli baloda kuğu kostümüyle gördü. Leydi Ashleigh, kıvılcı saçlarıyla kontrast oluşturan buz mavisi ipekler giyerek babasına yakınlığını korudu. Boynuna inciler, uyumlu küpeler ve bir bilezik takmıştı. Zenginliği apaçık ortadaydı.

Ama bir şey dikkatini çekti: babasının kolunu tutuş şekli. Ashleigh'nin ifadesi endişeli görünüyordu ve duruşu ona acı çeken bir kadını hatırlatıyordu. Cedric Gregor, nişanlı olduğundan bahsetmişti ama yakınlarda başka bir adam görmemişti.

Önemi yoktu. Babası onun sorumluluğunda veya endişesi altında değildi. Bu yüzden babası ona bir koca seçmişti. Çoğu baba böyle yapmaz mıydı? Hangi adamla evlenirse evlensin, rahat bir hayatı olacaktı. Cameron bu düşünceyi kafasından attı ve sonra başka bir genç kadının geldiğini fark etti. Yapraklardan yapılmış gibi görünen zümrüt yeşili bir elbise giymişti.

Bir elinde bir elma tutuyordu ve Cameron onun Havva olması gerektiğini anladı.

Maske takıyordu ama Cameron, bir süre önce gördüğü, diğer genç hanımların alay ettiği utangaç kadın olduğundan oldukça emindi. Scarsdale Kontu dışında kimse onu tanımıyor gibi görünse de, Cameron onu tanıdığından oldukça emindi. Kadının saçları aynıydı, rengi aynıydı ve hatta aynı utangaçlığa sahipti.

Bir ihtimal olabilirdi. Düşündü ama bakışları sürekli Leydi Ashleigh'e kayıyordu. Neden ona çekildiğini anlayamıyordu, sadece bir tür tehlike seziyordu. Babası elini kısa bir süreliğine bıraktı, ama tekrar ona uzandığında Ashleigh irkildi ve yüzünü çevirdi.

Marki ona vurmuştu. Cameron buna ikna olmuştu. Hayatı boyunca, sanki odada gözle görülür bir aura varmış gibi, bir şeylerin ters gittiğini hissedebilmişti. Ve marki'nin Ashleigh'i bir şekilde incittiğinden şüphesi yoktu. Peki bu konuda ne yapması gerekiyordu?

Kalabalığın arasından ilerlemeye başladı, yolunu daha az belli etmek için ara sıra duruyordu. Eve kılığındaki utangaç kadın şimdi Lord Scarsdale ile dans ediyordu ve yüzündeki ani özlem ifadesinden Cameron, kiminle evlenmek istediğine çoktan karar verdiğinden şüphelendi.

Diğerlerinden ayrı duran başka bir duvar çiçeği gördü. Siyah saçlıydı ve maskesi beyazdı. Elbisesi gül rengi kısa kolluydu ve yeşil, dar bir bele ve eteğe kadar uzanıyordu. Bir denizkızı, diye düşündü. Bu onun kostümüydü.

"Emma!" diye seslendi biri. Genç kadın irkilmiş gibi etrafına bakındı. Bir an ona baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. Tereddütlü adımlar attı, neredeyse kapıya çarpıyordu ama sonra gözden kayboldu.

Cameron, iyi göremediğini fark etti. Ona baktığında bakışları ne dehşet ne de tiksinti doluydu. Tamamen boştu. Bir an genç kadının iyi olup olmadığını merak etti, ama sonra onu, onu azarlıyor gibi görünen orta yaşlı bir kadınla gördü. Bay Gregor'un aklından geçen o muydu acaba?

Cameron, bahçelere bakıyormuş gibi yaparak açık kapının önünde durdu. Çevresel görüş alanından yaklaşan herkesi görebilmek için yüzünü eğik tuttu.

Sonra bir anda Cedric Gregor, Eve'e benzeyen utangaç genç kadını yanına çağırdı. "İyi akşamlar Bay Neill," dedi. "Sizi yeğenimle tanıştırmak istiyorum."

Cameron, onların yaklaştığını görmemiş gibi davranıp başını çevirdi. "Affedersiniz, ne dediniz?"

"Seni yeğenimle tanıştırmak istediğimi söylemiştim." Cedric, ikisinin de kesinlikle yeğeni olmadığını bildiği genç kadına işaret etti.

Cameron genç kadına baktı ve Bay Gregor'un onu gerçekten olası bir aday olarak görüp görmediğini merak etti. "Bu, önceki konuşmamızla mı ilgili?" Başka bir deyişle, onun için seçtikleri eşleşme bu muydu?

Genç kadının yüz ifadesinden, gördüklerinden hoşlanmadığı ama bunu önemsemiyormuş gibi davrandığı anlaşıyordu. Gözlerine çarpmayan bir gülümseme takındı.

"Hayır, hiç de öyle değil," diye yanıtladı Cedric gülümseyerek. "İkinizin tanışabileceğini düşündüm."

Cameron, eğer eş adayı olarak düşünülmüyorsa, toplantının amacının ne olduğunu merak ediyordu. Ya da belki de Bay Gregor, baloda birçok kişiyle konuşmasını sağlamak istiyordu.

"Bay Neill son birkaç yıldır ülke dışındaydı," diye açıkladı Bay Gregor. "Daha yeni döndü." Duraksayıp ekledi: "Bayan Harding'i orada görüyorum. İkinizi tanışmanız için yalnız bırakacağım, ama biz terasın hemen diğer tarafında olacağız."

Böylece sohbe uzaktan eşlik edeceklerdi. Genç kadının yüzündeki dehşeti, gülümsemesinin belirsizleşip sonra kaybolmasından anlamak mümkün değildi. Bir an durdu, kendini toparladı ve elini uzatırken tekrar gülümsedi.

Peki, bu da neydi? Cameron, ondan ne istediğini anlamak için durakladı. Sonra bunun onun kendisini selamlama şekli olduğunu fark etti. Eğlendiğini gizleyip eldivenli elini tutup sıkıca sıktı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan... şey, adınızı duyamadım."

"Bu bir maskeli balo," diye cevapladı. "Kim olduğumu bilmemen gerekiyor."

Cameron, gizlemeye çalıştığı kekemeliği fark edince Bay Gregor'un amacını anladı. Genç kadının daha fazla insanla konuşma pratiği yapmasını istiyordu. Cesaret verici bir gülümsemeyle cevap verdi, "Aynen öyle. Sanırım adımı zaten biliyorsunuzdur."

"Aynen öyle," diye tekrarladı.

Güldü ve bir anlığına, kadının ifadesinde gerçek bir mizah sezdi, sonra da kayboldu. Kadın, sanki gerçekten de onu koca olarak düşünüyormuş

gibi, onu tekrar inceliyordu.

"Bu akşam eğleniyor musunuz, Bay Neill?"

"Tam olarak düşündüğüm gibi değil." Eş olarak başka aday bulup bulamayacağı konusunda hiçbir fikri olmadığı için, verebildiği en tarafsız cevap buydu. "Bu kadar çok insan beklemiyordum."

Konuşmaya devam etmesini bekledi ama konuşma yarıda kaldı, sessizliğe gömüldü. Uzakta, Leydi Ashleigh'nin onlara doğru yürümeye başladığını gördü. Nedenini bilmiyordu ama içgüdüleri yine bir şeylerin ters gittiğine dair bir işaret verdi.

Utangaç genç kadın, onun konuşmasını bekliyormuş gibi görünüyordu, bu yüzden Cameron, "Westerford Dükü'nün muhteşem bir kütüphanesi olduğunu duydum. Binlerce kitap varmış, duyduğuma göre. Daha önce gördün mü?" diye sordu.

"Hayır. Buraya ilk defa basketbola gidiyorum," diye itiraf etti.

"İtiraf etmeliyim ki, kütüphaneyi kendim gidip görmeyi çok istiyorum." Doğru değildi ama sadece sohbet ediyordu. "Sen de gelmek ister misin?" Ne dediğini fark etmeden kelimeler ağzından döküldü. Aslında kapalı bir odada yalnız başına buluşmasını önermişti. Hiç de niyeti bu değildi.

Bu düşünce yanaklarını kızarttı ve başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür ederim Bay Neill. Ama size iyi akşamlar dileyeceğim."

Aceleyle gitmesi şaşırtıcı değildi. Neyse.

Kaçtıktan sonra Cameron, Leydi Ashleigh'nin iyi olup olmadığını sessizce kontrol etmek amacıyla gölgelerin arasına çekildi. Şaşırtıcı bir şekilde, genç kadından özür dilediğini duydu. Sonunda kadının adını yakaladı: Violet Edwards. Ashleigh'nin Gunter'da önerilen eş olarak bahsettiği genç kadındı.

Sonra Ashleigh'nin paraya ihtiyacı olduğu için korkunç bir şey yaptığını itiraf ettiğini duydu. Bir mirasçı neden paraya ihtiyaç duysun ki? Hâlâ kaçmaya niyetli olduğunu varsaydı. Tavrında sadece pişmanlık vardı ve Bayan Edwards onu affetmeye isteksiz görünse de, Ashleigh belli ki kendini alçaltmıştı.

Sanki hâlâ vakti varken telafi etmeye çalışıyor gibiydi. Bu da muhtemelen bu gece kaçmayı planladığı anlamına geliyordu. Cameron bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi. Bir kadının tek başına seyahat etmesi tehlikeliydi.

Bayan Edwards gittikten sonra, Leydi Ashleigh ona doğru yürümeye başladı. Arkasında Cameron, babasının yaşlı bir adamla yaklaştığını gördü. Ashleigh de onları gördü ve ona yetişmek için adımlarını hızlandırdı.

"Sen-" diye sormaya başladı.

Ama o yalvardı, "Lütfen benimle dans et. Çabuk ol, onlar bana yetişmeden önce."

Kaçmak için onu kullanmak istiyor gibiydi. Ama Cameron kolunu uzattı ve onu müzisyenlerin vals yapmaya başladığı dans pistine götürdü. Parlak bir şekilde gülümsese de, Cameron bu sahte ifadenin altından korkuyu anlayabiliyordu. Babasından korkan bir kadının korkusunu. Daha yakından bakınca, maskesinin etrafında bir kızarıklık gördü. Bakışları keskinleşti ve şiştiğini fark etti.

"Sana kim vurdu?" diye sordu sessizce.

"Önemli bir şey değil." Ashleigh çenesini kaldırıp ona baktı. "Görmüyormuş gibi davran."

Babasının bunu yaptığından her zamankinden daha emindi. Ve bunun talibiyle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordu. Cameron'ın morali bozuldu, çünkü kendi kızına vuran her erkekten nefret ediyordu. Bunun için hiçbir sebep yoktu. Ashleigh duygularını kontrol altına almak için çaresiz görünüyordu ve gülümsemesi zorakiydi. En ufak bir nezaket onu yerle bir edecekmiş gibi, kırılgan ruh halini seziyordu.

"Neden sana zarar verdi?" diye sordu. Kadının yüzünü buruşturduğunu görünce, adamın belindeki tutuşunu daha da sıkılaştırdığını fark etti. Hemen gevşetti.

"Çünkü bu gece kaçıp Londra'yı terk etmeyi planladığımı öğrendi," dedi ona. "Uşağım planlarıma ihanet etti."

Cameron, iki adamın yanından dans ederek geçerken babasına baktı. "Yanıdaki adamın nişanlın olduğunu varsayıyorum?"

"Maalesef." Yüzünde hayal kırıklığı ifadesi belirdi ve dudakları gerildi. "Yarım saat önce Vizkont Falkland geldiğinden beri ondan uzak durmaya çalışıyorum."

"Oldukça yaşlı, değil mi?" Beyefendilerin, özellikle de varisleri yoksa, daha genç eşler almasının yaygın olduğunu bilmesine rağmen, vikont Ashleigh'nin babası olabilecek kadar yaşlı görünüyordu.

Başını salladı. Sonra ekledi: "Ne kadar zamanım kaldığını bilmiyorum. Bu gece kaçmak için en iyi şansım gibi görünüyordu. Ama korkarım ki bu

fırsat kaçtı." Sözleri kayboldu ve içlerindeki umutsuzluğu duydu.

"Kaçmanın bir yolunu bulduğunda nereye gideceksin?"

"Benim... planlarım vardı. Ama şimdi-" Sözleri umutsuzlukla doldu.

"O zaman daha fazla zamana ihtiyacın var," dedi. "Bir akrabana yazmalısın."

"Bir kuzenim var ama yanına gidersem babamın beni kolayca bulacağından korkuyorum," diye itiraf etti. Morali bozuldu ve ifadesi endişeli bir hal aldı. Mavi gözlerinde umutsuzluk ifadesi gördü. Sonra yanaklarının narin kıvrımını ve yüzünü çerçeveleyen kızıl saçlarını fark etti. Gerçekten de hoş bir genç kadındı, ama sıkıntılıydı.

Vicdanı onu, "O sana göre bir gelin değil," diye uyardı. Ashleigh, çok zengin bir aileden geliyordu, bu yüzden açlık veya acı çekmeyi hiç tatmamıştı. Korunaklı bir dünyada yaşamıştı ve gerçek hayatı deneyimleyip deneyimlemediğini bilmiyordu.

"Beni bir anlığına kurtardığınız için teşekkür ederim Bay Neill," dedi. Alçak sesle ekledi: "Bayan Edwards'a kur yapmayı gerçekten düşünmelisiniz. Çok utangaç olsa da, aradığınız kişi o olabilir."

"Onu tanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır, ama ona saygı duymaya başladım," diye itiraf etti. "Hayatını değiştirmek için elinden gelen her şeyi yapıyor."

"Ailesi onu aramıyor mu? Bay Gregor'un bundan bahsettiğini sanıyordum."

Ashleigh'nin yüzündeki gülümseme, yerini bir anlık suçluluk duygusuna bıraktı. "Evet, öyleler." Acı dolu bir bakışla itiraf etti: "Ve eğer onu bulurlarsa, muhtemelen benim suçum olur. Kız kardeşi, nerede kaldığını söylemezsem beni tehdit etti."

"Neden bir şey söyledin ki?" Onun bir sırrı saklayamaması onu rahatsız ediyordu.

"Niyetim bu değildi," dedi Ashleigh. "Ona Violet'in güvende olduğunu ve endişelenmemesini söyledim. Ama Charity mücevherlerimi sattığını öğrendi. Kaçmayı planladığımdan şüpheleniyordu. Kız kardeşinin nerede olduğunu söylemezsem babama söylemekle tehdit etti." Ama sonunda, kendi uşağı ona söylediğinden beri bunun bir önemi kalmamıştı. İç çekti. "Charity'nin Violet'e zarar verecek bir şey yapacağını sanmıyorum. Sadece kız kardeşinin iyi olup olmadığını bilmek istiyordu."

Cameron, Ashleigh'nin yüzünü inceleyerek duygularını okudu. Söylediklerine inanıyordu; Charity'nin Violet'e zarar vereceğini düşünmüyordu. Ama bu, Ashleigh'nin ona herhangi bir sırrını emanet etme konusunda onu tedirgin ediyordu.

"Umarım haklısındır, onun iyiliği için."

Suçluluk duygusu yanaklarına sıçradı ve bakışlarını indirdi. Birkaç dakika sonra Leydi Persephone dansa katıldı. Dükün kızı Cameron'ı görür görmez yüzü buruştu. "Ashleigh, ne yapıyorsun sen?"

İçindeki gerginliğin bir anda arttığını hissetti. "Bay Neill ile dans ediyorum." Sesini hafif tutsa da, savunmacı bir ton sezdi.

"Mümkün değil. Davet edildiğine bile inanmıyorum. Babam asla böyle görünen birinin kapımızdan içeri girmesine izin vermezdi." Persephone'nin yüzü dehşete düşmüştü ama Cameron onun hakaretlerine aldırış etmedi. Daha çok Leydi Ashleigh'nin nasıl tepki vereceğiyle ilgileniyordu. Onu savunacak mıydı? Bir an bekledi ama kızın yüzü kıpkırmızı oldu ve ne diyeceğini bilemez gibi görünüyordu.

"Ben... yani..." Dans sona erdiğinde ve Persephone onu geri çektiğinde, sözleri dehşetle kesildi. Persephone'nin ona eğilme veya dans için teşekkür etme fırsatı yoktu.

Ashleigh odanın diğer tarafına ulaştığı anda Persephone'nin alay konusu olacağını biliyordu. Bu alay onu rahatsız etmiyordu, çünkü bunun sadece başkalarının ona dikkat etmesini engellemek için taktığı bir kılık olduğunu biliyordu.

Ama Ashleigh, başka bir erkek yerine ondan dans etmesini istemişti. Yanından geçip başka birine de sorabilirdi. Ashleigh, neden ondan yardım istediğini merak ediyordu.

Arkadaşı açıkça dedikodu yapıyordu ve Ashleigh bundan utanmış görünüyordu. Kıyafetleri ve uzun sakalı göz önüne alındığında, Leydi Persephone'nin onu aşağılaması şaşırtıcı değildi. Cameron onları görmezden gelip odanın çevresinde dolaşmaya başladı. Kendi gelinini bulmaya odaklanması gerekiyordu. Bakışları tekrar Bayan Edwards'a döndü. Lord Scarsdale'e karşı gerçekten bitmek bilmeyen bir ilgisi mi vardı, yoksa onun gibi birini mi düşünürdü? Çocuklarla arası çok iyi olabilirdi. Aklından olasılıkları geçirdi.

Ama odanın karşı tarafına ulaştığında, Rothburn Markisi'nin Lord Falkland'a böbürlendiğini duydu. "Düğünün neredeyse bir ay içinde

olacağına inandırdım onu Falkland. Ama artık özel iznimiz olduğuna göre, bir iki gün içinde halledebileceğimizi düşünüyorum."

"Mükemmel," diye yanıtladı vikont. "Düğünü dört gözle bekliyorum." Gülerek ekledi, "Ve tabii ki düğün gecesini. Bir varise ihtiyacım var."

Marki güldü ve Cameron yumruklarını sıkıldığını fark etti. Nasıl bir baba böyle bir şey hakkında şaka yapar ki? Hiç de doğru değildi. Kendini bu işe karışmaması konusunda uyarısa da, Ashleigh'e ve kaderine sempati duymaya başlıyordu.

Ama Bayan Edwards'a doğru yürümeye başladığında, Leydi Ashleigh'in başına gelenleri görmezden gelmenin o kadar kolay olmayacağını hissetti. Ona şöyle bir baktı ve markinin Lord Falkland'ı selamlamak için çoktan getirdiğini gördü. Bakışlarını yere indirdi, ama duruşu korku ve belirsizlik yansıtıyordu.

Ona yardım etmek için hiçbir sebebi yoktu. Karışmak için de hiçbir sebebi yoktu. Bu, işleri daha da karmaşık hale getirirdi.

Ama biliyordu ki, eğer kenarda durup hiçbir şey yapmazsa, bir gün pişman olacaktı.

Dördüncü Bölüm

Kaçma zamanı gelmişti. Ashleigh, görevini bilen bir kız rolünü oynamış, ardından Persephone'nin uşaklarından biriyle gizlice konuşup bir fayton kiralamasını rica etmişti. Geceyi Bayan Harding'in evinde geçirmeye ve Bay Gregor'dan, taktığı mücevherleri satması ve yolculuğunu ayarlaması konusunda yardım istemeye karar vermişti.

Kuzeye gidip kuzeniyle bir iki gün geçirebilir, ardından babası ona yetişmeden yolculuğuna devam edebilirdi. Ters gidebilecek her şeyi düşündükçe dehşete kapıldı. Kendisini koruması için birini, rüşvetle satın alınamayacak birini tutması gerekecekti. Mücevherlerini satıp paranın yolculuk için yeterli olmasını umması gerekecekti. Pek çok zorluk vardı ve ileride ne olacağını düşündükçe korkusu daha da artıyordu. Şimdi kaçabilmek için bir mucize gerekiyordu.

Bay Neill saatler önce gitmişti ve içinden bir ses onunla evlenmeyi düşünmemesinin bir hata olup olmadığını soruyordu.

Seni istemiyordu, diye hatırlattı beyni. Bir hizmetçi yerine bir eş aramasının sebeplerini anlamasa da, en azından evliliği düşünmeliydi. Sık sık seyahat ettiğini ve sadece sözde bir evlilik istediğini itiraf etmişti.

İstediklin bu değil miydi? diye hatırlattı beyni ona. Gerçek olmayan bir evlilik mi?

Reddetmesinin bir diğer sebebini düşününce yüzü yandı: Hep yakışıklı bir soyluyla evlenmeyi hayal etmişti. Ve bir yanı da bir gün çocuk istiyordu. Cameron Neill gibi fakir gibi giyinen ve beş yıldır tıraş olmamış gibi görünen bir adamla evlenmeyi hayal bile edemiyordu. Görünüşte hiç de çekici değildi.

Ama tüm bunların altına baktığında, gerçekten de güzel gözleri vardı. Hiçbir şeyi kaçırmayan gözler. Sürekli tetikteydi, etrafında olup biten her şeyin farkındaydı. Onda bir gizem vardı, anlayamadığı bir şey.

İç çekerek hizmetçilerden birinin elinden pelerinini aldı ve gitmek üzere döndü. Ne yazık ki babası onun hareketini önceden tahmin etmiş ve şimdi

onu bekliyordu.

"Eve gitmeye hazır mısınız?" diye sordu.

Ashleigh, misafir kalabalığının arasından sıyrılıp sessizce kaçabileceğini umarak başını salladı. Tek yapması gereken, kiralık taksiye herkesten önce yetişmekti. Kalbi hızla çarpıyordu ve dük ve düşese veda etmeye giderken babası koluna girdi. Ashleigh onlara mırıldanarak teşekkür etti ve kapıya gitti. İtaatkarım gibi davrandığından beri babasının tutuşu hafiflemişti. Merdivenlerin tepesinden, sıralanmış birkaç araba gördü ve arka tarafta, faytonu gördü.

Aklın sesi, "Asla kaçamayacaksın," diye uyardı. "Mümkün değil."

Korkuları üç katına çıktıkça nefesi daraldı. Kaçmak için tek bir şansı vardı ve o zaman bile bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu.

Merdivenlerden yavaşça indi. Babası vikontla konuşmak için döndüğünde, elinin daha da gevşediğini hissetti. Tam o sırada, arkalarından kalabalık bir misafir grubu merdivenlerden indi ve Ashleigh fırsatı değerlendirdi.

Aniden adamın elinden kurtuldu ve diğer kadın ve erkeklerin arasına koştu. Bir an babası onu göremeyince, karanlığın içinden faytona doğru koştu. Arkasına bakmadı ve koşmayı hiç bırakmadı.

Ama araca binmeye çalıştığı anda babası kolunu yakaladı. Sıkıca tutuyordu ve ona bakmaya cesaret ettiğinde, gözlerindeki öfkeyi gördü.

"Benden kaçabileceğini mi sanıyorsun?" Babasının öfkesi iyice alevlenmişti ama onu herkesin içinde böyle küçük düşüreceğine inanamamıştı. Yumruğunu sıkıp onu amansızca koştuğu gibi geriye doğru sürüklemeye başladı. Kaygan taşlarda dengesini kaybediyordu ama babası buna aldırmıyordu. Adam kolunu bükerek çekti ve bir an için dünya altüst olmuş gibiydi. Tam olarak ne olduğunu söyleyemezdi ama bir an orada öylece dururken, bir sonraki an sertçe yere düşüp başını çarpmıştı.

"Benimle gel," diyen tanıdık bir ses duydu. Biri onu kaldırıp faytona bindirdi. Ashleigh'nin dudağında kan tadı vardı ama körü körüne itaat etti. Beyefendi onunla birlikte arabaya binip kapıyı kapattı.

Başını çarptığı için görüşü bulanıklaşmış, kaldırım taşlarına sürtünmenin verdiği acıdan yüzü alev alev yanıyordu. Ama Bay Neill'in onu kurtaran kişi olduğunu belli belirsiz fark ediyordu. Şoföre onları nereye götürmesini emrettiğini duymamıştı ama açıkçası umurunda da değildi.

"Sana yaptıklarından dolayı üzgünüm," dedi Bay Neill. "Ne kadar kötü yaralandın?"

"Mendilin var mı?" diye sordu. "Ağzım kanıyor."

Ona keten bir bez verdi ve dudaklarına bastırmadan önce maskesini çıkardı. Karanlıkta gözyaşlarını serbest bıraktı ve tuz kanına karıştı. Babasının orada olmasına minnettar olsa da, bu felaketin korkunçluğunun üzerine çöktüğünü hissetti. Babası, arabasına onun arabasını takip etmesini emrederdi ve durdukları anda Cecil onlara yetişirdi.

"Babama ne oldu?" Acısının ortasında hiçbir şey görmemişti ama Bay Neill onun kaçmasına yardım etmek için bir şeyler yapmış olmalıydı.

Karanlıkta adamın yüz ifadesini göremiyordu. Ama birkaç dakika sonra, "Sizi rahatsız etmez. Orada birkaç kişi vardı ve gitmenize yardımcı olma fırsatını gördüm," diye cevap verdi.

Rolü konusunda belirsiz konuşuyordu ama kadın sorgulamadı. Artık ne önemi vardı ki? Kaçma dileği gerçekleşmişti. Ama babası onu giderken gördüğü için, şüphesiz onu takip edecekti ve gitmenin cezası ağır olacaktı. Korkusunu bastırmaya çalışarak elini şişmiş yüzüne dokundurdu.

"Sana neden zarar verdi?" diye sordu nazıkçe. "Kaçmaya çalıştığın için mi?"

"Evet." Sesi titredi ve hıçkırıklarını tutamadı. "Gidebileceğimi hayal edecek kadar aptalmışım. Beni asla bırakmayacak."

Karanlıkta uzanıp elini tuttu. Dokunuşunun sıcaklığını hissetti ve bu ona huzur verdi. Bir an için onu Londra'dan uzaklaştırdığını, bir şekilde her şeyin yoluna gireceğini hayal etti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu. "Bayan Harding'in evine mi?"

"Henüz değil," diye geçiştirdi. "Önce seni evime götüreceğim, hizmetçim yaralarınla ilgilensin."

"Oraya gidemem," diye ısrar etti. "İnsanlar beni tehlikeye attığını düşünecek."

Yavaşça nefes verdi ve elini bıraktı. "Dikkatli olursak hayır. Babanın seni bulma olasılığı da daha düşük. Sanırım arabacınız Bayan Harding'in okulunu ziyaret ettiğinizi biliyordur?"

Hayal kırıklığıyla iç çekti. Babası şüphesiz onu orada arayacaktı. "Haklısın."

"Ev hizmetçim iyileştirme konusunda oldukça iyidir. Sana baktıktan sonra, nereye gidebileceğinin planını yaparız."

"Teşekkür ederim." Onu kurtarmaya neyin sevk ettiğini bilmiyordu ama fazlasıyla minnettardı. En azından artık evlilikten kaçmak için gerçek bir şansı vardı. Aklına korkunç bir düşünce geldi; eğer biri onun evine gittiğini öğrenirse, hiçbir saygın adam onunla evlenmek istemezdi. Ama yine de, vikont saygın bir adam gibi görünmüyordu. Muhtemelen ne yaptığını umursamayacaktı.

"Sizi buna bulaştırdığım için üzgünüm," dedi. "Ama yardımınız için minnettarım."

"Bir daha kenara çekilip onun sana zarar vermesine izin vermeyecektim."

"Başkaları da yaptı." Etraftakiler görmezden gelmiş, sanki fark etmemiş gibi davranmışlardı.

Bay Neill tekrar sustu ve çok geçmeden fayton, sıradan bir müstakil evin önünde durdu. Görkemli veya dikkat çekici bir şey değildi. Bay Neill, kadının arabadan inmesine yardım etti ve şoföre ücretini ödedi. Kadın mendili yüzüne bastırdı ve adam onu ön kapıdan geçirdi.

"Hizmetçileriniz konuşacak mı?" diye sordu.

"Ölçülemeyecek kadar gizliler çünkü onlara sessiz kalmaları için para ödüyorum," diye cevapladı. Neredeyse bu sözlerine karşılık olarak, bir uşak salona girip Bay Neill'in şapkasını aldı.

Uşak pelerinini almayı teklif etti ama Ashleigh, "Biraz daha üzerimde bırakacağım," diyerek reddetti.

Bay Neill, hizmetçinin onlarla oturma odasında buluşmasını emretti. "Leydi Ashleigh yaralandı ve Bayan Cobb'un yaralarına bakmasını istiyorum."

Sesini alçalttı ve kadın yiyecek ve içeceklerle ilgili başka bir şey duydu. Doğrusunu söylemek gerekirse, hiçbir şey yiyip içebileceğini hayal bile edemiyordu. Ya da belki de onun için öyleydi.

Bay Neill onu içeri götürdü ve evdeki her şeyin unutulabilir olduğunu fark etti. Neredeyse hiç renk veya dekorasyon yoktu. Resim veya sanat eseri yoktu. Bu, Bay Neill'e olan merakını daha da artırdı. Çevresine uyum sağlamak için elinden geleni yapıyor gibiydi.

"Lütfen oturun," diye teklifte bulundu.

Bir sandalye çekti, adam birkaç lambayı yakıp yakındaki bir masaya getirdi. Saatin iki buçuğu çaldığını duydu ve oturduktan sonra, dertlerinin

ağırlığı omuzlarına çöktü. Şok etkisi geçince, yaralarının acısını hissetmeye başladı.

Kahya Bayan Cobb, bir leğen, bir koluna asılı bir sepet, diğer koluna da bir sürahi su alarak içeri koştu. "Aman Tanrım. Sana ne oldu canım kızım?" Bay Neill'e bir bakış attıktan sonra, "Beni çağırmakla haklıymışsınız efendim. Hemen hallederim," diye ekledi.

"Ve sen getirdin mi-"

"Çay ve viski mi? Elbette. Samuel getirecek."

Bay Neill sehpayı yaklaştırdı ve Bayan Cobb leğenini üzerine koyup içine su döktü. Sonra temiz bir keten bezi suya batırdı. Sempatik kahverengi gözler onun gözlerine dikilmişti ve Ashleigh aşağı bakma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı. Kadın sanki içini görebiliyormuş gibiydi. Gri saçları topuz yapılmış ve fıçı gibi vücuduyla Bayan Cobb, ağlayacak sağlam bir omuza sahip bir kadın gibi görünüyordu.

Gariptir ki, hizmetçi çoğu kadının yapacağı gibi tek bir soru bile sormadı. Kimin, nerede ve neden incittiğini sormadı. Sadece şişmiş yüzünün farklı yerlerine soğuk bir bez bastırdı. Ashleigh yüzünü buruşturdu, ama Bayan Cobb, "Şanslısınız hanımefendi. Kanama durmuş gibi görünüyor. Başınızı çarptınız mı? Başınız dönüyor mu?" dedi.

"Öyle yaptım ama... İyi olacağım." Dertlerini dökmek istese de bir şey onu durdurdu.

"Birkaç kötü morluğun olacak ama çok kötü değil," dedi Bayan Cobb. Sonra seslendi: "Samuel, şimdi o sıcak suya ihtiyacım olacak!"

Bir an sonra uşak, üzerinde iki su ısıtıcısı olan bir çay tepsisi getirdi. Hizmetçi sepetinden bir kase çıkarıp içine sıcak su koydu. Sonra bilmediği otlar serpip zencefil gibi kokan bir şeyi doğradı. Ashleigh, onun sepetinden farklı şeyler seçmesini izledi; aralarında bir soğan da vardı. Sonunda Bayan Cobb'un lapa yaptığı anlaşıldı.

"Biraz soğuyana kadar bekleyeceğiz," dedi yaşlı kadın. "Sonra bunu yüzüne tutmanı istiyorum. Şişliği indirecektir."

Suyun soğumasını beklerken Bay Neill ona bir fincan çay verdi. Ashleigh bir yudum aldı ve içinde viski olduğunu fark edince neredeyse boğuluyordu.

"Hayır, hayır. Ben içki içmem," diye itiraz etti.

"Yine de iç. Bu gece yeterince şey yaşadın."

İlk yudum boğazını yaksa da ikincisi daha kolay geldi. Sonra Bayan Cobb ona lapayı verdi. "Soğuyana kadar beklet. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaktır."

Ashleigh kokuya burnunu kırıştırdı ama itaat etti. Sonra yaşlı kadın malzemelerini toplayıp Bay Neill ile bakıştı. "Hepsi bu kadar mı efendim?"

"Evet, teşekkür ederim. Leydi Ashleigh'nin dinlenebilmesi için bir yatak hazırlamasını sağla. Ona yardım edecek bir hizmetçiye ihtiyacı olacak."

"Elbette efendim."

"Hayır," diye itiraz etti Ashleigh. "Kesinlikle hayır. Evlenmemiş bir adamın evinde refakatsiz kalamam asla. Sadece... yapamam."

"Kimse seni bir şeye zorlamıyor," dedi. "Çayını iç, lapayı yüzüne tut, ne yapacağımıza karar verelim. Yorulursan ve uyumak istersen, burada kalabilirsin."

Mantıklı konuşmaya başlıyordu ki bu onu korkutuyordu. Kimsenin onu bulamayacağı bir yerde sıcak bir yatak fikri harika bir fikirdi. Ama kabul ederse sonuçlarının ne olacağını biliyordu.

"Bayan Harding'in yanına dönmeliyim," diye ısrar etti. "Gerçekten dönmeliyim."

"Öyleyse arabamla seni oraya götüreyim," dedi. "Eğer istediğin buysa."

Hem fiziksel hem de duygusal olarak bitkin düşmüştü. Lapa berbat kokuyordu ve içindeki soğan gözlerini yaşartıyordu.

"Ya da benimle İskoçya'ya gelebilirsin. Ve karım olabilirsin."

Cameron, gözlerindeki şaşkınlığı gördü, ama iğrenme yerine merhemi indirip ona baktı. Cameron, kadının açıkça reddetmesini bekliyordu, ama aynı zamanda sınırlı seçenekleriyle çaresiz olduğunu da biliyordu. Bir an için bunu düşünür gibi oldu.

Nedenini bilmesede de içgüdüleri Ashleigh ile evlenmesini söylüyordu. Nedenini veya neyin değiştiğini söyleyemiyordu. Daha birkaç hafta önce, onun başkalarına tepeden bakan şımarık bir velet olduğuna inanıyordu. Şimdi ise, altın yaldızlı bir kafese kapatıldığını ve babasının hoşlanmadığı bir şey yaparsa cezalandırılacağını anlamaya başlıyordu.

Hareketleri kayıtsız bir tavırla değil, korkuyla yönlendiriliyordu. Durumu daha da kötüleştirmemek için sessiz kalması öğretilmişti.

Ama vicdanı vardı. Violet Edwards'dan gizlice özür dilediğini duymuştu. Ve onu Serpentine Nehri yakınında o küçük çocukla birlikte izlerken, ona oldukça dost canlısı görünmüştü ki bu da anne olması için iyiye işaretti.

Ona evlenme teklif ederek doğru şeyi mi yapmıştı? Ashleigh'nin kabul edeceğinden bile emin değildi; hatta istediği şeyin bu olup olmadığından bile. Onu kendi yoluna bırakmaya kararlıydı. Yine de, bir anlık dürtüyle, aniden evlenme teklifinde bulunmuştu.

Son dört yıldır her gününü hızlı kararlar alarak geçirmişti ve bu kararlar çoğu zaman hayatını kurtarmıştı. Hızlı düşünmeyi ve sonuçlarına katlanmayı öğrenmişti. Ve nedense, Leydi Ashleigh evlenmek için doğru kadın gibi görünüyordu.

"Hâlâ sadece ismen bir evlilik mi istiyorsun?" diye sordu Ashleigh.

Başını salladı. "Birlikte İskoçya'ya gidip Londra'ya dönene kadar bir süre birlikte yaşarız. Kimsenin nerede olduğunu bilmesine gerek yok. Ya da ailene söylemek istersen, babana haber gönderip bu fikre alışmasını sağlayabilirim."

Tekrar lapayı yüzüne sürdü. Kabul etmese de reddetmedi. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Bana izin verir misin?"

"Öyle yapacağım. Ama baban seni arayacak." Nerede yaşadığını çok az kişi biliyordu ama bulmak imkansız değildi.

"Eğer kabul edersem," dedi, "evlilik ruhsatını nasıl alacaksın?"

"İskoçya'da evlenmemiz en iyisi olur," dedi. "Babanın iznine ihtiyacın olmayacak."

"Yaşım geldi," dedi, "ama haklısın. Londra'dan bir an önce ayrılacak daha kolay olur."

Sonra düşündü. Karşısına otururken kendine bir fincan çay doldurdu, biraz da viski ekledi. "Bir evi idare etmekten ne anlarsın ki?"

Ona alaycı bir bakış attı. "Çocukluğumdan beri markiz olmak için eğitildim." Sonra ifadesi değişti ve itiraf etti: "Bazen annemin görevlerini üstlendim." Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi ve ekledi: "Seninle evlenirsem, annem için yardıma ihtiyacım olacak. Babam... onu sık sık incitiyor. Ve karısı olduğu için, bunu istediği kadar yapabilir."

Cameron hiçbir şey söylemedi, çünkü Ashleigh ile gizlice evlenip onu kendi adıyla korumak başka bir şeydi. Annesini çalmak ise bambaşka bir şeydi, çünkü bunun türlü sonuçları olacaktı.

"Seni güvende tutacağıma söz verebilirim," dedi. "Ama annene gelince... bilmiyorum. Deneyebilirim ama Lady Rothburn'ü babandan uzaklaştırmak zor olur. Yetkililere onu kaçırıyormuşum gibi gelebilir."

"Beni aramakla meşgul değilse," diye önerdi. "Şimdi ona birini gönderip onu kuzeydeki kuzenimin evine getirmeyi teklif etsen, kabul edebilir."

Hafifçe başını salladı, çünkü haklıydı. Babasının Ashleigh'den bir iz bulmak için Londra'yı didik didik aradığı kesindi. Ve elbette Rothburn, Cameron'ın onu kaçırdığını biliyordu. Tek teselli, markinin nerede yaşadığını bilmemesiydi. Evi bulsa bile, Cameron'ın hizmetkârları adamın izinsiz girmesine asla izin vermezdi. Ashleigh şimdilik güvendedeydi, ama sadece bu gece için.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu. "Kalmak mı, gitmek mi?"

Bakışlarını ona çevirdi ve mavi gözlerinde kırılğan bir umut gördü. "Sanırım seninle evlenmeye karar verirsem, kalmamda bir sakınca yok. Muhtemelen burası daha güvenli."

"Öyle," diye onayladı. "Ama fikrini değiştirirsen, evimde kaldığını kimse anlamaz. İçin rahat olsun, hizmetçilerim asla konuşmaz." Doğru personeli bulmak yıllar almıştı, ama hepsi son derece gizliydi ve Cameron onlara herkesten daha iyi maaş veriyordu. Şimdiye kadar herhangi bir isteği olduysa, hemen yerine getirildi.

"Bayan Cobb sizi odanıza götürebilir," diye teklif etti. "Bu arada, uyuyun ve ne istediğinize karar verin."

"Kurallar koymalıyız," diye önerdi Ashleigh. "İkimizin de uyması için."

Bu fikir çok hoşuna gitti. "Bunu kahvaltıda konuşuruz." Bir uşak çağırdı ve Bayan Cobb'u çağırdı. Hizmetçi geri döndüğünde, "Lütfen Leydi Ashleigh'nin ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olun. Olanlardan sonra dinlenmek isteyecektir," diye emretti.

"Elbette efendim. Hemen."

Ayağa kalktı ve Ashleigh ile birlikte kapıya doğru yürüdü. "Arkanda birinin olup olmayacağı konusunda endişelenmene gerek yok. Artık güvendesin."

Başını salladı ve bir an onu inceledi. "Bana bir kaçış yolu verdiğin için teşekkür ederim. Ve anneme yardım etmeye çalıştığın için. Onun için yapabileceğin herhangi bir şey varsa, çok minnettar olurum."

Sesindeki duyguyu, korkuyla karışık umudu duyabiliyordu. Neler başarabileceğini söylemek için henüz çok erkenken, onu kahraman rolüne sokmasını istemiyordu.

"Söz veremem," diye uyardı, "ama deneyeceğim."

"Başkalarının benim için yapabileceğinden çok daha fazlası." Kadın, adamın şaşkınlığına rağmen uzanıp elini tuttu ve sıktı. Bu beklenmedik hareket onu şaşırttı, çünkü onun dokunuşunu hiç beklemiyordu. "Anneme bir not yazıp uşağınızla göndereceğim."

"Yapmazdım," diye uyardı. "Baban notu bulabilir."

Yüz ifadesi donuklaştı ama onaylarcasına mırıldandı. "Pekala."

Elini çekmeye başladı ama adam bir an daha tuttu. "Biraz uyuyabilirsin ama sabah mümkün olan en kısa sürede yola çıkmalıyız. Yollar çok bozuk değilse, daha sonra arabada tekrar uyuyabilirsin." Sonra elini bıraktı ve iyi geceler diledi.

"İyi geceler," diye mırıldandı. Bir anlığına mavi gözleri, sanki onu ilk kez görüyor ve ölçüyormuş gibi onun gözlerine dikildi. Gözünden dolayı cildi şişmiş ve morarmıştı, ama yarasına rağmen güzelliği inkâr edilemezdi.

Kadın arkasını döndüğünde, belinin incecik kıvrımını ve kalçalarının kıvrımını fark etti. Bekâr bir evlilik sözü vermiş olmasına rağmen, içgüdüsel ihtiyaç hissini bastıramıyordu. Uzun zamandır bir kadınla birlikte olmamıştı.

Ama Rebecca onu istememişti. Evlilikleri boyunca görev duygusundan başka hiçbir şey hissetmemişti. İnce ve narindi ve yatağını paylaşmış olsa da, yaptığı hiçbir şey onda bir tutku uyandırmamıştı. Sanki korkusu her şeyin önüne geçmişti. Bir süre sonra onu ziyaret etmeyi bırakmıştı. Ne kadar nazik olmaya çalışsa da, Rebecca sevişmekten hoşlanmamıştı. Bekâr bir ikinci evlilik yapmayı düşünmesinin bir başka nedeni de buydu. Sadece arkadaş kalmak daha iyiydi, çünkü belli ki karısına nasıl zevk vereceğini bilmiyordu.

Fiziksel kimliğini gizlemek, aralarında mesafe bırakmanın iyi bir yoluydu. İsteddiği son şey gerçek bir eşti. Ashleigh'nin geçmişi hakkında hiçbir şey bilmemesi, hele ki yaşadığı gizli hayatı hiç bilmemesi daha iyiydi.

Umarım bunu asla öğrenmezdi.

Ashleigh birkaç saat sonra uyandı, ilk başta nerede olduğunu hatırlayamadığı için korktu. Sonra parmak uçlarını yüzüne götürdü ve şefkati hissetti. Gerçeklik, uykunun gölgelerini sildi ve bir an için korkunun hücum ettiğini hissetti.

Bir yabancıya güvenmeye hazır mıydı? Cameron Neill hakkında çok az şey biliyordu. Seçeneklerinin sınırlı olduğunu bilse de, evlilik ciddi bir adımdı. Ya sadece duymak istediklerini söyleseydi?

Yataktan kalkıp pencerelere doğru yürüdü, perdelerden birini araladı. Parlak güneş ışığı gözlerini kısmasına neden oldu, ama gözleri alıştığında, Londra'nın daha önce hiç görmediği bir yerinde olduklarını fark etti. Tüccarların arasında gibiydi, ki bu mantıklıydı. Bay Neill'in unvanı yoktu, bu yüzden servetini başka bir yoldan kazanmış olmalıydı.

Çeyizinin olmamasıyla ilgili hiçbir şey söylememişti ve Bay Neill ile evlenirse babasının çeyiz vermeyi reddedeceği de kesindi.

İçinde yükselen bir gelgit gibi şüpheler kabardı. Ya bir hapishaneyi başka bir hapishaneyle değiştiriyorsa? Kalbi, sana yalan söylüyor olabilir, diye uyardı. Ona güvenmek iyi bir fikir değil.

İç gömleğiyle uyumuştı ama hizmetçinin korsesini çıkarmasına yardım ettiğini hatırladı. Yakınlarda bir zil vardı, bu yüzden giyinmesine yardım etmesi için birini çağırdı. Bu arada, kombinezonlarını giyip bağlamaya başladı. Açıkçası, ne giyeceğini bilmiyordu çünkü üzerinde sadece dün geceden kalma balo elbisesi vardı. Birkaç dakika sonra hafif bir kapı sesi duyuldu. "Kim o?" diye sordu Ashleigh.

"Ben Sarah hanım. Giyinmenize yardım etmeye geldim."

Hizmetçiye içeri girmesi için seslendi ve genç kadın içeri girdiğinde, kolunda bir elbise ve küçük bir tahta kase vardı. "Kahvaltıda Bay MacNeill'e katılacak mısınız?"

"MacNeill?" diye tekrarladı Ashleigh.

Sarah güldü. "Özür dilerim. Bay Neill'i kastetmiştim." Ashleigh hatasını düşünmeden hizmetçi ekledi: "Bir şeyler içmek isterseniz, sıcak bir fincan çikolata ısmarlayabilirim hanımefendi? Bayan Cobb da bunu yüzünüze

sürmemi istedi." Hizmetçi kaseyi uzattı. Ashleigh kaseinin içinde otlara batırılmış soğuk bir keten parçası buldu.

"Teşekkür ederim," dedi hizmetçiye. "Önce giyinmek istiyorum, sonra da bir fincan çikolata harika olur."

Sarah, korsesini giymesine yardım etti ve sonra getirdiği sabahlığı uzattı. "Bu Leydi Kilmartin'e aitti. Sanırım sana yakışabilir."

Ashleigh onun kim olduğunu bilmiyordu ama hizmetçiye katıldı. "Balo elbisesinden çok daha güzel." Kollarını kaldırarak arkasını döndü. Hizmetçi, yeşil sabahlığını gömleğinin, korsesinin ve kombinezonunun üzerine kaldırdı. Tam oturmuştu ve Ashleigh giyebileceği daha uygun bir şey bulduğu için minnettardı.

Sarah çikolatayı getirmek için zili çalmak üzereyken Ashleigh, "Bay Neill kahvaltıda mı?" diye sordu.

"Öyledir hanımefendi."

"O zaman, ben de ona katılsam iyi olur, sen de çikolatayı yemek odasına getirsen iyi olur." Yapacakları planlar vardı ve Ashleigh onu bekletmek istemiyordu. Ashleigh soğuk bezi alıp yüzüne bastırdı. Otların kokusu hafifti ama soğuk su rahatsızlığını hafifletti.

Hizmetçi kapıya doğru yürüyüp açtı, muhtemelen onu aşağıdaki yemek odasına götürmeyi planlıyordu. Ama Ashleigh aynadaki yansımısını görünce bakmadan edemedi. Şakağında oluşan yara gözünün şişmesine neden olmuştu ve şimdiden koyulaşmaya başlamıştı. Dudağı artık kanamıyordu ama dokununca hassaslaşıyordu. Sonuç olarak, berbat görünüyordu.

Sarah soru sormadı, sessizce bekledi. Ashleigh onu takip etti, ama içten içe korkusu yeniden uyanmıştı. Annesi, muhtemelen Ashleigh'nin yokluğunda markinin öfkesinin en ağır darbesini yemişti.

Peki Bay Neill'in evlenme teklifini kabul ederse, bu onu rahatsız edecek aceleci bir karar mıydı? Bilmiyordu.

Hizmetçi onu küçük bir yemek odasına götürdü. Masa dört kişilik bile değildi; babasının evindeki büyük maun masaya hiç benzemiyordu. Cecil orada birçok akşam yemeği partisi vermişti ve Ashleigh, annesi gibi misafirleri ağırlamıştı. Bay Neill'in bu evde daha önce kimseyi ağırlamadığı belliydi.

Onu kocası olarak kabul ederse her şey değişecekti. Artık bir soylu kadının hayatını yaşamayacak, sıradan bir adamın karısının hayatını

benimsemek zorunda kalacaktı. Adamın para kazanmak için ne yaptığını, hatta Londra'daki en seçkin balolara nasıl davet edildiğini bile bilmiyordu. Gerçekten tuhaftı.

Ama Bay Neill'den kendisine zaman vermesini istemişti, bu yüzden doğru kararı verip vermediğinden emin olana kadar evliliği yapmaktan kaçınacaktı.

Onu görür görmez sandalyesinden kalktı. Elbisesini görünce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama hemen gizledi.

"Günaydın," diye selamladı onu. Koyu mavi bir ceket ve bej bir pantolon giymişti; gömleği ve kravatı buruşuktu. Sarı sakalı göğsüne değecek kadar uzundu ve bir kez daha tıraş etmesini diledi. Çünkü bariyerlerin ötesine baktığında bambaşka birini gördü. Neden kendini böyle saklıyordu ki?

Saklanmak için bir sebebi yoksa tabii. Utangaçlıktan başka bir şeyden mi kaynaklanıyor diye merak etmeye başlamıştı.

Ashleigh selamına karşılık verip masada yanına oturdu. Dün gece gördüğü bir uşak sessizce gelip ona yumurta ve sosis ikram etti. Kızarmış ekmek ve reçel de vardı ama yemek yemekte hâlâ zorlanıyordu. Endişeleri her geçen an daha da artıyor gibiydi.

Ekmeğin üzerine reçel sürdü ama bu sohbete nasıl başlayacağını bilemedi. Geceyi onun evinde geçirdikten sonra şimdi ne yapacaktı?

"İyi uyudun mu?" diye sordu.

Dürüst olmaya karar verdi. "Pek sayılmaz. Sanırım dün gece burada kalmayı seçerek hata yaptım. Onun yerine Bayan Harding'in evine gitmeliydim."

Başını hafifçe eğdi ve sonra başını salladı. "Korkuya dayanarak aceleyle karar vermekten çekindiğini tahmin ediyorum."

"Seni tanımıyorum," diye itiraf etti. "Bana evlenme teklif ettin ama daha sadece birkaç kez karşılaşmışken bunu kabul edemem. Neredeyse hiç konuşmadık."

"Anlaştık." Ona doğru bir kağıt uzattı ve kadın ne olduğunu tam olarak anlamadan okudu. Notta üç kelime yazılıydı. "Ama gerçekten korkacak bir şeyin yok. Senden hiçbir şey talep etmeyeceğim, aynı yatak odasını da paylaşmayacağız."

Ashleigh, okuduğunu hâlâ tam olarak anlamayarak ona baktı. "Ama birlikte yaşayacaktık. Bir erkeğin yapacağını söylediği şeyle gerçekte

yaptığı şey genellikle farklıdır."

Bakışları yüzüne döndü ve yaralarını inceledi. "Bunu babanın davranışlarında gördün."

Başını salladı. "Ruh halleri hava kadar değişken. Annemle ben onunla konuşmadan önce dikkatli olmayı öğrendik. Dün gece başına gelenler için endişeleniyorum. Keşke..." Sözleri aklından uçup gitti ve ona verdiği kağıdı inceledi. En üste Evlilik Kuralları yazmıştı. Sonra da daha önce göz gezdirdiği üç kelimeyi yazmıştı.

Özgürlük

Saygı

Nezaket

Sonuç olarak, oldukça makuldüler. İlki, yani özgürlük, onun için en önemli şeydi çünkü daha önce hiç sahip olmadığı bir şeydi. Ama onun özgürlük tanımıyla onunki oldukça farklı olabilirdi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Bunlar benim evlilik kurallarım," dedi sessizce. "Evimde hayatını istediğin gibi yaşama özgürlüğüne sahip olacaksın. Senden de aynısını istiyorum; ne yaptığımı veya nereye gittiğimi sorgulama. Sana tanıdığım özgürlüğün aynısını bana da tanı."

Bir kez daha, sanki bilmemesi gereken sırları saklıyormuş gibi geliyordu. Sormak istiyordu ama sessizliğini korudu.

"Peki ikinci kural? Her konuda senin isteklerine saygı göstermem mi gerekiyor?" diye tahmin etti.

"Zaman zaman fikir ayrılıklarımız olacak," diye itiraf etti. "Birbirimizin fikirlerine saygı duyacağız ve birbirimizi dinleyeceğiz. Sık sık seyahat edeceğim, bu yüzden size itaat etmek zorunda olan personelimden saygı göreceksiniz. Ve son olarak, tıpkı sizin benim sınırlarıma saygı duyduğunuz gibi ben de sizin sınırlarınıza saygı duyacağım. Aynı yatağı paylaşmayacağız."

Onun güvencesine minnettar olması gerekirken, buna inanmakta güçlük çekiyordu. "Ya yıllar sonra? Çocuk istemiyor musun?"

"Birliğimizden çocuk olmayacak," dedi. "Ancak, eğer kendi çocuğunuz olsun istiyorsanız... başka düzenlemeler yapılması gerekecek."

Ne dediğini aniden fark edince şok geçirdi. Acaba... gerçek bir evlilik yapamayacaklarını mı söylüyordu? Anladı ve korkusunun bir kısmı dağıldı. Ona çocuk veremeyecekse, evlenecek birini bulmakta çok zorlanacaktı.

Peki ya bir sevgili bulacağını mı ima ediyordu? İsteddiği şey kesinlikle bu değildi. Belki de bir çocuk evlat edinmek zorunda kalacağını kastediyordu. En azından bu bir ihtimaldi.

"Peki son kural?" diye sordu. "Nezaket mi?"

"Bana karşı nazik olmanı rica ediyorum, ben de sana nazik olacağım. Evliliğimizi uyumlu kılmak için çaba göstereceğiz."

Sözde kuralları beklediğinden çok daha makuldü. Bunu gerçekten düşünmeye başlıyordu.

"Peki ya senin kuralların?" diye sordu.

Gözlerini onun gözlerine kaldırdı ve "Seninle evlenmeyi kabul etmeden önce kendi şartlarım var. Seninle evlenmeyi kabul etmeden önce seni daha iyi tanımak için zamana ihtiyacım var." dedi.

Bir an tereddüt etti. Cevap veremeden, "Sizi tanımıyorum Bay Neill. Nasıl bir adam olduğunuz hakkında hiçbir şey bilmiyorum; sadece kim olduğunuzu söylediğinizi biliyorum. Ve bilerek kılık değiştirdiğinizi biliyorum. Zaten bunu söylediniz." diye ekledi.

"Peki beni baban gibi bir adam mı sanıyorsun?" Sesi soğuktu.

"Muhtemelen hayır," diye kabul etti. "Ama karın olmayı kabul etmeden önce seni tanımayı tercih ederim. Bu evlilik çok aceleyle getirilmiş - babamın evinden kaçmak istediğimde bir adamla evlenmenin iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Bu sana haksızlık olur."

Gerçekten de bunu kastediyordu. Sadece sözde bir eş istiyordu, peki ya onu gerçekten seven bir kadın bulabilirse? Başka seçenekler varken, kendini onun gibi birine bağlamayı hak etmiyordu.

Yüzünde şaşkınlık vardı, sanki onun kendi ihtiyaçlarını dikkate almasını beklemiyormuş gibi. Sonra sordu, "İkinci şartınız nedir?"

"Annemi kurtarıp evine getirmeni istiyorum."

Adamın ifadesi sertleşti ve bunun neredeyse imkânsız bir istek olmasından kaynaklandığını biliyordu. "Kendi isteğiyle gelmeye razı olmalı. Uşağımla gitmeyi reddederse, yapabileceğim hiçbir şey yok." Ellerini kahvaltı masasına koydu ve ona büyük bir ciddiyetle baktı. "Bir markizi kaçırmayacağım."

Anladığını belli ederek başını salladı. "Gerçekten gelmek isteyeceğine inanıyorum."

"Peki ya bunu yapamazsam? Benimle evlenmeyi reddedecek misin?"

Buna nasıl cevap vereceğini bilemedi. "Onu kurtarmak için bir şey yapmazsam neler olacağından korkuyorum. Ruhu yavaş yavaş ölüyor."

"İstekli olmalı," diye tekrarladı. "Bunun ötesinde..." Cümlesini tamamlamadan bıraktı.

Aklına, evine bir kayınvalide katmaktan endişe ediyor olabileceği geldi. "Onun bizimle yaşamasını istemiyorum," diye açıkladı. "Sadece güvende olmasını istiyorum." Eline uzanıp elini üzerine koydu. "Sevdiğin birini korumanın ne demek olduğunu biliyorsundur herhalde."

Ona dokunduğu andan itibaren tavrı değişti. Bu adam için dokunmanın sıradan bir şey olmadığını fark etti.

"Tek şartım bu," diye bitirdi sözlerini. "Eğer birbirimize uygun olduğumuzu hissedersen, düşünümüzü İskoçya'da yaparız."

"Evime yolculuğumuz bir haftadan fazla sürecektir," dedi. "O kadar uzun süre birlikte yaşadıktan sonra itibarınız yerle bir olacak. En azından benimle daha erken evlenme olasılığını düşün."

Düşündü ve sonunda, "O hafta boyunca birbirimizi tanıyarak yolculuğumuzu geçireceğiz. Eğer birbirimize uymazsak, gidecek başka bir yer bulurum," dedi.

Cameron duraksadı ve başını salladı. "Pekala. Bir hafta." Bir fincan çay doldurup ona doğru uzattı. "Evindeki herhangi bir eşyanı istiyorsan, hemen bilmem gerekiyor. Üç saat içinde yola çıkıyoruz."

Beşinci Bölüm

Hazırlık yapmak için neredeyse hiç zamanı yoktu ama Cameron planlarını uygulamaya koydu. Leydi Rothburn için ne yapılabileceğini öğrenmek için yakın arkadaşlarından birine haber gönderdi. Sonra, hiçbir masraftan kaçınmadan Ashleigh için yeni bir gardırop alması için bir hizmetçi gönderdi. Ashleigh kendi kıyafetlerinden oluşan bir sandık istemişti ama fark ettirmeden geri almanın çok zor olacağından şüpheleniyordu. Markizle getirip getiremeyeceğine bakacaktı. Son olarak, Bayan Cobb'a yolculukları için her türlü yiyecek ve konforu hazırlamasını emretti.

Hazırlıkları neredeyse tamamlamıştı ki, uşağı markinin adamlarının evini bulduğunu haber verdi. Cameron, uşağının yanlış adrese sahip olduklarını iddia ettiğini duyabiliyordu bile. Sessizce yazışmalarını topladı. Duvardaki bir tabloyu kaldırıp mektupları gizli bölmeye yerleştirdi. Uşakları mesajların iletilmesini sağlayacaktı. Sonra karşı duvara yürüdü, pirinç aplik şamdanı geri çekerek gizli kapıyı açtı ve dar merdivenlerden çıktı.

Birkaç dakika içinde Ashleigh'nin kapısının önündeydi. Kapıyı sessizce çaldı ve Ashleigh kapıyı açtığında parmağını dudaklarına götürdü. İzin istemeden odasına girip kapıyı arkasından kapattı. Neyse ki Ashleigh itiraz etmedi, sadece bakışlarını kaçırdı.

"Baban seni bulmaları için adamlar gönderdi. Şimdi buradalar, yani gitmemizin zamanı geldi."

"Ama nasıl? Evini kuşatmışlarsa, nasıl kaçabiliriz ki?" diye fısıldadı. Korkularının arttığını şimdiden görebiliyordu. Ama zaten, onu hiç korumamıştı.

"Koçum evin çok uzağında olmayan bir yerde dışarıda bekliyor," dedi sakince. "Tüm eşyalarımız toplandı. Ne isterseniz getirin, uşağımla konuşurken biz de hemen gidelim."

"Ama hizmetçiler bir şey söylemeyecekler mi?"

Başını iki yana salladı. "Asla görevlerini kaybetme riskini almazlar." Odasına bir göz attıktan sonra, "Hazır mısınız?" diye sordu.

Pelerinine uzandı. "Sarah balo elbisemi aşağı indirdi bile. Yolculuğumuzda yanımda götürebileceğim başka şeyler olduğunu söyledi."

"Evet," diye yanıtladı. "Bayan Cobb da yüzünüze bakmanız için yiyecek ve daha fazla ilaç hazırladı."

Ashleigh'nin rengi soldu ve dokunmak için elini uzattı. "Sanırım berbat görünüyorum."

Sahte iltifatlar etmedi ya da onu kızdırmadı; bunun yerine kolunu uzattı ve "Bütün bunları geride bırakıyorsun. Karşılığında da ondan kurtulacaksın," dedi.

Başını sallayıp kolunu tuttu. "Annem ne olacak?"

"Bir arkadaşıma haber gönderdim." Daha fazlasını söyleyemedi çünkü sonucun ne olacağını bilmiyordu. Ama Ashleigh onunla koridora doğru yürürken, bunun doğru şey olduğuna inanmaktan kendini alamadı.

Gizli merdiveni ortaya çıkardı ve yüzü ilgiyle aydınlandı. "Ne kadar zekice," diye fısıldadı. Ama onu çalışma odasına götürmek yerine, merdivenin içindeki başka bir kapıyı açtı ve onu dışarıda, arabanın beklediği yere açılan dar bir koridordan geçirdi. Girişte durup herhangi bir tehlike belirtisi aradı.

"Başlığını tak ve beni takip et." diye tavsiyede bulundu.

Hızla arabaya binmesine yardım etti ve birkaç dakika içinde arabacısı onları sokağa sürdü. Cameron arkasına bakınca adamların hâlâ dışarıda uşakla konuştuğunu gördü. Sonra uşağı, adamların eve girmelerine izin verdi ve tabii ki hiçbir şey bulamayacaklardı. Uşağına ikramiye ödemesi gerektiğini aklından geçirdi.

Ashleigh yolculuğa başlarken korkmuş görünüyordu. Bu beklenen bir şeydi. Neredeyse hiç uyumamıştı, babasının elinden çok çekmişti ve şimdi tanımadığı bir adamla evlenmek için kaçıyordu.

Daha sonra, üç yaşındaki oğlunun annesi olmak zorunda kalacaktı. Ama Logan hakkında tek kelime etmeyecekti. Çok fazla şeye katlanmıştı ve çocuktan bahsederse onunla evlenmeyi kesinlikle reddedecekti.

Bayan Harding'in tavsiyesini düşündü boş boş; bir annenin yerine bir hizmetçi veya dadı tutması gerektiğini. Ama Cameron, istenmemenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. Hiç kendi annesini tanımamıştı. Hatta bir babasını bile. Oğluna hiç sahip olamadığı aileyi vermeyi planlıyordu.

Ashleigh iyi huylu bir kadındı ve Cameron, markinin öfkesine tanık olduğunda kendi çocukluğunu hatırlamıştı. Yetimhanede sessizce ortadan kaybolmayı öğrenene kadar sürekli dövülmüştü. Çevresinin farkında olarak bu beceriyi özenle geliştirmişti. Herkesin yüzünü tanıyordu ve hayatta kalma içgüdüleri ona çok yardımcı olmuştu. Savaşta geçirdiği yıllar, onu Kraliyet için bir casus olarak değerli kılmıştı.

Ve bu yüzden tonla kişiden daha fazla parası vardı.

Ashleigh'nin tüm bunlar hakkında ne düşüneceğini merak ederek hafifçe gülümsedi. Bir yanı, Ashleigh'nin İskoçya'daki evini görmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

"İstediğiniz sandığı getirmesi için birini gönderdim," diye söze başladı, "ama geri getirilmesi bir iki gün daha sürebilir."

"Sorun değil," dedi. "Annenin bu elbisesini giyebildiğim için minnettarım."

"Karıma aitti," diye düzeltti. İlk başta, onu Rebecca'nın elbisesini giymiş görmek onu rahatsız etse de, Ashleigh'nin seyahat ederken balo elbisesi dışında bir şey giymesinin daha pratik olduğunu biliyordu.

Yüz ifadesi değişti ve onu daha yakından inceledi. "Özür dilerim. Dul olduğunuzu fark etmemişim."

"Rebecca üç yıl önce öldü." Pencereden dışarı baktı; tanıdık boşluk, havayı karartmakla tehdit ediyordu. "Elbiselerinden birkaçının kalmış olmasına sevindim. Ama sana yenilerini getireceğim." Şanslıydı ki, çalışanları Ashleigh için çoktan kıyafet satın almıştı.

"Giysilerim gelirse gerek kalmayacak," dedi Ashleigh. "Aslında o kadar da fazla şeye ihtiyacım yok. Sana daha fazla masraf çıkarmak gibi bir niyetim yoktu."

"Önemli değil." Endişelerini bir kenara bırakıp konuyu değiştirdi. "Aç mısın? Öğle yemeğine vaktimiz olmadı ve kahvaltıda da çok az yedin."

Arabanın diğer tarafına yaslandı. "Sanırım açım. Yakalanmadan kaçabilmemiz tuhaf görünüyor. Kaçabileceğimizi hiç düşünmemiştim."

"Korumam altındakileri her zaman koruyacağım," dedi. Ashleigh, yıllar içinde ne kadar çok tehlikeyle burun buruna geldiğinin farkında bile değildi. Sahip olduğu her evin birden fazla kaçış yolu ve birçok gizli geçidi olmasının sebebi buydu.

Ellerini kucağına alıp ona baktı. "Anlamadığım o kadar çok şey var ki. Neden benimle evlenmeyi kabul ettin? Birbirimiz hakkında hiçbir şey

bilmiyoruz."

"O zaman öğreniriz," dedi, yiyecek sepetini açarken sorudan kaçınarak. "Ne de olsa bir haftamız var." Bayan Cobb'un Ashleigh için hazırladığı nemli lapayı gördü ve ona uzattı. "Şimdilik bunu çürüklerinin üzerine sürebilirsin, ben de aşcının bizim için ne hazırladığına bakayım."

Yara merhemini alıp yüzüne bastırdı. Morluklar koyulaşıyordu ve onları görmek onu öfkeliyordu. Sepette taze çörekler, bir kavanoz reçel, çilek, kızarmış tavuk ve diğer örtülü tabaklar buldu. "Hakkımda ne bilmek istiyorsun?" diye sordu, ona bir çörek uzatırken.

Elindeki kağıdı alıp, "Sorularıma dürüstçe cevap verir misin?" diye sordu.

"Eğer yapabilirsem," diye geçiştirdi. Bazı meseleleri özel tutmak daha iyiydi ve bazı sırları da paylaşamazdı.

"Neden sakalını böyle bırakıyorsun?"

Gülümsedi. "Çünkü insanlar bana tiksintiyle bakıp yüzlerini çeviriyorlar. Kimse sana bakmak istemediğinde kalabalığın içinde kaybolmak kolaydır."

Yüzünün ifadesi ilgiyle değişti ve sakalsız yüzünü hayal etmeye çalışıyormuş gibi başını hafifçe kaldırdı. "Neden başkalarının arasında kaybolmak istiyorsun?"

"Çünkü insan kalabalığın içinde çok şey öğrenebilir. İnsanlar beni fark etmeden konuşuyor. Ve ben de çok şey duyuyorum." Kraliyetin ona ödediğinden daha fazla servet edinmesinin bir başka nedeni de buydu: Başkalarının görmezden geldiği yatırım fırsatlarını öğrenmişti.

Ashleigh reçel kavanozunu açtı ve tabağına biraz koyduktan sonra adama uzattı. Adam kendi çöreğini alıp üzerine biraz daha reçel eklerken, Ashleigh tek bir kırıntı bile dökmeden, zar zor yedi.

"Bana kendin hakkında bir şey anlat," diye sordu. "En mutlu anılarından biri nedir?"

Yüzündeki gülümseme solmadan önce yumuşadı. "Hem mutlu hem de hüznü. Kardeşimin bir hatırası."

"Bir erkek kardeşin olduğunu bilmiyordum."

"Ben küçükken öldü," dedi. İfadesi gölgelendi, sonra hüznü bir gülümseme belirdi. "Bir gün dadımızdan kaçıp annemizin bahçesindeki çeşmede oynamaya gittiğimizi hatırlıyorum. Ben beş yaşından büyük olamazdım, o ise üç yaşındaydı. Çeşmede ikimiz de sırlıslık olana kadar

birbirimize su sıçrattık. Bu kadar çok güldüğümü hatırlamıyorum." Sonra yüzü hüznle doldu. "Onu özleyorum. John birkaç yıl sonra ölmüş olsa da onu sürekli düşünüyorum."

Sözleri, yüzleşmek istemediği anıları canlandırdı. Rebecca'yı mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı ama yüzünde gördüğü tek neşe kıvılcımı, Logan'ı hamile kaldıkları zamandı. Doğumdan sağ çıkamaması onun suçuymu. Bu acıya dayanamayacak kadar zayıftı. Ona asla dokunmamalıydı.

"Peki ya sen?" diye sordu. "En mutlu anın nedir?"

Oğlunu ilk kucağına aldığı gündü. Ama hâlâ Logan'dan bahsetmeye hazır değildi. Bunun yerine omuz silkti ve farklı bir anısını anlattı. "Sanırım ilk kez karnımı doyuracak kadar yediğim zamandı."

Yüzü soldu ve dehşet içinde ona baktı. "Çocukken açlıktan mı öldün?"

Çöreğinden bir ısırık aldı. "Ben yetimdim. Açlık hepimizin başına gelirdi." Alışmıştı artık.

"Ama biri seni evlat edindi mi? O zaman karnını doyurdun mu?"

Güldü ve itiraf etti: "Hayır. Hırsızlığı öğrendiğim gündü. Arka kapısı açık bırakılmış bir fırın buldum. Fırıncı, satamayacağı bayat ekmek ve kekleri ayırmıştı. Onları köpeklere atacaktı. Ama ben dükkanın köşesinde oturup neredeyse bir somun ekmeğin tamamını yedim. Ayrıca şuruplu balla kaplı, bademli bir kek de vardı. Hayatımda yediğim en muhteşem kekti." O anı hatırlayarak gülümsedi.

"Ve kimse seni yakalamadı mı?"

Güldü. "O zamanlar sadece yedi yaşındaydım ve arka kapının yanında uyuyakalmışım. Fırıncı beni yetimhaneye geri götürdü. Ama bazen kaçtığımda beni işlere gönderir ve bana yemekle ödeme yapardı. Hangi kekleri sevdiğimi bilir ve her zaman fazladan saklardı."

Çöreğini bitirip kırıntıları silkeledi. "Biliyor musun, sanki hiç kimsenin bilmediği koca bir hayat yaşamışsın gibi geliyor. Paranı nasıl kazandığını bile bilmiyorum."

"Bir süre askerlik yaptım," diye itiraf etti. "Ve kuzenimden küçük bir ev miras kaldı. Seyahat ederken bir çiftçiye kiraladım." Ama elbette, bu sadece başlangıçtı. İlk birkaç yılını yıkımın eşiğinde yaşamış, pervasızca riskler almış ve neyse ki karşılığını almıştı.

"Londra'da bir ev daha inşa etmek için yeterli serveti nasıl buluyorsunuz?"

Servetinin gerçek kaynağını bilmesini istemediği için cevap vermekten kaçındı. "Karımın babasının ona bıraktığı çeyizi ve parası vardı. O öldükten sonra hepsi benim oldu."

Gözleri anlayışla aydınlandı ve başını salladı. "Ve bir varisi olmadığı için, erkek kardeşi yoksa, sanırım bu sana düşer."

Cevap vermedi ama onun kendi sonuçlarını çıkarmasına izin verdi.

"Başka bir eş bulmak için Londra'ya neden geldiğini anlıyorum," diye devam etti Ashleigh. "Anlamadığım şey, neden bekâr bir evlilik istediğini. Mirasını miras alabilecek birine ihtiyacın var."

Cameron konuyu daha fazla tartışmak istemedi, bunun yerine farklı bir yol denemeye karar verdi. "Varisim olması için çocuğa ihtiyacım yok." Konudan uzaklaşması için ona tavuğun bir kısmını uzattı. "Sıra sende. Benimle evlenmeye karar verirsen, mutluluğun için en önemli şey nedir?"

"Kendi kararlarımı verebilmeme izin verilmesini istiyorum," diye tereddüt etmeden cevap verdi.

Teklif etmesi basit bir şeydi ve o da kabul etti: "Benimle evlenirsen evimizin sorumlusu sen olacaksın. İstedığın kadar karar verebilirsin."

"Bana evinden bahset," dedi. "Londra'daki müstakil evine benziyor mu?"

"Biraz," dedi, daha fazlasını söylemeyi reddederek. "Zamanla göreceksin." Sürprizi bozmak istemiyordu ama aslında, Kilmartin Kalesi'ni gördüğünde yaşayacağı şoku dört gözle bekliyordu. "Daha fazla yemek ister misin?"

Başını salladı. "İyi olacağım."

Cameron pencereden dışarı baktı ve yavaşladıklarını fark etti. Günün bu saatinde yolda bu kadar çok otobüs olmamalıydı ve Londra'nın dış mahallelerine daha yeni varmışlardı. İçgüdüleri güçlendi ve neden bu kadar çok aracın durduğunu merak etti. Pencereden dışarı baktığında, otobüslerin arasında yürüyen birkaç adam gördü. Bazıları, arama yaparken yolcuları zorla indiriyordu.

Lord Rothburn, çoğu vagonu aramaları için adam tutacak veya polis memurlarına ödeme yapacak kadar paraya sahipti. Araçları tamamen durduğunda, Ashleigh'nin yanına oturdu ve koltuğunun altındaki gizli bölmeyi kaldırdı.

"Arabaları arıyorlar," dedi ona. "Bin ve saklan. Onları geçmemiz çok uzun sürmez." Tartışmak ister gibi baktı ama sonra arabacı pencereye

vurdu. "Vakit yok. Hemen git."

Kompartımana girdi, adam yavaşça kapatıp koltuğu yerine yerleştirdi. Sonra oturdu ve sessizce, "Ses ıkarma. Yaklaştıklarını görüyorum," dedi.

Birkaç dakika sonra bir adam otobüsün kapısını hızla açtı.

Ashleigh, kompartımanın içinde kalırken dizlerini büktü. Küçük bir aralıktan görebiliyordu ve kapı açıldığında Bay Neill'in "Bunun anlamı ne?" dediğini duydu.

Adam dönüp seslendi: "Onu bulduk!"

Ashleigh, adamların onu alıp götürmesini bekleyerek gerildi. Oysa Cameron hiçbir şey olmamış gibi davranarak hiç kıpırdamadı. Birkaç dakika sonra babasının yüzünü gördü. Tek bir ses bile çıkarmamak için ağzını eliyle kapattı.

"Kızım nerede?" diye sordu Cecil.

"Elbette burada değil," diye yanıtladı Bay Neill. "şimdi, adamlarınızı çıkarma nezaketini gösterirseniz, ben de—"

"Bana vurdun," diye suçladı babası. "Bir akranına saldırdığın için seni tutuklatmalıyım."

"Kamuoyunda olay çıkardın ve kızına zarar verdin," diye cevapladı. Sesinde en ufak bir korku yoktu ve devam etti: "Onu senden kurtardım sadece."

"Lanet olsun sana, seni adam kaçırma suçundan yargılatacağım."

"Gördüğünüz gibi burada değil. Nerede olduğunu bilmiyorum. şimdi gitmeniz gerek."

"Söylemeyeceğim-" diye itiraz etmeye başladı babası, ama sonra sözleri kesildi. Ashleigh, Cameron'ın onu ittiğini mi yoksa ne olduğunu mu anlayamadı, ama bir an sonra kapı kapandı ve araba daha hızlı hareket etmeye başladı. Cameron biraz daha bekledi ve yumuşak bir sesle, "Adamlarından uzaklaşınca seni indireceğim," dedi.

"Ne yaptın?" diye sordu. "Onu nasıl gitmeye ikna ettin?"

"Fiziksel güç kullanarak," diye yanıtladı. "Bizim alanımıza müdahale etmeye hakkı yoktu."

Araba sarsılarak yolda ilerlemeye devam etti ve başını çarpmamak için tahta koltuğa tutundu. Sonunda Cameron uzaklaşıp kompartımanı açtı ve ona yardım ederek dışarı çıktı. "İyi misin?"

Başını salladı ve eteğini düzelterek onun karşısına oturdu. "Ya bizi takip ederse?"

Gözlerinde bir parıltı belirdi. "Deneyebilir. Ama ben düşmandan kaçmakta oldukça becerikliyim."

Bir an için ona bir korsanı, pervasız ve cesur birini hatırlattı. Daha önce bu kadar çok gizli kapısı veya bölmesi olan biriyle tanışmamıştı. Ondan korkması gerekirken, Cameron onu daha da meraklandırıyordu.

"Sen sandığım kişi değilmişsin," diye itiraf etti sonunda.

"Daha iyi mi, daha kötü mü?"

"Emin değilim." Ama ona bakmaya devam etti, nasıl bu kadar ustaca kaçabildiğini merak ediyordu. Belki de gerçekten bir tür kanun kaçağıydı.

Daha fazla düşünmesine fırsat vermeden, adam ona bir battaniye ve bir yastık uzattı, sonra da kendine bir tane çıkardı. "Yakında Londra'dan çıkacağız ve ben dinleneceğim. Kırsala varmadan önce sen de aynısını denemelisin. Yollar daha engebeli olacak. O zaman uyumak zor."

"Peki bu gece ne olacak?" diye yüksek sesle düşündü.

"Mahalledeki bir handa kalacağız. Senin kendi odan olacak," diye söz verdi.

Ona inanıyordu. Garip bir şekilde, Cameron'ın yanında ne kadar çok zaman geçirirse, o kadar rahatlıyordu. Babası onu tekrar babası tarafından kaçırılmaktan korumuştı. Ve nedense, annesini kurtarabilecek biri varsa, o da onun olabileceğine inanıyordu.

Kendi yastığına yaslandı, yüzünü kapıya doğru çevirdi. Gözlerini kapattı ve kıza onu daha yakından inceleme fırsatı verdi. Hâlâ uzun sarı sakalı vardı ve saçları yakasının kenarına dayanıyordu. Ama vücudu ceketinin her santimini dolduruyordu. İyi kalitede değildi ve üzerine sımsıkı oturuyordu. Kız, adamın kaslı bir yapıya sahip olduğunu, tek bir savaşta değil de birçok savaşta savaşmış bir adam gibi olduğunu anlamaya başlıyordu. Onunla ilgili her şey ona bir savaşçıyı hatırlatıyordu. Çevresini inceleme şekli, arka planda kaybolması. Babasının onu tek bir hızlı hareketle dövmesini nasıl engellediği, o kadar hızlıydı ki, kız hala faytona nasıl bindiğini zar zor hatırlıyordu.

Cameron Neill beklediğinden çok daha fazlasıydı, ama uyurken daha yakından bakınca ellerinin üstündeki yara izlerini gördü. Bunlar çaprazlamaydı, neredeyse kasıtlı kesikler gibiydi. Yetimken açlıktan öldüğünden bahsetmişti. Bu da bir ceza mıydı? Bunu ona biri mi yapmıştı?

Bir an için onu sakalsız hayal etmeye çalıştı. Güçlü bir çene hattı ve o delici mavi gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Kendisinden çok da büyük değildi ama sanki çok farklı bir yaşam tarzı sürmüş, çevresine karşı temkinli davranmış gibiydi.

Onu sıkı sıkıya korumuştı, hatta babası yanındayken bile onu savunmuştu.

Gözlerini kapattı ve teninin kokusunu içine çekti. Neredeyse çam, temiz sabun ve sıcak, erkek teninin bir karışımıydı. İçinde aniden bir kıpırtı hissetti ve eğer kılık değiştirmeyi bırakırsa Cameron Neill'in gerçekten de oldukça yakışıklı olacağı hissine kapıldı.

Peki ya görücü usulü bir evlilikte arkadaşlıktan öteye geçselerdi? Nasıl olurdu?

Yolculuk devam ediyordu ama Ashleigh uykuya dalmayı başaramıyordu. Henüz değil. Bunun yerine, Cameron Neill hakkında ne düşündüğüne karar vermeye çalışarak hayallere daldı. Derin bir uykuya dalmış gibiydi ama yüzünde huzur yoktu; aksine gerginleşti. Yumruklarını sıkı ve sanki rüyasının içinde savaşıyormuş gibi nefesi düzensizleşti.

Alnında terler birikmişti ve kabus gördüğünü anladı. Daha önce hiçbir şeyden korkmuş gibi görünmemişti ama bu rüyada zorlanıyor gibiydi.

"Bay Neill, iyi misiniz?" diye sordu sessizce, neredeyse onu uyandırmaktan korkarak. Bay Neill cevap vermedi ama ellerini sıkarken eklemleri beyazladı.

Bir şey onu koltuğuna doğru itti; ne olduğunu söyleyemedi. Ama arabanın zemininde yanına diz çöküp elini tuttu. Uykusunda, elini bir can simidi gibi kavradı. Sanki geçmiş rüyalarını rahatsız ediyormuş gibi, aniden bir savunmasızlık hissetti.

Nefesi düzensizleşip titremeye başlayınca, Ashleigh yastığı kaldırmak için omuzlarını kaldırdı ve elini tutarken başını kucağına yasladı. Hayatında daha önce hiç yapmadığı bir şeydi bu; bir erkeğe bu kadar yaklaşmak. Ama adam, onun varlığıyla sakinleşmiş gibiydi. Saçlarını geriye doğru okşadı ve nefesi düzene girdi.

Rahatsız edici, hatta tuhaf olmalıydı. Bunun yerine, onu koruduktan sonra ona rahatlık sunmak doğru geldi. Bir süre uyumasına izin verdi ve parmakları onun parmaklarına dolandı. Bu yakınlaşma anı çok beklenmedikti. Yine de, ona yakın olmanın iyi hissettirdiğini inkar edemezdi. İçini bir endişe dalgası kapladı ve yüzünün her bir noktasını inceledi.

Yakından bakınca, o korkunç sakalıyla gizlemeye çalışsa da yakışıklı olduğunu anlayabiliyordu. Eğilip onu öpse nasıl olacağını hayal ediyordu neredeyse. Tıraş olsa, ağzı onunkinin altında sıcak ve sert olur muydu? Ellerini uzatıp saçlarına dolayıp vücudunu kendine mi çekerti?

Hayır. Düşünceyi kafasından sildi, çünkü adam gerçek bir evlilik istemediğini defalarca söylemişti. Ayrı odalarda, ayrı yaşamalarını istiyordu. Belki de ilk karısını hâlâ seviyordu ve bu anıyı hiçbir şeyin bozmasını istemiyordu.

Asıl soru şuydu: Onunla hiçbir ilgisi olmayan bir adamla evlenmek istiyor muydu? İlk başta tereddüt etmemişti; tek amacı kaçmaktı. Ama şimdi kararsızdı. Belki de Cameron'ı daha yakından tanıyıp kararı daha sonra vermek en iyisiydi.

Ama uyumak için gözlerini kapatmaya çalışırken, daha fazlasını hayal etmekten korkuyordu.

Sümbüllerin hafif kokusu onu uykudan uyandırdı. Cameron bir an nerede olduğunu sorguladı. Yanağının altında ipeksi bir his vardı ve birinin elini tutuyordu.

Ashleigh'nin kucagında uyuduğunu fark etmeden önce aniden doğruldu. "Affet beni," dedi. "Ne oldu?"

"Kâbus görüyordun," dedi. "Elini tuttuğumda tekrar uykuya daldın."

Ashleigh, utançtan kıpkırmızı olmuş yüzüyle kendi koltuğuna geri döndü. Bir an ne diyeceğini bilemedi. Belli ki rahatsızlığını anlamış ve onu sakinleştirmeye gelmişti.

Cameron rüyanın ayrıntılarını hatırlamıyordu ama vücudunun ona yakınlığına verdiği tepkinin tamamen farkındaydı. Uyarılmayı gizlemek için kucagını battaniyeyle örttü. Ashleigh'nin arzulanırlığını inkar etmek

mümkün değildi. Saçları yolculuktan dolayı dağılmıştı ama bu onu daha da cezbediyordu. Artık kusursuz tavırları ve asaleti vücudunun her çizgisine sinmiş mükemmel sosyete kızı değildi. Bunun yerine daha ulaşılabilir, neredeyse insan gibi görünüyordu. Kâbus onu rahatsız ettiğinde ona ulaşmıştı. Kucağında uyuyacağını hiç düşünmemişti. Ne kadar süredir uyuduğunu bilmiyordu ama onun bu nazik hareketi hiç beklemediği bir şeydi.

Ama sonra, aralarında gerçek bir evlilik fikrine kapılmaya cesaret edemedi. Onun gibi bir adam istemiyordu. Onu sadece kaçmak için kullanıyordu.

Duygularının etrafına görünmez demir duvarlar ördü. Kabul ederse, oğluna bir anne sağlamak için Ashleigh ile evlenecekti. Hepsi bu. Ondan gerçek bir eş ya da başka bir şey istemiyordu. Daha önce başarısız bir evlilik yaşamıştı. Bu sefer mesafeli durup aralarında sadece arkadaşlık kurmaya kararlıydı.

Hiçbir şey olmamış gibi davranarak, "Aç mısın?" diye sordu.

"Biraz," diye itiraf etti.

"Yakında hana varacağız. Bu arada, kutulardan birinde biraz bisküvi olabilir. Bayan Cobb bol miktarda yiyecek hazırlamış." Onları arayarak dikkatini dağıttı, ama yakınlığına verdiği tepkiyi inkar edemedi. Teninin çiçeksi kokusunu hâlâ alabiliyordu. Kutuyu ona uzatırken eli onun eline değdi. Aralarında bir sıcaklık parladı ve geri çekildi.

"Bir tane ister misin?" diye teklif etti.

Bisküviyi aç olduğu için değil, konuşmasını engellediği için aldı. En son ne zaman birinin dikkatini bu kadar dağıttığını hatırlamıyordu.

Zaman dostça bir sessizlik içinde geçti ve birkaç saat sonra hana vardılar. Arabacı kapıyı açtı ve Cameron bacaklarını uzatmak için önce dışarı çıktı. Sonra Ashleigh'nin araçtan inmesine yardım etti. Ashleigh de ayakta durmakta zorlanıyordu ama gülümsemeye cesaret etti. "Saatlerce süren yolculuğun ardından yürümek güzel."

"İkimiz için de sıcak bir yemek ve oda ayarlayacağım," diye teklif etti. "Ama güvenli olduğundan emin olana kadar benimle kal." Markinin ana yollar üzerindeki hanlara adam göndermesini beklemiyordu. Cameron ekibini ayırmış ve bazıları daha sonra gelecek olsa da, arabası yine de dikkat çekiyordu.

Onu hana götürdü ve birkaç kişi onlara baktı. Cameron, iki odanın ücretini peşin ödeyerek hancı ve eşiyle konuştu. Sesini alçalttı ve başhemşireye Lady Ashleigh'nin yıkanabilmesi için sıcak su getirmesini söyledi. Bahar olmasına rağmen gece havası serinlemişti ve Ashleigh'nin bir banyo keyfi yaşayabileceğini düşündü.

"Beyefendi, yemeği burada mı yemek istiyorsunuz, yoksa siz ve eşiniz yemekleri odanızda mı yemek istersiniz?"

"Odamda birlikte yemek yiyeceğiz," dedi. "Birini gönderirsen, yalnız başımıza yeriz."

Hancının karısı başını eğip ona bir mum uzattı. Adam mumu tek elinde tutarken, Ashleigh de merdivenlerden çıkarken koluna girdi. "Davranış şeklinize bakılırsa, bir asilzade olduğunuzu düşünebilirsiniz, Bay Neill. Emir vermeyi çok iyi biliyorsunuz."

"Bir subay olarak payıma düşeni verdim," diye itiraf etti. "Akşam yemeği için odama gelmekten rahatsız olur musun?"

Başını salladı. "Aşağıda yemek yemediğim için minnettarım. Herkesten uzakta olmayı tercih ederim."

Bu hissi gayet iyi anlıyordu. "Odan benimkinin yanında. Bir şeye ihtiyacın olursa kapımı çalman yeterli." Odasının kilidini açıp onu içeri aldı. Pencerenin yanında küçük bir masa vardı ve diğerlerini yakmadan önce oradaki mumu yaktı.

Birkaç dakika sonra, hancının karısı kapıyı çalıp onlara yiyecek getirdiğini söyledi. Cameron kapıyı açtı ve onlara taze ekmek ve tereyağıyla sıcak koyun eti güveci ve iki kupa bira getirdi. Hancı şöminenin önünde ateş yakmak için eğildi. Ashleigh'nin odasında da aynısını yapıp ortamı ısıtacağına söz verdi.

Ashleigh, ateş yakıldığında yanına gelip ellerini ısıtmak için uzattı. Cameron masaya oturdu ve "Bana katılır mısın?" diye sordu.

Öyle de yaptı ve bir süre hiç konuşmadan yemeklerini yediler. Sanki soru sormak istiyormuş ama kendini tutuyormuş gibi görünüyordu.

"Hadi o zaman," dedi. "Sor."

"Kâbusun neydi?" Sesinde bir sempati vardı ve nasıl cevap vereceğini düşünerek bir parça ekmek kopardı. İşkenceye, insanların ölümüne ve kan dökülmesine tanık olmuştu. En kötüsü de birini kurtaramadığı anlardı. Rüyalarında en sık böyle anlar görüyordu.

Ama paylaşmak istediği bir şey yoktu. Sonunda basit bir cevabın en iyisi olduğuna karar verdi. "Savaş."

Başını sallayıp güvecinin tadına baktı. "Ne kadar kaldın orada?"

"Yıllar gibi gelen aylar," diye itiraf etti. "Sakıncası yoksa o zamanlardan bahsetmemeyi tercih ederim."

Anlamış gibiydi ve daha fazlasını istemedi. O anıları görünmez parmaklıkların ardına saklamak daha iyiydi. Bunun yerine, ona daha hafif sorular sormayı tercih etti. "En sevdiğin yemek nedir?"

Gülümsemesi suçlu bir ifadeye büründü. "Her türlü tatlı. Kek, puding, bisküvi. Hepsini severim. Peki ya sen?"

"Sıcak ekmek, fırından yeni çıkmış." Fırıncının hatırası canlandı ve adamın nezaketi tekrar aklına geldi. Yetimhanede geçirdiği yıllar boyunca ona destek olmuştu.

"Peki en sevmediğin yemek hangisi?" diye sordu Ashleigh.

"Balık sevmem." Çocukken, bozulmuş balık yediğinde defalarca kusmuştu. Ama yetimhanede yiyecek konusunda bir seçeneği yoktu. Çok fazla balıkları olduğu için şanslıydılar. "Ya sen?"

"Yulaf lapası. Kokusuna da tadına da dayanamıyorum."

"Böyle bir şey söylersen İskoç atalarım seni İngiltere'ye geri gönderebilir. Bu bir küfürden başka bir şey değil," diye takıldı Cameron. Kendi aksanını bilerek belli edince, Cameron'ın ifadesi değişti.

"Bay Neill, siz... İskoç musunuz?" Sorusunda şaşkınlık vardı ama bu onu rahatsız etmişe benzemiyordu.

"Öyleyim." İngiliz aksanını bir kenara bırakıp itiraf etti: "Gerçek soyadım MacNeill. Sanırım hizmetçilerim bunu ele vermiştir. Sosyetenin, unvanı olmayan her İskoç'u hor gördüğünü çabucak öğrendim. Konuşmamı gizledim, çünkü buna tahammül edemiyorlardı."

"Ben seni İngiliz sanıyordum."

"Ben daha küçücük bir çocukken, beni kuzey İngiltere'deki yetimhaneye götüren bir kuzenimin yanına gönderdiler. Benimle ilgilenmek istemedi."

"Seni terk mi etti?"

"Evet, öyle yaptı." Konuşma tarzını değiştirdi ve devam etti: "Böylece İngilizler gibi konuşmayı öğrendim. Ama on üç yaşındayken İskoçya'ya geri döndüm."

"Tek başına mı?" diye sordu. "Nasıl hayatta kaldın?"

"Beni terk eden kuzenimi ziyaret ettim," dedi. "Paralı bir çocuk olarak çalışmayı ve kendimi daha sonra göstermeyi planlamıştım. Ama Kader, kuzenime hak ettiğini vermenin bir yolunu buldu. Ölümcül bir hastalıktan, beş parasız öldü." Birasını içti ve ekledi, "Evini miras aldım, kalanını aldım ve kendime mal ettim." Sonra, savaşa gittikten sonra kiraya verdi. Kârını, cüzi maaşıyla birlikte, başka bir ev satın almak için kullandı. Ve tekrar tekrar, tekrar. Sonunda Kraliçe, yıllarca verdiği hizmetin karşılığını ona gerçekten istediği kaleyi vererek verdi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Majesteleri Kilmartin hakkında pek bir şey bilmiyordu. Highlands'deydi ve önceki sakinleri, şefleri öldükten sonra artık bakımını üstlenemiyorlardı. Cameron, satın almak için izin istemiş ve izin verilmişti. Kaleyi ve arazileri yeniden inşa etmeyi teklif ettikten sonra halk onu Kilmartin Şefi olarak atamış ve İskoç kökeni nedeniyle gerçek bir hak iddia etmiş gibi davranmışlardı. Dürüst olmak gerekirse, bunun parası ve Kraliçe'nin lütfu sayesinde olduğundan şüpheleniyordu. Serveti, yaşadıkları zorlukları tersine çevirmiş ve halk, yiyecek ve hayvan satın alabilecek kadar parası olduğu için ona minnettar kalmıştı. Açlığın ne demek olduğunu anlamıştı ve onun liderliğinde hiç kimse aç kalmamıştı.

Dürüst olmak gerekirse, hangi yasaları çarpıttıklarını veya Kraliçe'nin bunu gerçekleştirmek için hangi hayali unvanları verdiğini bilmiyordu, ama Kilmartin son yedi yıldır onun eviydi. Onu restore etmek için bir servet harcamış ve klanının saygısını kazanmıştı. Öldüğünde, halkın Logan'ı yeni şef olarak atamasını umuyordu.

Ashleigh kendi birasından bir yudum aldı ve tadından irkildi. Sonra ona uzattı. "İstersen benim biramı iç."

"Evet kızım."

Ellerini birleştirip onu inceledi. "Birçok sır saklamışsın. İskoç mirasın, yetimhanedeki hayatın... Nasıl bir adam olduğunu merak ediyorum."

Fincanını bir kenara bırakıp daha da yaklaştı. "İstedliğini elde etmek için mücadele etmek zorunda kalmış biri." Hiçbir şey ona verilmemişti. Zekâsını ve içgüdülerini kullanarak yoksulluktan kurtulmayı başarmıştı. Hatta eğitimi için bile mücadele etmiş, on üç yaşında okuma yazma öğrenmişti.

Mavi gözleri ona baktıktan sonra kızarıp bakışlarını kaçırdı. "Yasadışı şeyler mi yaptın?"

"Birçok kez." Tostuna reçel sürdü, özür dilemedi. "Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım. Sonra da bir asker ve Kraliyet'in sadık bir tebaası olarak emredileni yaptım." Kadın bundan rahatsız olmuş gibiydi, ama adam dürüstlüğü tercih ediyordu.

"Seninle evlenmeyi kabul edersem, senin suçlu olmadığını nasıl bilece im?" diye sordu Ashleigh.

"Suçlu olsaydım, sosyete toplantılarına pek davet edilmezdim. Bana güvenen ba lantılarım ve dostlarım var." Kraliçe'nin gözüne girdiğinde, soylular arasında kendini tanıtmı tı. Yoksa balolara veya e lencelere asla davet alamazdı.

Ashleigh'nin arkadaşları olduğunu bilmek içini rahatlatmı  gibiydi. "Haklısın," diye itiraf etti. "Su lama için özür dilerim."

"Benimle evlenmek istemiyorsan, babana dönüp vikontla evlenebilirsin," diye önerdi, onun bunu yapmayaca ını bilse bile. "Ya da şansını benimle deneyebilirsin."

"Geri d nemeyece imi biliyorsun," dedi. "Bu imkansız. Ama... Seni daha iyi tanımak için bir süre seninle kalmaktan çekinmem."

Mantı ını anlasa da, tehlikede olan sadece bu evlilik değildi. Logan'ın Ashleigh'e değer vermesini, sonra da fikrini de i tirip gitmesini istemiyordu. Bu, oğluna haksızlıktı. Ama Cameron, onu hemen evlenmeye nasıl ikna edeceğini bilmiyordu. Ona göre bu bir anla maydı. Ona bir ev, ihtiya ı olan her şeyi sağlayacak ve karşılığında Logan'a bakacaktı.

Ashleigh'nin hâlâ bir cevap beklediğini fark etti, bu yüzden "Sana biraz zaman tanıyabilirim," dedi. Sonra masadan kalkıp ekledi: "Hancı ve karısı sana sıcak bir banyo getireceklerine söz verdiler. Belki  imdi hazırdır. Kontrol edeceğim."

Yüzündeki sevinç ifadesi güzelliğini aydınlatıyordu. "Banyo yapmayı çok isterdim."

Onu odasına götürdü ve umdu u gibi, buharı tüten bir küvet su bekliyordu. Yakınlarda bir havlu vardı ve hizmetçilerden birinin, onun için aldığı giysi sandı ını çoktan getirdiğini fark etti. "Sandıkta senin için bir gecelik ve temiz bir sabahlık olmalı. Hizmetçiye ihtiyacın var mı? Hancının karısından yardım isteyebilirim."

Bir an durakladı ve "Eğer... ba cıklarımı çözerseniz, gerisini ben hallederim. Hizmetçi tutmaya gerek yok." dedi.

Meselenin hâlâ para olduğunu fark etti. Kadın tutumlu olmaya çalışıyordu. Ve adam kolayca birine para ödeyebilirdi, ama kendi kurduğu bir tuzığa düşmüştü. Kadın, bir unvanı olmadığı için hiçbir şeyi olmadığına inanıyordu.

Ashleigh arkasını döndü ve bir anı canlandı. Rebecca sessizce ağlarken elbisesinin düğmelerini açtığını hatırladı. Kendini bir canavar gibi hissetmişti ve bir daha asla böyle hissetmek istemiyordu. "Emin misin?" diye sordu.

"Sorun değil. Senden korkacak hiçbir şeyim olmadığını zaten söyledin."

"Hiç de değil." Kadının elbisesinin düğmelerini açmaya başladı ve tenindeki tüylerin diken diken olduğunu gördü. Yüksek belli elbisenin sadece birkaç düğmesi vardı ve kısa korseler giymişti. Ashleigh'nin çıplak omuzlarını görünce yasak bir arzu alevlendi. Dudaklarını tenine bastırıp, elbiseleri düşene kadar bağcıklarını yavaşça çekmek istedi. Ama dişlerini sıkı ve özlemini bastırdı, onu su dolu küvette çıplak hayal etmemeye çalıştı.

Korsesini çözdü ve bağcıklarını gevşetti. Vücudu bir kez daha, bir kadınla birlikte olmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu hatırlattı. İşini bitirdikten sonra arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü. "Arkamdan kilitle. Ve ben dışında kimseyi içeri almamanı tavsiye ederim. Babanın adamlarından herhangi birinin misafirler arasında olup olmadığını bilmiyoruz."

Geri dönerken elbisesini ona doğru tuttu. "Teşekkür ederim, Bay MacNeill."

"Cameron," diye düzeltti. Kapıyı kapattıktan sonra kilidin tık sesini duyduğunda, teninin sümbül kokusunu hâlâ alabiliyordu.

Astıncı Bölüm

Ashleigh küvette arkasına yaslanıp suyun sıcaklığının tadını çıkardı. Küçük küvete girene kadar ne kadar üşüdüğünü fark etmemişti. Tam bir mutluluktı. Bir süreliğine yolculuğun yorgunluğunu üzerinden attı, ama düşünceleri tekrar Cameron'a kaydı.

Gittikçe daha da şüpheli kararlar alıyordu. Onu daha yeni tanıyorken, soyunmasını istemişti. Elleri tenine değdiğinde, duyduğu ilgiyi inkar edemiyordu. Bağcıkları çözüp askıları gevşettiğinde hoşuna gitmişti. Elleri sıcak, neredeyse davetkârdı.

Düşünceliliğini inkar etmek mümkün değildi. Yemekler, kendi odası ve sıcak banyo da dahil olmak üzere, ona ihtiyaç duyabileceği her şeyi vermişti.

Yine de, her adımda yeni sırlar keşfediyordu. Aksanını gizleyen bir İskoç'tu. Öz kuzeni tarafından terk edilmiş bir yetimdi ve hayatta kalmak için yasaları çiğnemişti. Uzun sakalını, sosyete tarafından fark edilmemek ve kulak misafiri olmak için taktığını açıkça itiraf etmişti ve evinde sonsuz gizli geçitler varmış gibi görünüyordu. Cameron başka ne saklıyordu?

Su soğudu, bu yüzden Ashleigh kurulanmak için bir havluya uzandı. Odada küçük bir sandık vardı ve sandığı açtığında ikinci el kıyafetler bulmayı bekliyordu. Ama bir gecelik buldu ve yeni gibi görünüyordu. Kumaşı yumuşaktı, dikişleri de mükemmeldi. Ayrıca yeni bir günlük elbiseyle birlikte başka iç çamaşırları da vardı.

Muhtemelen yeni değillerdi, diye düşündü kendi kendine. Belki de karısı bunları hiç giymemişti. Ama geceliğini giydiğinde, Cameron'ın onu daha rahat ettirmek için sipariş ettiğini hissetti.

Odası kömür ateşinden dolayı sıcaktı ama dar yatağa uzandığında uyku gelmiyordu. Bunun yerine, onunla evlenip evlenmeyeceğini düşünüyordu. Adam, vikonttan farklı olduğunu çoktan kanıtlamıştı. Hareketleri, sadece çeyiz veya babasının nüfuzunu isteyen bir adaminkiler değildi. Hayır, bu bambaşka bir şeydi.

Onunla evlenmek konusunda fikrini neden değiştirmişti? Gunter'ın evinde, ikisi de birbirlerine yakışmayacakları konusunda hemfikir olmuşlardı. Ama aniden, kurtarıcısı olmuştu ve bunun nedenini gerçekten anlamıyordu. Acıma mıydı? Yoksa aralarında bir şeyler mi değişmişti? Maskeli balo gecesinden beri, onu rahat ettirmek için elinden geleni yapmış, ona gereğinden fazla para harcamıştı. Peki ya kuşağında uyumasına izin vermek dışında, onun için ne yapmıştı? Karşılığında ne kadar az şey verdiğini bilmek, onu suçlu hissettiriyordu. En azından, onun rahatını sağlamaya çalışmalıydı.

Dünyaya irkin ve bakımsız görünmek için elinden geleni yapmıştı; berbat bir sakalı olan zavallı, perişan bir beyefendi. Yine de onu her fırsatta korumuştu.

Bir kez daha, ceketinin ucuz kumaşına karşı zorlanan geniş omuzlarını düşündü. Başını kuşağına aldığında, gücünün tamamen farkındaydı. Sakal maskesinin ardında, keşke ortaya çıkarsa, yakışıklı bir yüz vardı.

O kadar çok sır saklıyordu ki...

Ashleigh yatağa kıvrıldı ve neden çocuksuz, sevgisiz bir evlilikte bu kadar ısrar ettiğini merak etti. Ona dokunmak istemediği için miydi? Yoksa başka sebepleri mi vardı? Üstelik kendi hislerinden de emin değildi. Bu adama dair algısındaki değişimi inkâr edemiyordu. Artık ne zaman yakınlaşsalar, ona çekildiğini hissediyordu. Aralarındaki bu beklenmedik çekimi anlayamıyordu ama daha fazlasını öğrenmek istiyordu.

Kararını vermeden önce Cameron'dan kendisine zaman vermesini istemişti. Ama şimdi fikrini değiştirmeye başlıyordu. Cameron ona bakmış, ihtiyaçlarını öngörmüştü. Onu daha fazlası için hiç zorlamamıştı; hatta onu korkutmamaya özen göstermişti. İçgüdüsel olarak onun gibi bir talip daha bulamayacağını biliyordu. Neyi bekliyordu ki?

Cameron MacNeill ile evlenmeliydi. Unvanı olmayan fakir biri olması önemli değildi. Ona özgürlük vermiş ve isteklerine sayęı göstermişti. Bu yeterli değil miydi?

Ona söylemek, konuyla ilgili düşüncelerini bildirmek için bir istek duydu. Saat geç olmuştu ve adam çoktan uyumuş olabilirdi. Ama ona söylemek istiyordu.

Sessizce kapısına gidip kilidini açtı. Koridora şöyle bir göz attığında, kimsenin olmadığını gördü. Çıplak ayakla odasına doğru yürüdü ve kapıyı

çaldı. Bir süre bekledi ama hiçbir şey yoktu. Yavaşça kapıyı açmaya çalıştı ama kilitli olduğunu gördü.

Ah. Uyumuş olmalı. Odasına doğru yürümeye başlamıştı ki, kapısı aniden açıldı. Üzerinde gömlek yoktu ve kaslı göğsünü ve karnını görünce afalladı. Bu adam bir centilmen değildi. Zayıf bir dövüşçüydü ve kolları da aynı sıkılıktaydı. Gördüklerine inanamayarak bir an ona baktı. Karnında bir yara izi vardı ve ona dokunmak, ellerini teninde gezdirmek için can atıyordu.

Şimdi bu da nereden çıkmıştı? Hiçbir şey söylemedi ama kapıyı daha da açtı. Ashleigh içeri girdi, aniden kendini savunmasız hissetti. Ya odasına gelme sebebini yanlış anlarsa? Birdenbire daha da gerginleşti. Adam yarı çıplaktı ve Ashleigh'in üzerinde sadece geceliği ve sabahlığı vardı.

"İyi misin?" diye sordu. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Bilinçle derisi karıncalandı ve gidip ateşinin yanına oturdu. "İyiyim. Ben... Ben senin uykunu bölmek istememiştim."

"Öyle yapmadın." Aralarında hafif bir mesafe bırakarak yanlarına yürüdü. "Seni ne rahatsız ediyor? Burada kalmayı mı tercih edersin, ben de yerde yatayım mı?"

Sözleri, onun yanında uyumanın hayalini canlandırdı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı ama aniden, bu adamın yanında yatmanın, o kaskatı kaslara dokunmanın hayali, içinde bir sıcaklık dalgası yarattı.

"Ben sadece... fikrimi değiştirdiğimi söylemeye geldim. Beklememe gerek yok, kararımı verdim. İskoçya'ya vardığımızda seninle evleneceğim."

Duygularını gizlemeden önce gözlerinde ani bir parıltı belirdi. Neden fikrini değiştirdiğini de sormadı. "Güzel. Düzenlemeleri yapması için birini önceden göndereceğim. Yasal olacak, sizi temin ederim."

Boğazı kurumuştı ve akşam yemeğini yedikleri masaya geri döndü. Sürahiye uzanıp bira doldurdu, beğenmese de. İlk yudum pek iyi gelmemişti ama kendini içmeye zorladı.

"Ashleigh," dedi sessizce. İlk kez adını kullanıyordu ve bu, aralarındaki yakınlık hissini derinleştirdi. "Benden korkmana gerek yok. Sana zarar vermeyeceğim."

"Biliyorum." Ama sesinde beklemediği bir gerginlik vardı. Yatağına zorla girmesinden değil, kendi duygularından korktuğu için. Cameron'la evlenmek gerçekten de güvenli ve rahatlatıcı olurdu. Ama onunla geçirdiği

her an, daha fazlasını istemeye başlıyordu. Birini sevmek ve karşılığında seilmek istiyordu. Ve umut tehlikeli bir duyguydu.

"Ben sadece... sana söylemem gerektiğini düşündüm."

Elini tutup bir an tuttu. "Bunu yaptığına sevindim." Ateş ışığında, mavi gözleri neredeyse menekşe rengine dönmüştü ve genç kadın, onu öpmesini istediğini inkar edemezdi. Her şeye rağmen, bu beklenmedik kıvılcımın onun da hissettiğı bir şey olup olmadığını bilmek istiyordu. Elini sıktı ve genç adam elini bırakmadan önce gülümsedi. "Sabah görüşürüz."

Doğru cevaptı ama içinde bir hayal kırıklığı hissetti. Adam onu kapıya kadar geçirdi ve "İhtiyacın olan her şey yanında mı?" diye sordu.

Hayır, hiç de değıl. şu anda kucaklanmaya, onun kucağında olmaya ihtiyacı vardı. Ellerini saçlarında istiyordu ve yanağını kalbine bastırmak istiyordu.

Ama bunun yerine başını salladı. "İyi geceler."

Kendi kapısını açıp arkasından kapatana kadar bekledi. Kapıyı kilitledikten sonra kendine lanet okumak istedi. Ne beklediğini bilmiyordu ama odasına gönderilmiyordu.

Ashleigh bir süre dizlerini kendine çekerek yatakta oturdu. Sonra tekrar yatağı uzandı ama dikkati dağılmıştı. Karanlıkta, yorganın altına girdi ve hayal gücünün özgürce dolaşmasına izin verdi. Cameron'ın tenindeki ellerini ve dokunuşunun sıcaklığını tekrar düşündü. Eğer evliliğı tamamlamaya karar verirse, ona asla zarar vermeyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Bunun yerine, onu sadece baştan çıkaracağından şüphelendi. Onu tekrar düşündü ve bu sefer gözlerini kapatırken elini kendi göğsüne götürdü. Meme ucu anında büzüştü ve içinde tatlı bir sızıya neden oldu. Cameron'ın oraya dokunduğunu hayal etti ve bacaklarının arasındaki sızı daha da derinleşti. Hisler baştan çıkarıcıydı ve durması gerektiğini bilse de elini daha da aşağı kaydırđı.

Ona ne oluyordu? Neden yanındaki odadaki, dokunuşunu isteyen adamı hayal ediyordu? Göğsünde onun ağzını hayal etti ve meme ucuna dokunduğunda hafif bir inilti çıkardı. Huzursuz hisleri daha da alevlendi ve elini bacaklarının arasına bastırđında orası ıslandı. Nefesi düzensizleşti ve kendine dokunduğunda bir arzu fırtınası uyandı sanki.

Aniden elini çekti, hissettiklerinden korkarak. Yorgana sıkıca sarıldı, sabırsızca hissettiğı ihtiyacı bastırırken gözlerini daha sıkı kapattı. Saatler

sürse de sonunda uykuya dalmaya başladı. Yine de, bu yatakta yalnız olduğu için duyduğu pişmanlığı inkar edemedi.

İskoçya

Sabahın geç saatleriydi ve günlerce süren yolculuğun ardından nihayet İskoçya'ya ulaşmışlardı. Cameron, gerekli düğün hazırlıklarını yapmaları için at sırtında birkaç hizmetçi göndermişti. Planlarını yapıp çalışanlarına talimatları yazacak vakti olsa da, hâlâ biraz tedirginlik hissediyordu. İlk evliliğinde, Rebecca'nın güzelliğine ve nazik tavırlarına hayran, hevesli bir genç adamdı. O zamanlar ona aşık olduğuna inanıyordu.

Bu evlilik bambaşkaydı. Ashleigh ile neredeyse yabancıydılar ve öyle kalacaklardı. Ashleigh, oğlunun haberiyle irkilmiş olsa da, Logan'ı kendi çocuğu gibi seveceğini umuyordu. Karşılığında da Ashleigh'nin her dileğini yerine getirecekti. Ashleigh'e nasıl bir hayat sunacağını göstermek için hatırı sayılır miktarda para harcamıştı.

Büyük bir mülkü, giyebileceği güzel elbiseleri ve isteyebileceği her şeyi olacaktı. Ama gerçekte bir kocası yoktu.

O ilk geceden sonra, ona fazla yaklaşmanın tehlikesini hissetmişti. Artan arzularını dizginlemenin tek yolu Ashleigh'den uzak durmaktı. Yolculuklarının geri kalanında aralarındaki mesafeyi korumaya özen göstermişti.

Araba hanın önünde durdu ve kadının yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Daha sizin eve gelmedik mi?"

"Hayır. Ama evleneceğimiz yere geldik. Şu anda İskoçya'dayız," diye bilgilendirdi onu.

"Ah." Yanakları kızardı ve bakışlarını yere indirdi. "Farkında değildim; yani evlenmemize daha çok zaman olduğunu sanıyordum."

"Fikrini mi değiştirdin?" diye sordu.

"Hayır." Ama sanki ona bakmak için kendini zorlaması gerekiyordu. Cameron, Rebecca'nın da onunla evlenmek istemediğini kendine hatırlattı. Ama düğünü, demirci örsü üzerinde aceleyle yapılmış bir kaçamaktan daha iyi kılmak için elinden geleni yapacaktı. Gretna Green'deki birçok çift

birlikte kaçıp bir demirci tarafından evlendirilmişti. Efsaneye göre, gelin ve damat örse dokunursa, bu şans ve mutluluk getirirdi.

Ashleigh'nin bu tür inançlara inanıp inanmadığını bilmiyordu. Ama uşak arabanın kapısını açtığında, ona yardım etti.

"İstediğiniz tüm düzenlemeleri yaptım efendim," dedi uşağı. "Leydi Ashleigh'nin odası hazır ve istediğinizi yaptık."

"İyi."

"Ne tür hazırlıklar?" diye sordu.

"Düğünümüzü ayarlamak için iki adamı önden at sırtında gönderdim. Törenden önce elbisenizi değiştirip dinlenmek isteyebileceğinizi düşündüm."

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Çok nazıksınız. Ama üzerimdeki elbiseyi giyebilirim."

"Londra'dan sana bir gelinlik aldım," diye itiraf etti. "Hediye olarak almıştım."

"O zaman evlenmeyi kabul edeceğime inandın." Sesinde bir tedirginlik duydu.

"Umarım öyle olur," diye düzeltti. Beklenmedik bir anda sinirleri gerildi ve nedenini bilmiyordu. Belki de bu evliliğin daha iyi olacağına inanmak istiyordu. "Ama elbiseyi beğenmediysen, giymek zorunda değilsin."

Kolunu uzattı ve Ashleigh de ona sarıldı. Her adımda daha da telaşlanıyor gibiydi.

"Düğünümüz birkaç saat içinde gerçekleşecek," dedi. "Dinlenmek için vaktin var ya da banyo yapmak istersen, sana getirebilirler. Sadece istemen yeterli."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Onu içeri götürdü ve hancı onları odalarına götürdü. "Umarım her şey yolundadır, Şef MacNeill. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana bildirin."

"Şef?" diye sordu.

"Boş ver," dedi. Başlığa aldırış etmemesini umuyordu. Onu odasına götürüp açtığında, her yerde çiçekler vardı. Çan çiçekleri, funda ve karaçalı. Hatta bir demet gül bile vardı, ama onları nereden bulduklarını bilmiyordu. Gelinliği bir sandalyenin üzerinde duruyordu; kıvılcı saçları ve soluk teniyle tezat oluşturacak koyu mavi bir renkti.

"Ah, Cameron," diye fısıldadı. "Bütün bu çiçekler nereden geldi? Çok güzeller."

Tepkisi onu çok memnun etti, ama aniden, sanki hareketini yanlış anlamış gibi, huzursuz hissetti. "Önemli değil. Sadece düğününüz için çiçek istemek istemiştim. Şimdi sizi hazırlıklarınızla baş başa bırakıyorum."

Gitmek için döndü ama kadının, "Bekle. Bir dakika lütfen." diye seslendiğini duydu.

Arkasını döndüğünde, kadın ona sarıldı. "Düşünceliliğin için teşekkür ederim." Sarılma onu irkiltti ve kadının kolları boynuna dolandığında kaskatı kesildiğini anladı. Bir kadının ona gönüllü olarak sarıldığı son zamanı hatırlayamıyordu ve teninin sümbül kokusunu bir kez daha duydu.

"Rica ederim," diye mırıldandı, kendini kurtarıp odasından çıkmadan önce. Kendi odasının kapısını açtı ve yatağın üzerinde duran gelinliğe baktı. İlk düğününde de aynı siyah kumaş ceket ve pantolonu, kırmızı yelegi giymişti.

Ne halt ediyordu acaba? Çiçeklerden ve elbiseden pişman olmuştu bile. Bunu, gerçeği yüzüne vurmadan önce, onun üzerinde iyi bir izlenim bırakmak, moralini düzeltmek için yapmıştı. Oysa, yanlışlıkla onu sevmesini istediğine inanabilirdi.

Oturdu, alnını ellerinin arasına aldı. Son düğün gününde hissettiği duyguların anıları zihnine hücum etti. Rebecca ile bir hayat için öyle umutluydu ki. Yeminlerini ettikleri gün, Rebecca beyaz güllerden taçlı soluk sarı bir elbise ve duvak takmıştı. Mutluluk gözyaşları olduğuna inandığı gözyaşlarını dökmüştü. Şimdi ise, Rebecca'nın asla onunla evlenmek istemediğini biliyordu.

Ashleigh de seni istemiyor, diye hatırlattı içindeki ses. O bir kaçış yolu sunuyordu ve karşılığında o da annesinin güvenliğini istiyordu. Şimdiye kadar Leydi Rothburn'e yardım etme çabaları hakkında hiçbir şey duymamıştı. Sadece müdirenin sunduğu fırsatı değerlendirmeye karar vermiş olmasını umabilirdi.

İç çekerek kıyafetlerine uzandı, bir hata daha yapmamayı umuyordu. Bu sefer farklı olduğuna inanmak istese de, bilmiyordu. İçini bir belirsizlik hissi kapladı, şüphelerle ağırlaştırdı.

Duraksadı ve aynadaki yansımasına şöyle bir baktı. Bir an tıraş olup olmaması gerektiğini düşündü. Ellerini sakalında gezdirip kararını sorguladı. Ashleigh tıraş etmesini istemişti ve bunun onu berbat gösterdiğini biliyordu. Yaşına yıllar eklemişti ama daha da önemlisi, aralarında bir engel daha oluşturmuştu. Bu şekilde görüldüğü sürece, karısı ondan daha

fazlasını asla istemeyecekti. Dokunuşundan mahrum kaldığı için minnettar olacaktı. Ve en azından bu evlilikle, karısını yatak odasında hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Çünkü onlar asla birlikte olmayacaklardı.

O sabahın ilerleyen saatlerinde Ashleigh kapısının çalındığını duydu ve sandalyesinden kalktı. Cameron'ın ona bıraktığı yeni elbiseyi giydi ve elinde pembe güller, funda ve çan çiçeklerinden oluşan bir buket taşıyordu. Balodan aldığı mücevherleri kaçtığı gece takmamaya karar vermişti. Nedense bu, Cameron'ın gösterdiği çabalara bir hakaret gibi gelmişti.

Ve onun için çok şey yapmıştı. Elbise, çiçekler... Ondandır hiçbir şey istememeye özen göstermesi. Bir erkeğin bu kadar düşünceli olabileceğini hiç düşünmemişti. Ama ona minnettarlıkla sarıldığında, bu sevgi karşısında afallamış gibiydi.

Bunu düşündükçe, adamın buna alışık olmadığına daha çok inanıyordu. Onu köşeye sıkıştırılmış veya tehdit altında hissettirmemek için mesafeli durmaya çok dikkat etmişti. Bir şekilde, bu nezaket onu bu adama daha da yakınlaştırmıştı. Cameron'ın ona asla zarar vermeyeceği, onu rahatsız edecek hiçbir şey yapmayacağı konusunda içten içe bir içgüdü vardı.

Karşılığında onun için bir şey yapmak istiyordu. Ama ne? Adam o kadar sıradan bir hayat yaşıyordu ki, kendisi hakkında neredeyse hiçbir şey açık etmiyordu. Tek düşünebildiği lezzetli bir düğün ziyafeti sunmaktı. Bu yüzden, hancının karısından özel bir yemek hazırlamasını istemek için kendi parasından birkaç kuruş harcamıştı.

Kapı çalındı ve sandalyesinden kalktı. Midesinde gerginlik vardı ve keşke annesi şu anda yanında olsaydı diye düşündü. Georgina törene bayılırdı ve Ashleigh, markizin kocasını terk edip etmediğinden habersizdi. Şüpheleniyordu.

Ama belki bir yol bulabilirlerdi. Cameron'la evlendikten sonra, babası artık hayatını kontrol edemiyordu. Ancak bu, evliliği iptal etmeye çalışmasını engellemeyecekti. Cecil'in onları bulamayacağı Highlands'e doğru yola çıkmayı umuyordu.

Çocuk varsa evliliği iptal edemez, diye düşündü beyni. Daha fazla düşünmeden, Cameron'ın dışarıdan "Hazır mısın?" diye sorduğunu duydu.

Bütün düşünceleri bir kenara iterek, "Gel," diye cevap verdi.

Kapıyı açtı ve büyülenmiş gibi ona baktı. Ashleigh yanaklarının kızardığını hissetti, ama yanına gidip eldivenli elini kolunun kıvrımına koydu. "Çok güzel görünüyorsun." Sonra İskoç lehçesine geçip, "Verra bonny really," diye ekledi.

Sözleri beklenen etkiyi yarattı ve gülümsedi. "Sen de iyi görünüyorsun Cameron."

Sakalını sıvazladı ve gözlerinde yaramaz bir parıltı fark etti. Neredeyse ince bir meydan okumaydı bu. Bir gün sakalını kesecekti, diye karar verdi Ashleigh. Gerçek yüzünü görmeyi çok istiyordu. Ama siyah kumaş paltosu ve kızıl yelege göz alıcıydı.

"Gidip evlenelim mi?" diye sordu Cameron.

"Evet." Derin bir nefes aldı ve onun yanında yürüdü.

Onu dışarı çıkardı ve bir an durdu. "Şunu göreceksin ki... akrabalarımın birçok batıl inancı var. İleriye doğru yürürken, geri dönmemelisin. Bakışlarını önümüzde tut ve başını çevirme."

Ashleigh eğlendiğini gizledi. "Yani, bu kötü şans mı?"

"En kötü türden bir felaket." Yüz ifadesi ciddi kalsa da, gözlerinde bir mizah parıltısı fark etti. Yerel köylülerden ve hizmetçilerinden oluşan kalabalık bir topluluğu görünce şaşırdı. Bir din adamı ve... bir demirci örsü mü vardı? Neden orada olduğunu bilmiyordu ama bir tür İskoç geleneği olduğunu tahmin ediyordu.

"Burada çok fazla insan var," diye mırıldandı.

"Biz İskoçlar kutlama yapmayı severiz," diye cevapladı. "Ve onları yemeğimize davet ettim." Onu bekleyen rahibe doğru götürdü ve insanlar izlemek için yaklaştılar. Hizmetçi Bayan Cobb'u gördü ve kadının onlarla nasıl bu kadar çabuk buluşabildiğini merak etti. Hizmetçiler, onlara katılmak için ayrıldıkları gün Londra'dan gelmiş olmalı.

Düğün başlarken, tuhaf bir şekilde Ashleigh'nin gerginliği dağıldı. Nedenini bilmiyordu ama nedense bu evlilik ona doğru geliyordu, sanki bir arkadaşıyla evleniyormuş gibi. Cameron yeminlerini ederken ellerini avuçlarının içine aldı ve mavi gözlerinde samimiyeti gördü. Babasının yaptığı gibi onu asla terk etmeyecek veya ona zarar vermeyecekti. İyi bir adamdı; bunu kemiklerinde hissedebiliyordu. Annesini nasıl

kurtaracaklarını veya İskoçya'da nasıl bir hayat yaşayacağını bilmesede de, kendi yeminini etti: Bu evlilikte bir şekilde mutluluğu bulmak ve Cameron'ı da mutlu etmek.

Evlilik yeminlerini ederken gülümsemesi içtendi. Adam, ona büyük bir safir yüzük ve üçüncü parmağına taktığı altın bir bantla sürpriz yaptı. Adam, ona bir yüzük takmadığını fark etmeden önce, kendi parmağına takması için ona altın bir bant verdi. Adam yanağını öpmek için eğildiğinde, gerçek bir öpücük olmadığı için hafif bir pişmanlık duydu.

Duygularındaki çalkantıyı, ani özlem hissini anlayamıyordu. Bu nereden çıkmıştı? Adam elini tuttu ve içini bir sıcaklık kapladı.

Sonra hizmetçilerden birinin büyük bir çekiç aldığını gördü ve örse o kadar sert vurdu ki, çıkan ses Ashleigh'i ürpertti. Köylüler tezahürat yaptı ve Cameron kulağına eğildi. "Örsün sesi evliliğimizi mühürleyecek ve bize iyi şans getirecek."

Güldü ve ardından gaydalar canlı bir melodi çalmaya başladı. Birkaç erkek ve kadın el ele tutuşup dans etmeye başladı. Ashleigh, içinde yükselen sevinci hissetti, ardından annesinin burada olmamasının verdiği suçluluk duygusu geldi. Georgina hâlâ kapana kısılmışken mutlu olmak neredeyse yanlış geliyordu. Cameron onu belinden tutup döndürdü.

Ashleigh basamakların hiçbirini bilmiyordu ama önemli değildi. Tökezledi ve misafirlerden birkaçı onunla el sıkıştı. Daha önce hiç deneyimlemediği bir şeydi.

"Düğün yüzüğüm çok güzel" dedi.

"Büyükanne aitti. Öldüğünden beri kimse takmadı." Elini kaldırdı ve büyükannesi hayranlıkla baktı. Bir yanı, ilk karısının olmadığını bilmekten gizlice memnundu.

"Sana yüzük almayı unuttuğum için çok üzgünüm," diye özür diledi. "Kendi alyansını getirmek zorunda kalmamalydın. Benim hatam ama her şey çok ani oldu."

"Önemli değil. Büyükbabamın yüzüğü bendeydi, bana tam oturuyor."

Elini alıp inceledi. "Demek eski alyansını takmamışsın."

Başını iki yana salladı. "Yeni bir başlangıç yapmayı tercih ederim." Gözlerinde, gizlemeden önce aniden beliren bir duygu parıltısı gördü. Sanki... onunla evlenmek istiyormuş gibi.

Kendi duyguları tedirgindi ama yine de umutluydu. Birlikte iyi bir evlilik yapma şansları vardı. Ve bu adamla mutluluğu bulma düşüncesiyle

kendi umutları daha da arttı.

Daha ne olduğunu anlamadan, insanlar yiyecek ve içecek dolu masalar getirmeye başladılar. Çocuklar bile dansa katıldı, kavalcılarla oynayanlar da vardı.

Nefes nefese kalana kadar dans etti ve Bayan Cobb içkilerle öne çıktı. "İkiniz de susayacaksınız, bahse girerim."

"Çok teşekkür ederim." Ashleigh bir yudum aldı, bira içeceğini ummuştı ama bunun yerine tatlı bir bal şarabı tadı aldı. Hayal ettiğinden daha lezzetliydi.

"Maviler içinde evlendik, aşk sonsuza dek gerçek," dedi Bayan Cobb gülümseyerek ve göz kırparak. Sonra yaşlı bir adam onu dansa götürdü ve o da neşeye katıldı.

Ashleigh yanaklarının kızardığını hissetti ama Cameron'a, "Elbise çok güzel. Umarım masrafı yüzünden sana zorluk çıkarmaz," dedi.

"Gelinin yeni olmayan bir gelinlik giymesi uğursuzluk getirir," dedi. "Ben olsam riske atmazdım."

Elini avuçlarının içine aldı. "Benim için yaptığın her şey için minnettarım, bunu bilmeni istiyorum. Kurtarma, kıyafetler, bu düğün." Etrafında ısıklar ve tezahüratlar duyuluyordu. Ashleigh bunun ne anlama geldiğini biliyordu, bu yüzden parmak uçlarında yükselip yüzünü kendine doğru çekti. İlk kez ağzını öptü ve İskoçlar alkışladı.

İlk başta, sadece kısa bir teşekkür öpücüğü olarak düşünmüştü ama adam belini yakalayıp bir anlığına sımsıkı tuttu. Sakalı ve bıyığı hayal ettiğinden daha yumuşaktı ve öpücüğü derinleştirdi. O anda her şey, tüm aldatmacalar, sakladığı sırlar silinip gitmiş gibiydi ve adam, adamın vücudunun sert yüzeylerinin tamamen farkındaydı. Öpücük saf bir sıcaklıktı, duyularını harekete geçiriyor ve daha fazlasını istemesine neden oluyordu.

Ondan uzaklaştı ve gülümsedi, ama gözlerine bakmadı. Sanki yanlış bir şey yapmış gibi hissediyordu, ama ne olduğunu bilmiyordu. Adam eğilip kulağına, "Bir dakika özür dilerim," diye mırıldandı.

Sonra elini bırakıp gitti, onu az önce ne olduğunu merak ederken bıraktı.

Cameron hana dönerken, düğün davetlilerinden birkaçı tebrik etmek için omzuna vurdu. İyi dileklerini kabul etse de, içten içe ruh hali kararmıştı. Odasının ıssızlığına varana kadar neşeli tavrını korudu, kapıyı kapatıp kilitledi.

Nefes almakta güçlük çekiyordu. Anılar, ilk evliliği ve aptalca beslediği tüm umutlar onu ele geçirmişti. Bunu bir daha yapamazdı. Ashleigh'nin beklenmedik öpücüğü, yıllar önce bastırıldığını sandığı bir ihtiyaç fırtınasını uyandırmıştı. Dudakları dudaklarına değdiğinde, onu öpmekten kendini alamamıştı. Şimdi bile vücudu arzuyla doluydu. İpeği çıkarıp tenini altında hissedene kadar onu öpmek istiyordu.

Bir kadınla yatmayalı çok uzun zaman olmuştu. Kendini işine gömmüş, dürtülerini bastırmaya çalışmıştı ama bir öpücük ona neleri kaçırdığını hatırlatmıştı. Dahası, onu ilk öpen kadın olmuştu. Neye başladığını bilmeyen masum bir kadının öpücüyüdü bu.

Ama daha ileri gitmesine izin veremezdi. Ona dokunduğunda iğrenerek irkilmesini istemiyordu; istemeden onu incittiğinde gözyaşlarını gizlemek için yüzünü çevirmesini de istemiyordu. Rebecca sevişmekten nefret ediyordu ve bunun için kendini suçluyordu.

Keşke Ashleigh öpücüğü hiç başlatmasaydı, çünkü bu sadece Pandora'nın arzular kutusunu açmaktan başka bir şey değildi. Yeni karısından şefkate ihtiyacı yoktu ve istemiyordu. Ve bunu ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi olurdu.

Cameron sakinleşmek için birkaç dakikasını ayırdı, derin nefesler aldı ve onu saran o sızlayan şehveti bir kenara itti. Asla buna kapılmayacaktı. Bu gece bile, diğerleri ne düşünürse düşünsün, onun kendi odasında kalmasını talep edecekti.

Kapıya hafifçe vuruldu ve onun sesini duydu. "İçeri girebilir miyim?"

Onun buraya kadar kendisini takip edeceğini tahmin etmeliydi. İçgüdülerini ona hayır demesini söylese de, aralarındaki sınırları yeniden belirlemenin daha iyi olacağını düşündü. Gidip kapıyı açtı ve açık tuttu.

Ashleigh'nin yüzündeki endişeli ifade, suçluluk duygusunu daha da derinleştirdi, ama odaya girip kapıyı arkasından kapattı. Güzelliği ve gözlerindeki ışık, nefesini kesti. Bu nadide yaratığın onunla evlenmeyi nasıl kabul ettiğini anlamak imkânsızdı. Ashleigh, ona vermek üzere olduğu hayattan çok daha iyi bir hayatı hak ediyordu. Bu servetin, bir koca için güçlü bir alternatif olmasını umuyordu.

"Özür dilerim," diye söze başladı. "İsteyerek yapmadım, yani seni öpmemeliydim. O anın büyüüne kapıldım."

Ona her şeyin yolunda olduğunu söyleme isteği dudaklarından döküldü ama kendini zorlayarak, "Anlaşmamıza sadık kalmalıyız. Sadece arkadaş, başka bir şey değil," dedi.

Yüzü asıldı ama başını salladı. "Elbette." Adam, yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyordu. Ortamı bozmak istememişti ama aralarına mesafe koyması gerekiyordu. İsteyeceği son şey, beklentilerini yükseltip gerçek bir evlilik olabileceğine inandırmaktı. Şimdi incitmek, sonra kalbini kırmaktan daha iyiydi.

"Annemle ilgili bir haber var mı diye sormak istiyordum," diye sordu. "Adamlarınız ona yardım etmeyi başardı mı?"

Başını iki yana salladı. "Henüz bilmiyorum. Öğrenmek için yakında Londra'ya dönebilirim. Tabii, evimize yerleştikten sonra."

"Teşekkür ederim. Onu bulma konusunda sana sorun çıkarmayı asla düşünmedim," dedi, "düğün masraflarından dolayı da zorluk çıkarmayı düşünmedim. Yardımcı olacaksa satabileceğim bir bileziğim var."

"Hayır, bu bir zorluk değil," diye ısrar etti. "Sana sadece hızlı bir kaçamaktan fazlasını sunmak istedim." Özellikle de onu anneliğe zorlayarak yapacağı şeyin kefareti ödemenin bir yolu olarak.

"Düğün benim için çok şey ifade ediyordu," dedi gülümseyerek. "Bana çok şey verdin ve karşılığında sana hiçbir şey vermemişim gibi hissediyorum. Bütün bu zorluklara rağmen neden benimle evlenmeyi kabul ettiğini hâlâ merak ediyorum."

"Daha önce de söylediğim gibi, yardımına ihtiyacın vardı. Kilmartin'deki evime vardığımızda benim de senin yardımına ihtiyacım olacak. Orada yapılacak çok şey var."

"Yardım etmek için elimden geleni yapacağım," dedi. Elini ona uzatmaya çalıştı ama adam tutmadı. Bir an ifadesi donuklaştı, sonra elini geri çekti. Adam, sevgisini inkar etmek zorunda kaldığı için pişmandı ama başka seçeneği yoktu.

"Şölene geri dönmek ister misin?" diye sordu.

Tereddüt etti ve cevap verdi, "Sanırım öyle yapmalıyız. Yoksa misafirler nereye gittiğimizi merak ederler."

Aslında konuklar büyük ihtimalle nerede olduklarını biliyorlardı, ancak Cameron geri döndükleri için alay konusu olacaklarını düşünüyordu. Ama

Cameron ona kolunu uzattı ve onu merdivenlerden aşağı, dışarı çıkardı. Birkaç bilmiş bakış oldu, ama o, onların sinsi gülümsemelerine kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. Gelinini kaçırdığına inansınlar ki, olacakları önceden görsünler.

Biri onlara tabaklar dolusu yemek uzattı ve Ashleigh'i küçük bir masaya götürdü. Ashleigh bir parça ekmek kopardı, adam da ona peynir ikram etti. Yemek yerlerken İskoçlardan biri yaklaşıp ona, "Tabağı uzatalım mı, şefim?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladı. "Paralarınızı saklayın. Kavalcıya ve kemancılara çoktan para verdim. Herkese ziyafet bittiğinde, kalan yemeklerden ailelerine bir pay alabileceklerini söyleyin." Adam neşelendi ve ayrılırken ona teşekkür etti.

"Tabakta ne demek istedi?" diye sordu Ashleigh.

"Bazı düşünlerde, halk tabağı dolaştırır ve herkes müzisyenler ve yemek için bir iki kuruş ekler. Gerisi, birlikte hayatlarına başlamaları için gelin ve damada hediye olarak kalır." Bakışlarını kaçırdı ve "Bu insanların harcayacak tek bir kuruşu bile yok. Ben onlara kutlamamızı hediye olarak vermeyi tercih ederim." dedi.

"Kabul ediyorum."

Cameron, birinin kadeh kadeh bal şarabı servis ettiğini görünce adamın dikkatini çekti. Kadehi Ashleigh'e uzattı ve kendine bir kadeh daha aldı.

"Evine ne kadar uzaklıkta?" diye sordu.

"Fort William'ın kuzeyinde, Highlands'da yaşıyorum," dedi. "Yolculuğumuza iki gün daha var." Düşüncelerini oğluna yöneltti ve Logan'ı tekrar görmeyi sabırsızlıkla bekliyordu. Dahası, oğlunun Ashleigh hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu. Logan sadece dadıları tanımıştı, hiç anne görmemişti.

"Ne beklemeliyim?" diye sordu. "Orada küçük bir ekibiniz mi var? Çiftçilik, koyunculuk veya sığırcılık hakkında bilgi edinmem gerekecek mi?"

"Varınca konuşuruz," dedi. "O zamana kadar endişelenmene gerek yok."

Bal şarabından bir yudum aldı ama adam onun dalgın bir ruh haline büründüğünü anlayabiliyordu. Bayan Cobb onlara iyi dileklerini iletme için yanlarına geldi. Elinde büyük bir kurabiye tutuyordu. "İzin verir misiniz efendim?"

Cameron onaylarcasına başını salladı ve Ashleigh'nin başının üzerinde kurabiyeyi kırmadan önce bir Galce dua okudu. Sonra her birine küçük bir parça verdi ve diğer genç kadınlara da ikram etti.

Cameron, "Bazıları gelecekteki kocalarını hayal etmek umuduyla yastıklarının altına bir parça pasta koyacak," dedi.

Ashleigh saçındaki kırıntıları temizlemeye çalıştı ve adam elinden geldiğince ona yardım etti. Ama eli yüzüne değdiğinde, teninin ve o mavi gözlerindeki ani şaşkınlığın farkına vardı. Elini çekmeden önce yanağında oyalandı.

Yine de Ashleigh'nin dudaklarına kapılmıştı. Bir öpücük daha çalmak, o dudakların tadına bakmak ve kendini onda kaybetmek istiyordu.

Ama bu iyi bir fikir değildi. Kendini diğer misafirlere dönmeye zorlarken, yakında gitmesi gerektiğini biliyordu. Aksi takdirde, güzel yeni karısından uzak kalamayabilirdi.

Ashleigh, düğünden sonra kocasının odasını paylaşıp paylaşmayacağını sorgulamıştı. Ama hayır, kocası sözünü tutmuş ve onu odasına kadar götürdükten sonra kendi odasına geri dönmüştü. Düğün gecesini yalnız geçirmiş, bunun yeni hayatı olup olmayacağını merak etmişti.

Ona bunun evliliğin bir şartı olduğunu söylemişti. Ama bir yanı ona gerçekten inanmamıştı. Evlilikleri içinde tamamen ayrı hayatlar yaşayacaklarını hiç düşünmemişti. Neredeyse... yalnızdı.

Sonraki iki gün boyunca kuzeye, Highlands'e doğru yolculuk ettiler ve Ashleigh, Cameron'ın evine asla ulaşamayacaklarını hissetmeye başlamıştı. Sisle kaplı tepeler ve derelerin kıyısındaki köknar ağaçlarıyla dolu korulukların manzarasına bayılsa da, nerede yaşayacaklarını merak ediyordu. Cameron şimdiye kadar ona evleri hakkında hiçbir şey söylememişti. Evin küçük bir ekibe yetecek kadar büyük, ancak babasının Rothburn'deki malikanesinden daha küçük olacağından şüpheleniyordu.

Araba yavaşlıyor gibiydi ve Ashleigh yolun daraldığını fark etti. Pencereden dışarı baktı ama çalılıkların ötesini göremedi.

"Neredeyse geldik," diye itiraf etti Cameron. Tavrında gergin bir ifade vardı, sanki tepkisini bekliyormuş gibiydi. O kadar kötü müydü yani? Onu

harabe bir kulübeye mi götürecekti?

Halk ona Şef MacNeill derdi. Bu, bir rütbesi olduğu anlamına geliyordu, ancak bunun bir İngiliz unvanıyla aynı olup olmadığından emin değildi. Topraklarını işleyen kiracıları olan daha büyük bir malikanesi mi vardı? Araba ağaçlarla kaplı başka bir yola saparken hayal gücünün serbest kalmasına izin verdi. Gölgele hiçbir şey görmeyi imkânsız kılıyordu ve dar yollardan iki kez daha saptıklarında, ormanın ortasında yaşayıp yaşamayacaklarını merak etmeye başladı.

Ama hayır, ağaçları geride bıraktılar ve kadın arazinin kenarını çevreleyen taş bir duvar gördü. Önünde iki katlı bir kulübe vardı ve onu görünce gülümsedi. Evet, mütevazıydı ama yeterince büyüktü.

"Kilmartin çok güzel," dedi. "Bizimki mi?"

"Evet, ama—"

"Çok iyi olur," dedi neşeyle. Ve doğrusu, mükemmel olurdu. Birçok yönden sade bir hayat yaşamak istiyordu. Burada, dünyanın geri kalanından uzakta, güvende olabilirdi. Küçük bir sebze bahçesi hayal etti. Belki Bayan Cobb ona yemek yapmayı öğretirdi. Güzel, huzurlu bir hayat olurdu.

"Biz orada yaşamayacağız," diye sözünü kesti.

"Ah." Bunun hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu ama burası onların evi olmasa bile, elinden gelenin en iyisini yapacaktı. "O zaman nerede—"

Araba virajı dönünce sözleri yarıda kesildi. Öğleden sonra güneşinde parıldayan büyük bir göl, kayalık bir kumsala dönüşen koyu mavi bir renge bürünüyordu. Uzakta, su altı kulesi olan gri bir taş kaleyi yansıtıyordu.

Ashleigh'nin ağzı açık kaldı, çünkü kendini tutamadı. "Hayır," diye fısıldadı. "Ciddi değilsin."

Cameron'a baktığında, gözlerinde muzip bir parıltı vardı. "Castle Kilmartin'e hoş geldiniz," dedi. Gülümsemesi, Londra'nın en zengin adamlarından biri olduğunun farkında olan birinin zaferini yansıtıyordu. Ve tüm mirasçılar onu görmezden gelmişti; Leydi Persephone, Cameron'ın böyle bir servete sahip olduğunu bilseydi çoktan ölmüştü.

Belki de bu onu berbat bir insan yapmıştı, ama Ashleigh kendini fazlasıyla kibirli hissediyordu. "Bana yalan söylemediğini söyle." Sesini sakın tutmaya çalışsa da içten içe heyecanlanmıştı. Küçük bir kızken bir masal prensiyle evlenip bir şatoda yaşamayı hayal etmişti.

Ve şimdi, tam da bunu yapmış gibi görünüyordu. Sadece Cameron, o korkunç sakalı ve yırtık pırtık kıyafetleriyle kılık değiştirmiş bir prensti.

Gelinliğine ve kutlamaya çok fazla para harcayıp harcamadığından endişelenirken, masraflar onun için hiç önemli olmasa gerekti.

"Burası bizim evimiz," dedi koç çemberin içine girerken. "Diğer ev, personelimden bazılarının yaşadığı yer. Belki bir gün annen de..."

Cümlesini bitirme fırsatı bulamadan, kollarını ona doladı ve sımsıkı sarıldı. "Bundan daha güzel bir şey düşünemiyorum Cameron. Çok teşekkür ederim!" Coşkusu onu ele geçirmişti ve neşesini bastırmak imkânsızdı.

Cameron, kucağında kaskatı kesilmişti ama Ashleigh'nin umurunda bile değildi. Mutluluğunu gösterme ihtiyacını bastıramıyordu. "Affet beni." Onu bıraktı ve itiraf etti: "Diğer hizmetçilerle tanışmadan önce tüm heyecanımı hemen dışarı vurmam gerek. Kilmartin Kalesi Leydisi olarak sakın kalmam gerekecek."

Başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan, kadın hafif bir sevinç çılgılığı atarak ellerini tuttu. "Sana kızmalı mıyım, yoksa bu sürprize çok mu sevinmeliyim bilmiyorum. Hayatımda gördüğüm en harika yer. Her odayı keşfetmek için sabırsızlanıyorum. Bana her şeyi gösterir misin?"

Adam sadece başını salladı, ama kadının ellerini tutmaya devam etmesi onu rahatlattı. "Şimdi neden bir soylu kadınla evlenmem gerektiğini anlıyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Bunun üzerine ciddileşti. "Evet, öyleyim. Çok büyük bir sorumluluğun olmalı." Yine de, servetini neden sakladığını tam olarak anlayamıyordu. "Ama Londra'da herhangi biriyle evlenebilirdin. Leydi Persephone ile bile."

"Sadece zenginliği önemseyen bir kadınla evlenmek istemedim," dedi. "Ve eskiden senin de öyle düşündüğünü sanıyordum, ama şimdi bunun doğru olmadığını biliyorum."

"Hayır," diye onayladı. "Para kazanmaya çalışmamın tek sebebi annemin iyiliği idi. Ona yardım etmek için her şeyi yapardım."

"Benim gibi bir adamla evleneyim mi?" diye sordu. Ellerini bırakmaya başladı ama kadın bir anlığına tuttu.

"Seninle evlenmemin sebebi bu değil," diye itiraf etti. "Beni kurtardın." Gözlerinin içine baktı ve "O kulübeden daha küçük bir evimiz olsa bile, geride bıraktığımdan daha iyi bir hayat olurdu. Yoksulluk içinde yaşamaya hazırdım," dedi.

Mavi gözleri onunkilere dikildi ve ciddi bir tavırla başını salladı. "Buradaki insanlara karşı sorumluluklarım var Ashleigh." "Ve..." Otobüs dururken sesi kısıldı. "Önce seni yerleştirelim, sonra konuşalım."

Uşaklardan biri kapıyı açtı ve Cameron ellerini uzatarak önce çıktı. Ashleigh, uzun kollu ve yüksek belli, yumuşak erik rengi bir elbise giydiği için memnundu. Seyahatten kırıkmış olsa da, yeterince bakımlıydı. Bu kadar büyük bir arazi beklemiyordu ama şimdi, yıllarca süren eğitimi için annesine minnettardı.

Cameron onu arabadan indirdiği anda, her şeyi görerek sessizce gülümsedi. Bir kez daha ilk gelen Bayan Cobb'un tanıdık yüzünü gördü ve yaşlı kadın, gri saçları sıkı bir topuz halinde sıkıca toplanmış bir müdireyle konuştu. Müdire kullanışlı bir lacivert elbise giymişti, ancak belindeki anahtarlardan ve çenesinin eğiminden, Kilmartin'in hizmetçisi olduğu anlaşılıyordu.

Ashleigh, kadının bakışlarına hafifçe onaylarcasına karşılık verdi, ancak kadında hiçbir korku belirtisi yoktu. Annesi, çalışanlarla ilk kez karşılaştığında sakin ve kararlı olmasının önemli olduğunu söylemişti.

Uşak dostça bir gülümsemeyle eğilerek öne çıktı. Cameron onu tanıştırmak için, "Leydi Ashleigh, uşağımız Hamish Kilmartin'i tanıştırayım. Hamish, bu benim eşim ve Kilmartin'in yeni sahibesi. İhtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin ol," dedi.

Başını sallayıp onu selamladı, "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Bay Kilmartin."

"Sadece Hamish, leydim," diye cevapladı. "Hepimiz Kilmartin Klanı'ndanız, bu yüzden işimiz kolaylaşıyor." Ona geniş bir gülümsemeyle baktı.

Cameron daha sonra onu hizmetçi Bayan Carla Kilmartin ile tanıştırdı. Yaşlı hizmetçi gülümsemedi ama kısa bir reverans yaptı ve birlikte hizmetçilerin sırasına doğru ilerlediler. Ashleigh, annesinin isimleri ezberlemenin ne kadar önemli olduğu konusundaki tavsiyesini hatırladı ve en azından daha yaşlı, daha kıdemli hizmetçilerin isimlerini öğrenmek için elinden geleni yaptı.

"Bir hizmetçi tutmak isteyeceksin," dedi Cameron sessizce, "ama Carla sana birini seçmende yardımcı olabilir."

Hizmetçilerin sonuna geldiklerinde, kadın ona, "Beni kalenin içinde gezdirir misin?" diye sordu.

"Belki daha sonra," dedi. "Önce yapmam gereken bir şey var. Carla seni odana götürebilir, istersen akşam yemeğinden önce dinlenebilirsin."

Hayal kırıklığını gizledi, Carla'nın dikkatini neyin çektiğini merak etti. Ama gülümsemeye ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştı. Cameron hizmetçiye işaret ederek, "Lütfen Leydi Ashleigh'e odasını göster," dedi. Ashleigh'e, "Aşçının akşam yemeği için hazırlamasını istediğin bir şey varsa, Carla'ya söyle, o halleder," dedi.

Başka bir şey söylemeden aceleyle eve girdi. Ashleigh, onu bu kadar önemli kılan şeyin ne olduğunu anlayamasa da soğukkanlılığını korudu.

"Hepinizle tanıştığuma memnun oldum," dedi. "Umarım önümüzdeki birkaç gün içinde daha iyi tanışırsınız." Başını sallayarak veda ettikten sonra Carla'ya döndü. Yaşlı hizmetçi rahatsız olmuş gibiydi, ama dudaklarını gülümsemeye zorladı.

"Lütfen beni takip edin hanımefendi."

Ashleigh öyle yaptı, ancak hizmetçiyle birlikte yürümeye devam ederken, çalışanlara bakmak için geri döndü. Eve girdiklerinde neredeyse sessizdiler.

Kelimenin tam anlamıyla bir peri masalına adım attığını fark etmek tuhaf geldi. Kılık değiştirmiş bir prensle evliydi, bir şatoda yaşıyordu... ve nedense daha fazlasını istiyordu. Artık sadece sözde bir evlilik, ayrı odalar ve ayrı hayatlar istemiyordu. Sevmeyi öğrenebileceği bir adamla gerçek bir evlilik istiyordu.

Uğrunda savaşmaya değerdi.

Yedinci Bölüm

Cameron, çalışanlarına Logan'dan bahsetmemeleri konusunda kesin talimatlar vermişti. Ashleigh'e evlenmesinin gerçek nedenini söylemeden önce alışmasını istiyordu. Ama şu anda oğlunu görmek için can atıyordu. Ashleigh, Carla ile birlikteyken, Cameron aceleyle kreşe gitti. Logan'ın dadısı Mary özür dileyerek, "Uyuyor efendim. Onu sizinle tanıştırdım ama..." dedi.

"Hayır, uyumasına izin verdiğin için memnunum," diye mırıldandı. Başını sallayarak Mary'yi gönderdi ve oğlunun odasına girdi. Logan'ın sarı saçları darmadağınktı ve yorganın altında, elinde peluş bir ayıyla uyuyordu. Cameron yatağa oturdu, oğlunun tanıdık görüntüsü yüreğini sızlatıyordu. Onu düşündüğünden çok daha fazla özlemişti. Logan, masumiyetin vücut bulmuş haliydi; sevgi dolu ebeveynleri hak eden bir çocuktü.

Onun gibi, genç bir çocuğa nasıl bakılacağını bilmeyen bir baba değildi. Cameron, oğluna kendisinin hiç sahip olmadığı tüm konforlarla birlikte iyi bir yetiştirme sağlamaya çalışmıştı. Ancak görevleri onu aylarca Logan'dan ayrı tutmuştu ve bazen bunun iyi bir şey olabileceğini düşünüyordu. Özellikle de iyi bir ebeveynin nelerden oluştuğu hakkında çok az şey bildiği için, bir baba olarak hata yapmak istemiyordu. Yataktan kalkmak için ağırlığını başka yere verdiğinde, Logan'ın gözleri açıldı.

Mavi gözler şaşkınlıkla ona baktı ve bir an sonra Logan, Cameron'ın kucağına tırmandı. Oğluna sıkıca sarılıp saçlarını okşadı. "Merhaba oğlum. İyi uyudun mu?"

"Baba," dedi Logan, ona karşılık verircesine sarılarak. Cameron, oğlunun uykudan uyanmaya çalışırken yaşadığı şaşkınlığı görebiliyordu.

"Mary'nin sana bisküvi getirmesini ister misin? Ya da süt?"

"Süt istiyorum," diye cevapladı Logan esneyerek. "Ve bisküvi."

"Biraz getirteyim." Cameron yataktan kalkmaya çalıştı ama oğlu onu bırakmayı reddetti.

"Kal baba," diye emretti Logan. "Mary sütünümü getirebilir."

Oğlunun kucağından kurtulup alnını öptü. "Sonra görüşürüz. Dışarı çıkıp bahçede oynamak isteyeceksin."

Oğlu itiraz edercesine sızlanmaya başlayınca Cameron kreşin kapısına doğru yürüdü. Mary dışarıda bekliyordu ve Cameron ona Logan'a süt ve biraz bisküvi getirmesini söyledi. Çıkarken oğlunun ağlamaya başladığını duydu. Çocuğun uykusunu bölmemesi gerektiğini bilerek, sese karşı kendini hazırladı. Ama oğlunu görmesi gerekiyordu.

Cameron kalenin karşı tarafına geçip odasına döndü, ne yapacağını düşünmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Şaşkınlıkla Ashleigh'nin onu beklediğini gördü.

"Dinleneceğini sanıyordum."

Bir çay arabasını işaret etti. "Carla'ya bizim için yemek sipariş edip edemeyeceğini sordum. Çayımız, sandviçlerimiz ve kremalı ve reçelli çöreklerimiz var. İçkileri koyayım mı?"

Cameron'ın ağzı sulandı. Bir kanepeye oturdu ve "Açım," diye cevap verdi. Ama yemeğe bakarken bile, ona Logan'dan daha fazla bahsetmekten kaçınamayacağını biliyordu.

Ashleigh ona bir fincan çay getirdi ve ne yemek istediğini sordu. Kremalı ve reçelli bir çörek kabul etti, ama o lezzetli yemek bile ağzında toz gibiydi. Kendine çay koydu ve sonra, "Evlilik kurallarımız hakkında tekrar konuşabilir miyiz acaba? Senin ve benim beklentilerim." diye sordu.

Çayından bir yudum alıp omuz silkti. "İstersen." Kadın, farkında olmadan, oğlundan bahsetmesi için zemin hazırlıyordu.

"Birçok sorumluluğunuz olduğunu biliyorum ve kaleyi ve ihtiyaçlarını öğrenmem zaman alacak. Kilmartin Leydisi olmamı ve bu görevleri üstlenmemi istediğinizi doğru anlıyor muyum?"

"Evet," diye cevapladı, yemeği kenara koyarken. "Ve personelim, ne olursa olsun, tüm emirlerinize uymasını sağlayacağım."

Sandalyesinden kalkıp kanepede yanına oturdu. Aniden ona yaklaşması onu tedirgin etti, çünkü bu kadar yaklaşacağını beklemiyordu. Bacağını bacağına bastırdı ve ona döndü. "Acaba başka konularda da... açıkça konuşabilir miyiz diye düşündüm."

Başka hangi konulardan bahsettiğini bilmiyordu ama dokunuşuyla tüm dikkati dağılmıştı. Teninin kokusu, o elbiseyi çıkarıp çıplak vücudunu elleri ve ağzıyla keşfetmeyi arzulamasına neden oluyordu.

Lanet olsun, aklının kalanını toplayıp sohbete odaklanması gerekiyordu. Ama sonra Ashleigh elini uzatıp dizine koydu. "Sadece sözde bir evlilik istediğini biliyorum. Ama... nedenini sormak istedim." Yanakları kızardı ve devam etti, "Karınla bir şey mi oldu?"

Vücudunun sıcaklığı, beklemediği bir dikkat dağıtıcıydı. Muhtemelen kasten bir şey yapmamış olsa da, avucunu eline koymaya devam etti. Boğazı özlemle kurudu ve kulaklarını hışırtılı bir ses doldurdu. Elbisesinin altındaki diz kapağının yuvarlak şeklini hissedebiliyor ve ellerini eteğinin altına kaydırıp çıplak tenini keşfettiğini hayal ediyordu. İçinde uğursuz arzular ve hayaller uçuşuyordu ve nasıl cevap vereceğini neredeyse bilmiyordu.

"Nasıl öldü Cameron? Hastalandı mı?"

Başını iki yana salladı. Düşünceleri dağılmıştı ve bir öpücük çalma arzusuyla mücadele ediyordu. Şu anda kontrolünü pamuk ipliğine bağlı tutuyordu ve onu koparacak güç de ondaydı.

"O . . ."

Ashleigh elini kalbinin üzerine koydu ve adam parmaklarını Ashleigh'in parmaklarıyla örttü. Sonra ona dönüp itiraf etti: "Rebecca'nın hayatını kaybetmesi benim suçum. Doğum sırasında öldü."

Elinin altında kalbi küt küt atıyordu. Tepkisini hissedebiliyor ve dokunuşuna karşı bağışık olmadığını biliyordu. Ama karısının ölümünün yarattığı trajedi şimdi çok daha mantıklı geliyordu. Eğer onu doğum sırasında kaybetmiş ve bunun için kendini suçlamış olsaydı, elbette bir kadını sevmek istemezdi.

Elini daha yukarı kaldırıp omzuna koydu. "Çok üzgünüm."

Bir an elini tuttu, sonra bıraktı. "Bir kadını tekrar hamile bırakmak istemiyorum. Rebecca'nın ölmesini izlemek... ve ona hiç dokunmasaydım ölmeyeceğini bilmek..."

"Kendini suçlamamalısın," dedi Ashleigh. "Yaşananlar bir trajediydi ama senin hatan değildi."

"Öyleydi," diye savundu. "Rebecca seninle benim sadece sözde evliliğimizi tercih ederdi. Oysa ben ondan daha fazlasını istiyordum."

Yatağımı paylaşmasını istiyordum ve beni sevmeyi öğreneceğini sanıyordum. Ama öğrenmedi ve sonunda bu ona her şeye mal oldu."

Ashleigh, bunun düşündüğünden daha zor olacağını anlamaya başlıyordu. Gerçek bir evlilik istememesinin sebebi korkuydu. İlk karısını gerçekten sevmiş olsaydı, ona karşı bir şey hissedip hissetmeyeceğini bilemezdi.

"İnanın bana, evliliğimizi sadece arkadaş olarak sürdürmemiz daha iyi," dedi. "Onun çektiği acıları kimsenin çekmesini istemem."

Ashleigh onu rahatlatmak istedi ama yapmadı. Bunun yerine, düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "şimdi anlıyorum. Ve gerekçelerin mantıklı." Ařırđ da olsa, karısının ve çocuğunun ölümünü izlemenin yarattığı trajediye sempati duyabiliyordu. "Bir bakıma, neden tekrar evlenmeye isteksiz olduğunu anlayabiliyorum."

Derin bir nefes aldı. "Peki Kilmartin konusunda ne yapmayı düşünüyorsun? Bir varise ihtiyacın olacak. Sana bir varis vermezsem, nasıl...?"

Bakışları ciddileşti ve ayağa kalktı. "Benimle gel. Sana göstereceğim bir şey var."

Meraklandı ama kanepeden kalktı. "Başka bir gizli geçit mi?" şaka amaçlıydı ama adam tepki vermedi. Bu da muhtemelen gizli odalar olduğu anlamına geliyordu.

Bunun yerine Cameron kolunu uzattı ve onu tekrar salona götürdü. şatonun diğer tarafına yürüdüler ve Cameron onu kıvrımlı bir merdivene, ardından da st katlardan birine çıkardı. Kalbi çarpmaya başladı, çünkü Cameron'ın onu ocuk odasına doğru götürdüğünü hissediyordu.

Kapıyı açtı ve odanın içinde, dadısının kucağında oturan küçük bir ocuk gördü. Cameron'ı görür görmez kadından fırlayıp koşarak Cameron'ın bacaklarına sarıldı. "Da!" diye seslendi.

Bir anda her şey netleşti. Aniden bir korku kapladı içini, Cameron'ın niyetlerini tamamen yanlış anladığının farkına vardı. Bir varise ihtiyacı yoktu çünkü zaten bir varisi vardı. Ama neden ona söylememişti? Bu sır, kendi başına bir ihanet gibiydi.

"Logan, biriyle tanışmanı istiyorum," dedi çocuğa, onu kollarına alarak. "Bu Leydi Ashleigh. Ve o senin yeni annen olacak."

Donmuşluk hissi tüm benliğini kapladı, duygularını uyuşturdu. ocuk ona hiç bakmadı bile, çünkü yüzünü babasının boynuna gmmşti.

"Benimle bu yüzden evlendin," diye fısıldadı.

"Evet." Sesi berrak ve sakindi, motivasyonlarını gizlemeye hiç çaba göstermiyordu. Ama Ashleigh'nin suçlayabileceği tek kişi kendisiydi. Onu kılık değiştirmiş bir prens rolüne sokmuş, kendi masalına daldığına inanmıştı. Oysa Ashleigh en başından beri ona gerçek bir eş istemediğini söylemişti. Şimdi ise, kendisi yokken şatosuna bakacak bir kadın ve oğluna anne olmak istiyor gibiydi. Peki neden kendi çocuğuyla ilgili gerçeği ondan saklasındı ki? Yaşadığı şok, Ashleigh'i derinden sarmış, hayatlarının nasıl olacağına dair hayalini yerle bir etmişti.

"Yakında Londra'ya gideceğim," dedi. "Annen hakkında ve adamlarım kaçmasına yardım edip etmedikleri hakkında elimden geleni öğreneceğim."

Sözleri onu daha da şaşırttı. Georgina'ya yardım etme isteğini geri çevirmediği için minnettar olsa da, sanki onu oğluyla baş başa bırakıyormuş gibi hissediyordu. Üstelik çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve ne yapması gerektiğini de bilmiyordu.

"Teşekkür ederim," diyebildi, ama içten içe duyguları karmakarışık. Bunun için ona kızmak istiyordu ama hikâyeyi yanlış anlatan kendisiydi.

Çocuğu ona doğru çevirmeye çalıştı ama Logan kollarını sıkıca babasına bağlı tuttu. Sonunda Cameron pes etti ve "Şimdilik oğlumla daha iyi tanışmanız için sizi yalnız bırakıyorum. Bu akşam akşam yemeğinde görüşürüz," dedi.

Çocuğu indirmeye başladı ama Ashleigh, "Bekle." dedi. Bakışları Ashleigh'le buluştuğunda, "Neden bana daha önce oğlunuzdan bahsetmediniz?" diye sordu.

"Çünkü sebeplerimi bilseydin benimle asla evlenmezdin," diye dürüstçe cevapladı. "Ama bu kabul ettiğin bir pazarlıktı. Yardıma ihtiyacın vardı ve ben de verdim. Karşılığında, isteyebileceğin her şeye sahip olacaksın: kendine ait bir kale, para ve hizmetçiler. Tek isteğim Logan'ın annesi olman."

"Bunu daha özel konuşmalıyız," dedi. "Oğlunuzun önünde değil."

"Belki." Bunu söyledikten sonra çocuğu ona uzattı.

Ashleigh çocuğu kucağına almaya cesaret edemedi çünkü bir yabancının kucağında olmaktan hoşlanmayacağını hissetmişti. Bu yüzden Cameron çocuğu sallanan bir atın üzerine oturttu. Sonra odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Çocuk ağlamaya başladı ve Ashleigh bu duyguyu çok iyi anlamıştı. Anne olmaya hazır değildi, henüz değil. Ve Cameron gerçekten de kaçıyor gibiydi. Logan babasını istiyordu ve kapıya koşup yumrukladı. Bir an sonra dadısı geri döndü. Ashleigh'yi orada görünce irkildi ve özür diledi: "Affedin hanımefendi. Onunla olduğunuzu bilmiyordum."

"Sorun değil," dedi Ashleigh.

"Genç efendiyle kalmamı ister misin?" diye sordu dadı. Ashleigh bir an düşündü, çünkü hayalini kurduğu fantezinin kaybının yasını tutmak için kendi içinde bir istek duyuyordu. Ama bunun ne faydası olacaktı ki? Ağlamak hiçbir şeyi çözmezdi.

Defalarca geride bırakılan küçük çocuğa acıyordu. Eğer biri onu bir şatonun içindeki bir odaya kilitleseydi, o da bağırırdı.

Bu yüzden reddetti. "Hayır, sanmıyorum." Bunun yerine, ağlayan çocuğa doğru eğildi. Çocuk yetiştirme konusunda hiçbir şey bilmeseydi de, belki onu bu odadan çıkarıp dikkatini dağıtmak, gözyaşlarını durdurabilirdi. "Gidip babanı bulalım mı? Ya da belki bana bahçeyi gösterebilirsin?"

Logan'ın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü aniden ona baktı. O mavi gözlerde, Cameron'ın aynasını gördü. Ağlaması durdu ve başını sallayarak elini uzattı. Elini tuttu ve elinin kendi elinde ne kadar küçük olduğunu fark edince irkildi.

"Bir dakika bekle," dedi ona. Dadıya, "Adın ne?" diye sordu.

"Meryem, hanımefendi."

"Mary, Usta Logan'ın mendili var mı?"

Dadı küçük bir çekmeceli dolaba gidip bir tane çıkardı. "İşte geldik." Eğilip çocuğun gözyaşlarını kurulamasına ve burnunu silmesinde yardımcı oldu. "Yürüyüşe sizinle geleyim mi hanımım?"

Dadısının yardım etmeye çalıştığından şüphelense de (ve onu da yanında getirmek akıllıcaydı), Ashleigh reddetti. "Hayır, teşekkür ederim." Logan'a sordu: "Beni koruman için sana güvenebilir miyim? İhtiyacımız olursa kılıcın yanında mı?"

Bunun üzerine gülmeye başladı. "Hayır! Ben çok küçüküm."

Sonra elini onun eline koydu ve onu kapıya doğru çekti. "Dışarı çıkmak istiyorum."

Ben de, diye düşündü Ashleigh. Ama gitmeden önce Mary, "Leydi Kilmartin, geldiğinize çok sevindim. Şefimiz ve genç oğlumuz... yıllar hiç de kolay geçmedi." dedi.

Ashleigh başını salladı ve kapıyı açıp çocuğu odasından çıkardı. Duruşundan koşmaya hevesli olduğu anlaşılıyordu ve onu bahçeye götürmesini istedi. Adam elini çekmeye başladı ama Ashleigh yavaşladı. "Senin kadar hızlı koşamıyorum. Bir beyefendi olup benimle yürüyebilir misin?"

Adımlarını yavaşlattı ve yanında yürüdü. Bahçeye doğru ilerlerken Ashleigh düşüncelerinin özgürce dolaşmasına izin verdi. Cameron, Logan'a annelik etmek için onunla evlenmişti. Seyahatleri onu sık sık evden uzaklaştırıyordu ve çocuk babasıyla birlikte olmak için can atıyordu. Bir şeyler ters gidiyordu. Tam olarak ne olduğunu anlayamasa da Cameron'ın oğlunu sevdiğini görebiliyordu. Yine de oğlunun hayatının tam anlamıyla bir parçası olmaktan korkuyor gibiydi. Logan ona ilk karısını çok fazla hatırlattığı için miydi? Yoksa bambaşka bir şey miydi? Bilmiyordu.

Ama düşündükçe, Cameron'ın aşkın ne olduğunu anlamadığına inanmaya başlıyordu. Çocukken terk edilip ilk evliliğinden sonra dul kaldıktan sonra, hayatındaki neredeyse herkesi kaybetmişti. Sadece sözde bir evlilikte ısrar etmesinin nedeni, onu -veya herhangi birini- sevmekten korkması olabilirdi.

Evliliklerinin gerçek bir evlilik olma umudu olup olmadığını merak ederken yüreği sızlıyordu. Duygularının ne zaman ve nasıl değiştiğini bilmiyordu ama Cameron bir düşünse mutlu bir hayat sürebileceklerini hissediyordu. Cameron onun için çok şey yapmış, babasının öfkesinden artık endişe duymayacağı bir hayat vermişti. İlk kez kendini güvende hissediyordu. Onu beklenmedik bir anneliğe zorlasa da, ona verdiği bu sığınak için ödeyeceği küçük bir bedeldi bu. Ona ulaşmak onu korkutuyordu çünkü büyük ihtimalle onu reddetmeye devam edecekti.

Ama denemek zorundaydı.

Cameron çalışma odasında kaldı. Ashleigh'nin gözlerindeki ihanete uğramış ifadeyi kaçırmamıştı. Ama en azından artık gerçeği biliyordu. Konuyu daha fazla tartışmak istemese de, sonsuza dek kaçamayacağını düşünüyordu.

Defterlerini inceleyerek, emlak yöneticisinin her şeyi düzenli tuttuğunu fark etti. Tüm giderler hesaplanmış, tüm varlıklar düzgün bir şekilde

kaydedilmişti. Kilmartin kârlıydı ve kiracıları ihtiyaç duydukları her şeye sahipti.

Masasında başka bir mektup daha bekliyordu. Mektubun üzerinde isim yazmasa da, bordo mühür içindekileri anlatıyordu. Mührü kırdığında Londra'ya dönmesi için emir buldu. Mektupta, geçen yaz Waterloo'da yakalanan ve Kule'ye getirilen birkaç Fransız subayından bahsediliyordu. Hapishaneye onlarla birlikte girmesi ve İngiliz savaş esirleri veya Kraliyet'e yönelik başka tehditler hakkında bilgi edinmesi gerekiyordu.

Öyle olsun. Birkaç gün içinde gidecekti. İçini kasvetli bir önsezi kapladı, çünkü ileride ne olacağını biliyordu. İkna edici bir casus olmak, Londra muhafızlarının bile gerçek sadakatini bilemeyeceği anlamına geliyordu.

Mektubu kenara bırakıp masasından kalktı. Ne kadar süre hapiste kalacağını bilmesede, özgürlüğünün son anlarının tadını çıkarmayı planlıyordu. Ofisinden çıkıp kalenin karşı ucuna, terasa açılan kapıya doğru yürüdü. Geniş basamaklar, ortasında büyük bir çeşme bulunan bahçeye iniyordu. Bahçıvanı çiçek tarhlarıyla meşguldü ve birkaç gül fidanı çiçek açmıştı. Bir an derin bir nefes aldı ve huzurlu çiçeklerin manzarasını içine çekti.

Çeşmeye doğru merdivenlerden inerken sahneyi hafızasına kazıdı. Çok geçmeden sadece Kule'nin iğrenç kokularını duyacaktı. Karanlık düşünceleri bir kenara itip bahçenin derinliklerine doğru yürüdü. Havuza çarpan suyun sesi sakinlik hissi veriyordu. Çitlerin arasından geçerek, söğüt ağaçlarından birinin yanındaki taş bir banka ulaştı.

Hedeflediği şeyi yapmıştı. Yokluğunda Kilmartin'i yönetecek bir eş seçmişti. Ashleigh, Logan'ın annesi olacak ve ona ihtiyaç duyduğu sevgi ve istikrarı sağlayacaktı. Bu yeterliydi.

Ama ileride olacakları düşününce, huzursuzluk iliklerine kadar işledi. Neden ortadan kaybolduğunu veya mektuplara neden cevap vermediğini bilmeyeceklerdi. Ashleigh'den uzak durduğu sürece, onu özlemeyeceğini düşündü. Güvende ve güvende olduğundan emin olabilirdi. Ve nerede olduğunu asla bilemeyecekti.

Bir çocuğun kahkahası karanlık ruh halini bozdu. Çitlerin arkasında kaldı ama Ashleigh ve Logan'ın çeşmeye doğru yürüdüğünü gördü. Ashleigh, Logan'ın bahçede koşmasına izin verdi ve yüzündeki gülümseme Cameron'ın içini ısıttı.

Eşini seçerken iyi bir seçim yapmıştı. Kadın biraz kararsız görünse de, Logan'ın keyif aldığı belliydi. Oğlu çeşmeye tırmanıp suyu sıçratmaya başladı. Ashleigh ona doğru hareket etmeye başladı ve Logan, aniden elbisesinin önüne su sıçrattı. Ashleigh bir an dehşete kapıldı. Sonra karısı elini suya daldırıp suyu ona sıçrattı. Oğlunun yüzü şaşkınlıkla buruştuktan sonra içten bir kahkaha attı.

"Seni yakalayacağım," diye uyardı Ashleigh. "Kaçsan iyi olur."

Logan tekrar güldü ve ters yöne doğru koşmaya başladı. Köşeyi döndü ve inanamayarak gözlerini kırıştırdı. "Seni buldum, baba!" diye bağırdı.

"Evet, yakaladın," diye yanıtladı Cameron. "Ama beni yakalayabileceğini sanmıyorum." Bunun üzerine kaçıyormuş gibi yaptı. Ashleigh onlara yetişti ve Logan'ın onu kovalamaya devam etmesini gülümseyerek izledi. Sonunda Cameron onu kucaklayıp havaya fırlattıktan sonra tekrar yakaladı. "Sanırım ben seni yakaladım." Oğlunun saçlarını karıştırdı ve Ashleigh'nin gözlerine baktı.

"Yürüyüşten hoşlanacağını düşündüm," dedi. "Bize katılmak ister misin?"

İlk başta reddetmeyi düşündü. Ama sonra tekrar düşündü ve günü ailesiyle geçirmenin bir sakıncası olmadığına karar verdi. İskoçya'ya ne zaman dönmesine izin verileceğini ancak Tanrı bilirdi. "Pekala," dedi Logan'ı yere indirerek. Oğlu gülererek önlerinden koşmaya başladı.

Ashleigh'nin yanında bir süre yürüdükten sonra, "Bana söylemeliydin." dedi.

"İkimiz de senin asla bu evliliğe razı olmayacağını biliyoruz." Konuyu daha fazla uzatmanın bir anlamı olmadığını düşündü.

"Bunu bilmiyorsun," dedi. "Ama bana karşı dürüst olmalıydın. En azından o zaman ne bekleyeceğimi bilirdim."

Yaptıklarını değiştirecek hiçbir şey söyleyemezdi ve dürüst olmak gerekirse, ne kadar aldatıcı olsa da, pişmanlık duymuyordu. Ashleigh, sadece bir saat içinde anneliğin zorluğunun üstesinden gelebileceğini kanıtlamıştı.

Logan koşup gülerken çakıllı yolda yürümeye devam ettiler. Sendeleyip bir kez dizlerinin üzerine düştü ve Cameron ona ulaşamadan Ashleigh onu kaldırdı. Oğlu bir an ağlayıp ağlamaması konusunda kararsız göründü, bu yüzden Cameron ona güvence verdi: "İyisin oğlum. Git ve oyna."

Ashleigh onu bıraktı ve Logan yoluna devam etti. Cameron yanına gelip, "Birkaç gün içinde Londra'ya gideceğim," dedi.

"Bu kadar çabuk mu?" Sesi dehşet doluydu. "Yoksa bu annemle mi ilgili?"

Gerçek sebebini ona söylemedi, kendi sonuçlarını çıkarmasına izin verdi. "Elimden gelen her şeyi öğreneceğim." Bu doğrudu; hem annesi hem de Kraliyet için yaptığı çalışmalar hakkında.

"Sence babam beni burada bulur mu?"

Ses tonundaki korkuyu duyabiliyordu ve cevap verdi: "Sanmıyorum. Baban ve Londra'nın çoğu benim bir tüccar olduğuma inanıyor. Bu kadar kuzeye gelme ihtimali çok düşük."

"Bana gerçekte ne yaptığını söyleyecek misin?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Yoksa bu da benden saklamayı düşündüğün bir sır mı?"

Cevap vermedi, bakışlarını oğluna dikti. Annesi oğlunun elini tuttu ve bu onu irkiltti. "Cameron, bu evliliği iyi bir evlilik yapmak istiyorum. En azından benimle yarı yolda buluşabilir misin?"

"Bazı sırları anlatmak bana düşmez," diye cevapladı sonunda. Durdu ve tek kelime etmeden ona baktı.

Gözleri onunkilerle buluştu ve sonra başını hafifçe salladı. "Ne kadar süreliğine gideceksin?"

Tek cevabı elini sıkmak oldu, çünkü bunu bilmenin bir yolu yoktu. Kızın yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı ve dikkatini dağıtmak için, "Kilmartin'i beğeniyor musun?" diye sordu.

"Çok güzel," diye yanıtladı. "Ama yokluğunuzda mülkü nasıl yöneteceğimi daha iyi anlamak istiyorum. Kiralar, mahsuller ve bana söyleyebileceğiniz her şey hakkında bilgi edinmem gerekiyor."

"Bu gece konuşabiliriz," diye teklif etti. Ashleigh'nin komutayı devralma isteğine minnettardı. Ashleigh ile ne kadar çok zaman geçirirse, onunla evlenmeyi kabul ettiği için ne kadar şanslı olduğunu o kadar çok fark ediyordu. Bir markinin kızı olarak, bu büyüklükte bir araziyi yönetmek için eğitilmişti ve annelik içgüdüleri olağanüstüydü.

Aklına bir çeşit düğün hediyesi ayarlaması gerektiği geldi. Ama yürümeye devam ederken, ona verebileceği en iyi hediye annesinin özgürlüğü olduğunu fark etti. Bir şekilde bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulacaktı.

Bahçe yolunda yürümeye devam ettiler ve adamın elini bırakması gerekirken, kadının elini tuttuğunu hissedebiliyordu. Aralarında inkâr edilemez bir bağ vardı. Önceki evliliği olmasaydı, bu evliliğin arkadaşlıktan daha fazlası olabileceğine inanma tuzağına düşebilirdi.

Ama bir daha aynı riski almayacaktı.

Ashleigh yatağında dönüp duruyordu, uyuyamamıştı. Onu neyin uyandırdığını bilmiyordu ama bu yabancı şatoda olmasından şüpheleniyordu. Cameron'la oğlu hakkında gerçek bir sohbet etmek istiyordu ama Cameron önceki girişimlerini reddetmişti. Ayrıca henüz mülk yönetimini konuşmamışlardı, ancak Ashleigh daha fazla soru sormak istemişti.

Bu saatte, üzerinde sadece geceliğiyle onu aramak son derece uygunsuz olsa da, riski göze almaya karar verdi. Özellikle de çok yakında gideceği için. Bir mum alıp odasından dışarı çıktı. Koridorlar sessizdi ama şatonun karşı tarafına geçmeyi başardı. Kapısı kilitliydi ve hafifçe vurdu.

Cevap yok.

Bir an tereddüt etti, odasına dönüp dönmemesi gerektiğini düşündü. Ama sonra iniltiye benzer bir ses duydu. Bu ses, onun arabalarında kabus gördüğü anı hatırlattı. Yanındaki odanın kapısını denedi ve kolayca açıldığını gördü. Yumuşak gül renginden ve mobilyalardan, kapının ilk karısına ait olduğundan şüphelendi.

Yan tarafta bir kapı vardı ve neyse ki açık buldu. Sessizce kapıyı açıp odasına girdi. Ateş sönmüştü ve loş ışıktaki yastığına sarıldığını gördü.

"Cameron," diye fısıldadı. Ama Cameron cevap vermedi.

Yaklaştı ve gecelik giymediğini gördü. Muhtemelen hiçbir şey giymemişti. Ateş ışığında kaslı gövdesini görünce ağzı kurudu. Karnındaki yara izini tekrar gördü ve bu adamın vücudunun her yerinin ince ve güçlü olduğunu fark etti. Parmaklarını teninde gezdirip daha fazlasını keşfetme isteği duydu. Onunla geçirdiği her gün, sırlarından daha fazlasını öğreniyordu.

Ve artık onun bir casus olduğuna ikna olmuştu. Gizemli yollarının tek açıklaması buydu. Yaptıklarını ona hiçbir şey söylemeyecekti; ama başka

türlü bu kadar serveti nasıl kazanabilirdi? Yoksa nasıl bu kadar güçlü bir adam olabilirdi?

Nefes alış veriş i düzensizdi ve onu uyandırmanın akıllıca olmayacağına karar verdi. Bunun yerine yatağın diğer tarafına geçip bir an yanına oturdu. Terliyordu, vücudu kabustan dolayı gergindi. Ashleigh ona kızgın olsa da, kenarda durup hiçbir şey yapamazdı. Bunun yerine, yanına uzandı ve sessizce teselli etmek için kolunu beline doladı.

Cameron elini bir can simidi gibi kavradı ve kadın da onu tuttu. Cameron elini kalbine bastırdı ve kadın kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordu. Hangi kabusu görüyorsa görsün, bu onu derinden rahatsız ediyordu.

"Sorun değil," diye mırıldandı. "Buradayım."

Ashleigh, adamın uyanık olup olmadığını anlayamıyordu ama adam ona doğru döndü ve onu üzerine yatırdı. Adamın sert hatlarını yumuşaklığına karşı hissetmenin şoku onu titretti. Geceliğinin eteği bacaklarına kadar çekilmişti ve başladığı şeyden korkuyordu. Şimdi onu karısı olarak mı isteyecekti? Bu hiç de beklediği şey değildi. Kendi kalp atışları göğsünde gümbürdüyordu ama kendini olduğu yerde kalmaya zorladı. İnce geceliğinin üzerinden, adamın sıcak ve sert ereksiyonunun uzunluğunu, karnına yaslanmış bir şekilde hissedebiliyordu. Ama adam onu zorlamak için hiçbir harekette bulunmadı. Bunun yerine, elleri omurgasından aşağı kayd ve sanki kendisi için değerli biriymiş gibi kollarını ona doladı.

Bu hareket onu tamamen mahvetti. Hayatının büyük bir bölümünde istenmeyen bir adam gibi, onun ihtiyacını hissedebiliyordu. Korksa da, omuzlarına dokundu ve bu adamın ham gücünü hissetti. Adam dokunuşuyla derin bir nefes aldı ve kadın, ağzının bir öpücükle boğazına doğru hareket ettiğini hissetti.

Dudaklarının dokunuşu ipeksiydi ve tüm vücudunda titremeler patlarken göğüsleri sıkılaştı. Elleri onu okşamaya devam etti ve aşağı uzanıp kalçasını avuçladı. Orasını yoğururken, ıslandığını hissetti. Daha fazla dokunuş için can atarken, binlerce his onu sardı.

Yan döndü ama ellerini adamın üzerinde tuttu, çıplak göğsünü okşadı. Sıcak tenini keşfetti, aniden bu adamı istediğini fark etti. Onu cinsel olarak tanımak, bir erkekle bir kadın arasındaki yakınlığı anlamak istiyordu. Ve bir şekilde, adamın ona ihtiyacı vardı.

Karanlıkta, avuçlarının göğüslerine doğru hareket ettiğini ve parmak uçlarının altında tomurcuklandığını hissetti. Onu okşayıp tahrik ederken hissettiği acı dolu zevk dayanılmazdı. İçinde bir şeylerin büyüdüğünü, onu dibe çekmekle tehdit eden hislerin ve duyguların yükseldiğini hissedebiliyordu.

Bir şeye uzanıyordu ve adamın elleri üzerinde gezinirken daha fazlasını arzuladı. Ellerini daha aşağı indirdi ve sert kalçalarının üzerinden geçti. Onu daha iyi tanımak istese de, gerçekten uyanık olup olmadığını bilmiyordu. Olanların farkında mıydı yoksa kadın onu istismar mı ediyordu? Ne yaptığını, hatta adamın bunu isteyip istemediğini bile bilmiyordu. Ve korku, duraklamasına neden oldu.

Ama elleri geceliğinin üzerinden göğüslerini okşamaya devam ederek arzusunu daha da alevlendirdi. Ashleigh geceliğini gevşetti, ellerini çıplak teninde hissetmek istiyordu. Avucunu meme uçlarına götürdüğünde, ihtiyaçtan inlemesini engelleyemedi. Onu özlüyor, ona dokunmasını istiyordu. Hayatında hiç böyle bir özlem hissetmemişti ve dudaklarını dudaklarına doğru çekip onu derin bir şekilde öptü.

Bir anlığına onu öptü ve dilinin onunkine değdiği o samimi dokunuşu hissetti. Bu, arzuladığı şeyin habercisiydi ve öpücüğüne kendi diliyle karşılık verdi. Onu tattı, ağzını öğrendi. Elleri saçlarını kavradı ve sonra aniden geri çekildi.

"Ashleigh." Nefesi sertti ve ondan uzaklaştı. "Ne yapıyorsun?"

Aniden huzursuz hissetti, sanki buraya onu baştan çıkarmaya gelmiş gibiydi. Aslında öyle değildi ama yüzü utançtan kızardı. "Ben... sen... yine bir kabus görüyordun."

"Gitmen gerek," dedi. Sesindeki sertlik apaçık ortadaydı ve kadın yataktan fırladı.

"Özür dilerim. Bunu asla istemedim, sadece seni rahatlatmak istedim." Utanç duygusu onu sardı ve bundan ölebileceğini hissetti. Onun büyüüne kapılmış, dokunuşunu hissetmeyi çok istemişti. Şimdi ise, onu hiç istemediğini açıkça belli ediyordu.

"Git." Sözleri kararlıydı ve aceleyle ara kapıya doğru yürüyüp kapıyı arkasından kapattı. Gözlerine sıcak yaşlar doldu ve uzun koridorda odasına doğru koşarken onları serbest bıraktı.

Duvarlarını aşabileceğine inanarak böyle bir hata yaptığına inanamıyordu. Adam onu istemiyordu. Bunu en başından beri açıkça

belirtmiş ve evliliklerini tamamlamak istememesinin sebeplerini itiraf etmişti. Daha fazlasını istemeye cesaret etmesi onun kendi hatasıydı.

Kendi yatağına iyice ağılarken, yetersizlik hissini bastıramadı. Cameron'a uzanıp ona teselli vermeyi ummuştu. Ama bunun bir önemi yoktu. Cameron onu hiç istemediğini açıkça belirtmişti. Ve artık asla istemeyecekti.

Sekizinci Bölüm

"Cameron, yardımına ihtiyacım var."

Başını listesinden kaldırıp kapıda Ashleigh'i gördü. Nedenini sormasına fırsat kalmadan, Ashleigh devam etti ve "Yokluğunda Kilmartin'i nasıl yöneteceğim konusunda benimle konuşacağına söz vermiştin. Muhasebe kayıtlarını görmem gerek, malikane yöneticinin görüşmem gerek ve o zamana kadar Londra'ya gidemezsin," dedi.

Sözlerini duysa da, karısının varlığı onu çok daha fazla meşgul ediyordu. Masasına gelmişti ve teninin sümbül kokusu, onu kucağına çekmek istemesine neden oluyordu. O ipeksi tenini tekrar tatmak istiyordu ve onun anısı onu çılgına çeviriyordu. Yanına bir sandalye çekti ve birbirlerine o kadar yakındılar ki, uyluğu karısına dayandı. "Bana bilmem gerekeni öğret."

Ama ona öğretmek istediği şey çok daha fiziksel bir şeydi. İçinde uyandırdığı uğursuz arzuyu bastırmak için dişlerini sıktı. Teninin sıcaklığını teninde hissedebiliyordu ama defteri açmaya zorladı kendini.

"Bunlar kiralar," dedi ve ilk sütunu gösterdi. "Hepsi ödendi." Rakamları incelemeye başladı ve kadın onları inceledi, borcu olup olmadığı veya hangi faturaların ödeneceği hakkında birkaç soru sordu.

"Joseph Kilmartin benim emlak yöneticim," dedi. "Gitmeden önce sizi onunla tanıştırayım."

"Keşke gitmek zorunda kalmasaydın. Daha yeni geldik." Bakışları buluştuğunda, onu öpmek için içgüdüsel bir istek duydu. Dün gece odasına geldiğinde aklından hiç çıkmamıştı. Ellerinin teninde, ağzının onunla buluşması... karşı konulamazdı. Bunların hiçbirinin nasıl olduğunu bilmiyordu. Büyük ihtimalle kabus sırasında aklı başında değildi ve ne yaptığını bilmeden onu yakalamıştı. Ama ona dokunduğunda veya onu öptüğünde rüya görmemişti. Ve şimdi, onu deli gibi istiyordu.

"Kaç hafta veya ay uzakta olacağımı bilmiyorum," dedi sandalyesinden kalkarken.

"Aylar mı?" diye sordu. Sözlere onu dehşete düşürmüş gibiydi. "O zaman sadece annem adına gitmiyorsun."

"Hayır. Değilim."

Derin bir nefes verdi, ama hiçbir şey söylemedi. En başından beri bunu beklediğini söylemiş olmasına rağmen, endişesini anlayabiliyordu. "Ve bana ne yaptığın hakkında hiçbir şey söyleyemezsin, değil mi?"

Cameron başını salladı. "Başka kimseye de söyleyemezsin. Diğerlerine gelince, anneni görmeye gittim."

Gelecekle ilgili düşüncelerini bastırdı. Kule'ye dönme düşüncesi -hatta bilgi toplamak için Fransız subayların arasında hapsedilme düşüncesi- dehşet vericiydi.

"Sana nereye yazabilirim?" diye sordu Ashleigh.

"Londra'daki evime mektup gönderin. Ekibim döndükten sonra mektupların elime ulaşmasını sağlayacak. Eninde sonunda." Defteri kapattı ve "Artık ihtiyacınız olan her şeye sahip olmalısınız." dedi.

Ayağa kalktı ve bir kez daha varlığıyla kendine çekildi. Mavi gözleri ona dikilmişti ve "Her şey değil," diye mırıldandı. Önünde durup ellerine uzandı.

Dokunuşuyla donakaldı. "Yapma Ashleigh. Bu evlilik için kurallar koyduk ve onlara uymayı kabul ettik."

"Zaten çiğnediğin kurallar." Gözlerinin içine baktı. "Oğlun hakkında tek kelime etmedin. Onun hakkında bir şeyler bilmeyi hak etmediğimi mi düşünüyorsun?"

Ellerini yakalayıp tuttu. "Yaptığım seçimden pişman değilim. Logan'a iyi bir anne olacaksın."

Ama gözlerinde bir öfke parıltısı vardı. "Bana yalan söyledin. Eş olmak başka bir şey. Anne olmak bambaşka bir şey."

"Uyum sağlayacaksın." Sakin bir ses tonuyla ellerini bıraktı. Ama uzaklaşmaya başladığında, kadın yoluna çıktı.

"Nezaket," dedi. "Kurallarından biriydi, değil mi? Peki ya saygı? Bunların herhangi biri nasıl nazik veya saygılı olabilir?"

Yüzü kızarmıştı ve dikkati dudaklarına odaklanmıştı. Ashleigh'e olan ilgisi, yanında geçirdiği her anla daha da artıyordu. "Benden ne istiyorsun Ashleigh? Sana isteyebileceğin her şeyi verdim."

"Senden başka her şey," dedi yumuşak bir sesle.

Buna ne diyeceğini bilemedi. Sonra parmak uçlarında yükselip onu öptü. Aman Tanrım, daha önce hiç kimse ona böyle ulaşmamıştı. Ashleigh kontrol iplerini kopardı ve Cameron bir anlığına sırtını kitaplığa yaslayıp ağzını yuttu. Elleri saçlarındaydı, onu kendine çekerken o da öptü. Dilleri birbirine karıştı ve Cameron, ihtiyaçlarına boyun eğip karısıyla sevişmek için can atıyordu.

Ama hamile kalırsa, onu kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacaktı. Kendini tutma gücü varken, onun ölümüne sebep olmak istemiyordu. Öpücüğü yarıda kesti, nefesi düzensizdi.

"Lütfen Cameron," diye yalvardı. "Bana hissettirdiğin gibi, sana ihtiyacım var."

Kalbi küt küt atıyordu, çünkü evliliklerinin bu kadar çabuk değişeceğini hiç tahmin etmemişti. Onu memnun edip edemeyeceğini bilmediği halde kuralları çiğnemek doğru değildi. Rebecca, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onu hiç istememişti. Cameron, kendi arzularıyla Ashleigh'nin dokunuşundan hoşlanmayacağı korkusu arasında kalmıştı. Ashleigh'nin onu neden arzuladığını bilmiyordu ama Londra Kulesi'nde haftalarca hapis yatacaksa, bir yanı da yanında bir anı götürmek istiyordu.

"Yakında gidiyorum Ashleigh. Bu ne adil ne de doğru." Sesini mantıklı tutmaya çalıştı, her şeyden çok onu istiyordu. "Beklemeliyiz."

Kadın ona baktı ve adam onun hayal kırıklığını hissetti. Yavaşça ondan uzaklaştı ve kapıya doğru yürüdü. Adam tuttuğu nefesini verdi.

Ama bunun yerine anahtara uzanıp kilide soktu. Vücudundaki tüm kaslar kaskatı kesildi. Kadın ona dönüp geri yürürken güçlkle yutkundu. Az önce aklından geçen mantıklı düşünceler sis bulutuna dönüşmüştü. Neler olduğunu bilmiyordu ama özenle koyduğu kurallar dağılmaya başlamıştı.

Yanına vardığında ellerini gömleğine götürdü. "Belki de beklemek istemiyorum." Parmak uçlarında yükselip onu tekrar öptü. Dudaklarına doğru fısıldadı: "Belki de kuralları çiğnemek istiyorum."

Ağzını yakaladı, sunduğu karanlık arzuya teslim oldu. Kendini onun içinde kaybetti, ceketini çıkardığını ve gömleğini çıkarmasına yardım ettiğinin neredeyse farkında değildi.

Onu bir şezlonga götürüp kucağına çekti. Saç tokaları etrafa saçıldı ve ellerini o ipeksi kırmızı perdeye doğru sürükledi. Kadının nefesi yumuşak

bir şekilde geliyordu ve sertliğine bastırarak, neden bir eş sahibi olmanın zevkinden kendini mahrum bıraktığını unutturdu.

"Korkusumu çıkarmama yardım et," diye yalvardı. "Nefes alamıyorum."

Elbisesinin düğmelerini açmaya başladı, bağcıklarını çözdü ve korseyi gevşettiğinde derin bir nefes aldı.

Beyni, Ashleigh gibi bir kadının açık tenli gibi muamele görmeyi hak etmediği konusunda onu uyarıyordu. Bir düğün gecesi böyle olmamalıydı; hele ki bakire biri için.

Ama sonra ilham geldi. Bekarlık yeminini tutabilir ve yine de ona istediğini verebilirdi, ama kendini geri çekebilirdi.

Nefesi hâlâ zordu ama adam utandığını anlayabiliyordu. Kollarını ona doladı ve onu bir öpücük daha için kendine çekti. Bu seferki daha yumuşaktı. Adam acele etmeden ağzının şeklini öğrendi, dilini kendi diliyle okşadı. Sonra ellerini gömleğine götürdü ve yumuşak keten kumaşın üzerinden göğüslerini avuçladı.

Kadın irkildi ve adam ellerini hemen geri çekti. Ashleigh öpücüğü yarıda kesip bakışlarını kaçırdı. "Durmana gerek yok. Sadece irkildim." Avuçlarını alıp göğüslerine götürdü ve adam onları avuçladığında gözlerini kapattı. "Sorun değil, Cameron."

Adını ilk kez kullanıyordu. Aralarına bir engel daha çökmüş gibiydi ve adam çıplak tenine dokunmak için uzandığında, kadın onun uyarılmasına karşı koydu. Adam, neyin onu memnun ettiğini anlamaya çalışarak meme uçlarını okşamaya başladı.

Yüzü kızardı ve sonra ellerini onun bacaklarına koydu. Ona dokunurken sırtını kamburlaştırarak onu sıktı.

"Çok güzelsin Ashleigh," diye mırıldandı ensesine doğru. Sonra eğilip çıplak omuzlarını öptü, ipeksi teninin tadını çıkardı. Bir an duraksadı ve sonra yumuşak bir sesle, "Durmam gerekiyorsa, dururum," dedi.

"Hayır," diye fısıldadı. "Durma." Dizlerini kucağına koyup ona döndü. Elbisesi aşağı doğru düşüyordu ve göğüslerinin kabarıklığı dikkatini çekti.

Bir an, ona nasıl zevk verebileceğini düşünmeye çalıştı. Tek istediği, onun arzularını yerine getirmektir.

Ama bir kadının ne istediğini bilemezsin, diye uyardı zihni. Ve bu doğrudu. Rebecca'ya defalarca dokunmaya çalışmıştı ama hiçbir şey onu mutlu etmemişti. Şüpheler onu rahatsız ediyordu ve onu memnun etmenin

bir yolunu bulup bulamayacağını merak ediyordu. Ya önceki karısının ona baktığı gibi korkuyla bakarsa?

Ama Ashleigh bambaşka görünüyordu. Şimdi bile nefesi düzensizdi ve uzanıp onun omuzlarına dokundu.

"Sana dokunabilir miyim?" diye sordu.

Rebecca ona hiç dokunmak istememişti ve Ashleigh'nin ellerinin üzerinde olmasını çok istiyordu. Şezlonga uzanması için onu bastırduğunda, elbisesi daha yukarı çıkacak şekilde pozisyonunu değiştirdi. Tekrar üzerine oturdu ve sertliğine bastırırken bir arzu dalgası onu sardı. Hafifçe inleyerek kızın kalçasını kavradı.

"Özür dilerim," dedi arkasına yaslanarak. "Seni incitmek istememiştim."

Ama dokunuşu ona acı vermemişti; sadece ihtiyacını daha da yoğunlaştırmıştı. Onu altında çıplak istiyordu. Ve saatlerce elleri ve ağzıyla vücudunu keşfetmek istiyordu.

"Yapmadın," dedi. Ama muhtemelen bu kadar yakın olmaması onun için daha iyiydi. Şu anda tek istediği eteklerini kaldırıp içine derinlemesine gömülmekti.

Elleri göğsüne doğru hareket etti, tenini okşadı. Sonra parmak ucuyla yara izini takip etti ve dokunuşunun yerini bir öpücük aldı. "Bunu nasıl elde ettin? Savaşta mı?"

Başını sallayıp elini tuttu.

"Ashleigh," diye fısıldadı.

Kadın titrek nefesler alıyordu ama yine de onu öpmek için eğildi. Bu davet, onu vücudunu keşfetmeye teşvik ediyordu. Göğüslerini okşamak, her santimini öğrenmek istiyordu. Ellerini gömleğinin üzerinden geçirip sıcak kıvrımlarını avuçladı. Kadın titrek bir iç çekti ve adam, onu korkutup korkutmadığını merak ederek durakladı. Elini çekmeye başladı ama kadın geri koydu. "Hayır, sorun değil. Bana nasıl istersen öyle dokun." Bakışları onunkilerle buluştu ve ekledi, "Eğer bana da aynısını yapmama izin verirsen."

Sözleri onu cezbetti ve pantolonunun düğmelerini açarak istediğini yapmasına izin verdi. Bu sefer nazikti ama gömleğinin kumaşına uzanıp göğsüne dokundu. Ashleigh dudağını ısırarak ona doğru kayd. "Çok iyi geldi Cameron." Sözleri onu cesaretlendirdi ve sıcak tenini okşayarak meme ucunun şişkinliğini buldu. Başparmağıyla nazikçe ovuşturdu ve Ashleigh hafifçe inledi.

Onun cesaretlendirmesi ona gerçekten istediğini yapma cesareti verdi ve meme ucunu ağzına almak için doğruldu. Dilini teninde gezdirdi ve tırnakları sırtına saplandı. "Aman Tanrım."

Karşılık olarak, ellerini kaburgalarından aşağı, daha da aşağı kaydırды ve kemerinin üzerinde durdu. Adam elini sertleşmiş penisine doğru götürdü ve kadın onu nazıkçe sıkarak, kendi tahrik edici keşfinde elini hareket ettirdi. Onu uçurumun kenarına itiyor, ihtiyaçla vahşileştiriyordu. Adam elini eteğinin altına sokup bacaklarını ayırırken uyluklarını okşadı. Umduğı gibi, eteğinin altında çıplaktı. Parmakları ona derinlemesine değdi ve ıslaklığının sıcaklığını hissetti.

"Cameron." Yalvarırcasına adını söyledi ama Cameron onu iteceğinden korkuyordu. Bunun yerine, ne yapacağını bilmiyormuş gibi sertleşmiş penisini nazıkçe tuttu. "Sorun değil. Bana dokunabilirsin."

Ama davetini kabul edemedi. Birbirlerini baştan çıkarabilirlerdi ama o sevişmenin sınırını aşmayacaktı. Bunun yerine, diğer kadına aynı ilgiyi göstererek göğüslerini öpmeye devam etti. Kadın elini ona doğru uzatıyordu ve adam ona nelerden hoşlandığını gösteriyordu. Sonra parmaklarını ıslaklığına doğru uzatınca kadın neredeyse şiddetle irkildi.

"Beklemek."

"Özür dilerim." Hemen elini çekti ve pantolonunu ilikledi. "Sana zarar vermek istememiştim."

"Sen yapmadın."

Ama gerçeğı söylemediğini hissediyordu. Ani tepkisi korkuya yakındı ve onu asla rahatsız edecek bir şeye zorlamazdı. Onu neyin memnun edeceğini bilmiyordu, bu yüzden hata yapması şaşırtıcı değildi.

"Cameron, ben—"

"Hayır," diye ısrar etti. "Duracağız." Devam etmemesi daha iyiydi. Arkadaşlık sınırını çoktan aşmıştı. Kendini kaptırmıştı ve daha fazla ileri gitmemek daha iyiydi.

"Durmaya gerek yok. Gerçekten iyiyim." Elini tutmaya çalıştı ama adam izin vermedi. Bunun yerine şezlongdan kalkıp tişörtünü giydi. Vücudu rahatlamak için yanıp tutuşsa da, bu kadar ileri gitmeyeceğine söz vermişti. Kendi kurallarını çiğnemişti, bu yüzden vücudunun hissettiğı rahatsızlığı hak ediyordu.

Ayağı kalkıp başını eğdi. "Her şeyi mahvettim, değil mi? Bana kızgınsın."

"Kesinlikle hayır. Gitmem gerektiğinde buna başlamamalıydım." Korsesini bağlamasına yardım etti ve ardından elbisesinin düğmelerini tekrar ilikledi. Çabalarının çok aceleci olduğunu ve personelin muhtemelen ne yaptıklarını tahmin edeceğini biliyordu, ama önemli değildi. Hizmetçisi, görünümünü düzeltmesine yardım edecekti.

"Hemen gitmene gerek yok," diye ısrar etti Ashleigh. "Biraz zaman ayır. Logan seni görmek isteyecektir."

"Bunu yapmasa daha iyi. Yine üzülür."

Tekrar tartışmak istiyormuş gibi göründü ama bunun yerine sessizleşti. "Ne zaman döneceksin?"

"Bir iki ay," diye tahmin yürüttü. "Belki biraz daha uzun."

Ashleigh onun karşısına çıktı. Elini yüzüne uzatıp sakalını süzdü. "Londra'dan döndüğünde bunun gitmesini istiyorum. Bu, insanları uzaklaştırmak için bir kılık. Benim yanımda buna ihtiyacın yok."

Özellikle ona ihtiyacı vardı. Kendini uzaklaştıracak her şeye ihtiyacı vardı. Dokunuşu içini yakıyor, elinin sıcaklığının tadını çıkarıyordu. Ama aralarındaki mesafeyi korumak en iyisiydi, onunla geçirdiği bu anın hatırası haftalarca aklında kalacak olsa bile.

Sonraki iki hafta boyunca Ashleigh, hayatının bulanıklaştığını hissetti. Her gün Logan'la vakit geçiriyordu ama Logan sık sık kabus görüyor ve elini tutmadığı sürece tekrar uykuya dalmıyordu. Çocuk onun kalbini tamamen ele geçirmişti ve onunla saatlerce vakit geçiriyor, kaleyi keşfetmek için yürüyüşe çıkıyor ve Ashleigh ona güzel çiçekler getirirken bahçenin tadını çıkarıyordu.

Ancak zaman geçtikçe ve Cameron'dan bir mektup gelmeyince, onun iyi olup olmadığını sorgulamaya başladı. Uşak Hamish'le konuşup Cameron'ın ne kadar süreliğine gideceğini sordu.

"İyi olacak Leydi Ashleigh. Endişelenmene gerek yok. Çoğu zaman aylarca ortalıkta olmuyor."

Hamish'e, "Malikane yöneticisi Joseph ile görüşmek istiyorum," dedi. "Kilmartin'le ilgili durumun şu anda ne aşamada olduğunu görmek istiyorum."

"Şu anda çok meşgul," dedi uşak. "Ama eğer istediğin bir şey varsa, sana yardımcı olabilirim."

Ashleigh, kızgınlığını gizleyen bir gülümsemeyle ona baktı. "Kaleye iyi baktığını görebiliyorum Hamish. Ama asıl anlamam gereken malikanenin geri kalanı. Lütfen Joseph'e çalışma odasında görüşmek istediğimi haber ver." Uşak, onun bu tepkisine şaşırılmış gibiydi ama vazgeçecek gibi değildi. Cameron'ın yokluğunda burada hanımefendi olacaksa, malikane yöneticisiyle düzenli olarak görüşmesi gerekiyordu.

"Onu bulabilecek miyim, Leydi Ashleigh?"

"Teşekkür ederim." Sonra ekledi, "Onu saat on birde görmeyi bekliyorum." Hamish'i bırakıp kaleye döndü. Şimdiye kadar Kilmartin'i iyi durumda bulmuştu ve hizmetçiler de bakım konusunda çoğunlukla mükemmel bir iş çıkarmışlardı.

Ama Cameron'la ilgili endişe midesini bulandırıyor. Yatak odasına dönüp kapıyı kapattı. Yatağına uzandığında, kokusunu zar zor duyabiliyordu. Karmaşık duygular, Cameron'ın ona dokunuşunu hatırlayınca içini sızlatıyordu. Acaba sınırı aşıp evliliği tamamlayacak mıydı?

Kapı açıldı ve bulaşıkçı Blair'i gördü. "Ah, sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm Leydi Kilmartin. Burada olduğunuzu bilmiyordum." Hizmetçi gitmeye başladı ama Ashleigh onu durdurdu.

"Hayır, sorun değil. İşlerinize devam edebilirsiniz." Genç kadın, daha güler yüzlü hizmetçilerden biriydi ve Ashleigh son iki haftadır onunla konuşmaktan keyif almıştı. İç çekerek, "Sadece kocamı özlüyordum, hepsi bu," diye itiraf etti.

Bunun üzerine hizmetçinin gülümsemesi ısındı. "Şef MacNeill iyi bir efendi. Tekrar evlenmesini umuyorduk."

Ashleigh eski karısı hakkında soru sormayı düşündü ama vazgeçti. Bunun yerine, "Evli misin Blair?" diye sordu.

"Evet hanımefendi. Neredeyse on yıl oldu." Bulaşıkçı kız ocağı temizlemekle meşguldü, ama kocasından bahsedildiğinde sesi neşeli çıktı.

Ashleigh, evlilikleri hakkında dedikodu yapmadan kendi sorunlarını nasıl dile getireceğini düşünerek durakladı. "Evliliğinde mutlu musun Blair?"

Kadın ocaktan dönüp gülümsedi. "Evet, gerçekten. Stuart iyi bir adam. Benimle birlikte toprağımızı işliyor."

"Sana bir soru sorabilir miyim?" diye sordu Ashleigh, yanaklarının utançtan yandığını hissederek. Bir hizmetçiye içini dökmek pek akıllıca olmasa da, "Kocanı memnun etmek için bir tavsiyen var mı?" diye patladı.

Blair bunun üzerine güldü. "Bu yeterince kolay, hanımefendi. Onlara bir öpücük verip güzelce sevişin, yeterince mutlu olacaklardır."

"Gerçekten nasıl... yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti Ashleigh.

"Şefkat," dedi hizmetçi. "Sürekli küçük dokunuşlar. Onlara değer verdiğini göster. Öpücükler ve bolca baştan çıkarma asla zarar vermez." Ashleigh'e şeytani bir gülümseme gönderdi. "Eve geldiğinde, şef sıcak bir banyo yapmak isteyebilir. Ve eğer sen de ona bakmak için oradaysan, eh..." Ashleigh'e göz kırptı. "Sık sık bakarsan, sanırım bu yıl içinde minik bir çocuğumuz olacak."

Başka bir çocuk sahibi olma ihtimalinin Cameron'ı dehşete düşürdüğünü bilse de Ashleigh bu fikre karşı çıkmıyordu. En büyük korkusu, Cameron'ın onu itmesiydi. Ama şefkat fikri kötü bir fikir değildi. Cameron ona dokunmak için can atıyordu. Tek engel, Cameron'ın sinirleriydi.

"Umarım yakında döner," dedi Ashleigh. Onu hiç hayal etmediği kadar özliyordu. Logan'la boşluğu doldurmaya çalışsa da, kendini Cameron'ın ofisindeki boş sandalyesine bakarken, ne zaman döneceğini merak ederken buldu. Masasına oturdu ve bazen konsantre olursa, ellerinin dokunuşunu neredeyse tekrar hissedebiliyordu.

"Sanırım Joseph'le malikaneye ilgili bir görüşmeye gitsem iyi olacak." Ashleigh, Cameron'ın yatağından kalktı ve gitmeden önce hizmetçiye teşekkür etti.

Aşağı inerken, hizmetçilerin heyecanlı uğultusunu duydu. Ashleigh aşağı koştu ve bir arabanın gelişinden bahsettiklerini duydu. Cameron bu kadar çabuk mu dönmüştü? Ön kapıya gidip açtı. Bir uşak oradaydı, arabadan bir kadını indiriyordu.

Annesiydi.

Ashleigh, Georgina'ya sarılmak için acele ederken gözlerinde sevinç gözyaşları belirdi. Sözüünü tuttu, diye düşündü. Cameron bir şekilde annesini güvenliğe kavuşturmanın bir yolunu bulmuştu. Ama annesinin yanına ulaştığı anda, yüzünde sadece bir boşluk vardı. Hayattan vazgeçmiş bir kadının ifadesine sahipti.

"Anne, burada olmana çok sevindim." Ashleigh ona nazikçe sarıldı ama Georgina'nın kırılganlığı şok ediciydi. "Gel, seni yerleştirelim."

Annesinin ona sarılmasına karşılık vermesini ya da en azından bir şeyler söylemesini beklemişti. Ama Georgina'nın sessizliği onu en çok korkutuyordu. Artık kocasının emrini tereddüt etmeden yerine getiren korkak bir markiz değildi. Artık kırılmış bir kadındı. Kocasının gazabına uğradığına şüphe yoktu. Ve Ashleigh bunun için kendini suçluyordu.

Georgina yavaşça yürürken Ashleigh kolunu beline doladı. Merdivenlerden çıkmakta zorlandı ama sonunda Ashleigh onu yatak odalarından birine getirmeyi başardı. Kapıyı açık bıraktı ve Blair'den gelip şöminede ateş yakmasını istedi.

"Anne, gel otur." Georgina'yı ocağın yanındaki bir sandalyeye götürdü ve bulaşıkçı kız kömürleri yakarken yanında kaldı. Annesi oturmuş olsa da, kızını gerçekten duymuyor, hatta görmüyor gibiydi.

Ashleigh, "Çay mı, yemek mi istersiniz?" diye sordu. Hâlâ cevap yoktu. Blair ateşi yakmayı bitirdikten sonra, genç kadından yiyecek ve içecek getirmesini mırıldandı. Blair bir anlığına onunla göz göze geldi ve sessizce başsağlığı diledi.

Sonra uzanıp Georgina'nın ellerini tuttu. "Artık iyi olacaksın. Buradayım ve ikimiz de güvendeyiz." Kalbi Cameron'a karşı sonsuz bir minnettarlıkla ısındı. Ona sonsuza dek minnettar kalacaktı.

Keşke eve gelebilseydi.

Annesinin bakışları boştu ama Ashleigh, Georgina'nın kendini tekrar güvende hissettiğinde iyileşeceğine dair umudunu sımsıkı tutuyordu. Annesinin yüzündeki yorgunluk çizgilerini görebiliyordu ama mutlak sessizlik çok daha kötüydü.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu annesine. "Söyle yeter, ben getiririm."

Ama Georgina bir kez daha cevap vermedi.

Ashleigh, başına ne geldiğini sormaya tenezzül etmedi. Cevap vermesi pek olası değildi ve Ashleigh zaten cevabı biliyordu. İçinde derin bir boşluk hissi kabardı ve annesini kurtarmak için çok geç olup olmadığını merak etti. Georgina, kurtarılacak hiçbir şey kalmamış gibi, bir kabuktan başka bir şey değildi.

Annesine bakabilir, ona yiyecek ve içecek sunabilirdi. Ama çok derinlere inen başka yaralar da vardı. İyileşmeme ihtimalleri vardı.

Ve onu en çok korkutan şey buydu.

Dokuzuncu Bölüm

Rachel masasında otururken, çalışma odasının kapısını bir beyefendi çaldı. Adam boğazını temizledi ve Rachel başını kaldırıp baktı. Otuzlu yaşlarında görünüyordu, oldukça yakışıklıydı, itiraf etmeliydi. Peki kimdi ve neden buradaydı? Cedric, öğrencilerinden biri adına bir görüşme mi ayarlamıştı?

"Özür dilerim, Bay Gregor'u mu arıyorsunuz?" Mektubunu bir kenara koydu ve Gregor kapıda kaldı.

"Affedersiniz ama hayır. Bay Gregor gelip kendimi tanıtmamı söyledi. Bir randevu ayarladı ve çalışma odasına gelmemi söyledi." Utanmış bir gülümsemeye ekledi, "Ya da bir hata yaptıysam, gidebilirim."

"Hayır, sorun değil." Misafir beklemiyordu. Eş aramak için mi gelmişti buraya? Yoksa başka bir sebepten mi gelmişti? Rachel, nazik, yeşil gözlerini fark ederek ona oturmasını teklif etti.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu, bir parşömen ve bir tüy kalem çıkararak. "Sanırım Cedric'le bir eş arayışı hakkında konuştun?" Cedric, beklediğinden biraz daha yaşlıydı ama ne Bayan Edwards ne de Leydi Ashleigh için bir olasılık olamayacak kadar yaşlı değildi. Tabii, eğer şu anki beklentileri umduğu gibi gitmezse.

"Ah, evet," diye itiraf etti, yanakları hafifçe kızararak. "Bunun her zamanki iş yapma şekli olmadığını biliyorum. Bay Gregor, sizin yardımcı olabileceğinizi düşündüğünü söyledi."

Rachel rahatladı ve not almaya başladı. "Adınızı söyleyerek başlayalım mı?"

Şaşkınlıkla kahkaha attı. "Affedersiniz. Bununla başlamalıydım. Ben Sir Brian Lucas'ım."

"O zaman bir şövalye mi?"

"Bir baronet," diye düzeltti.

Adını yazdı ve "Söyleyin bakalım, bir eşte ne arıyorsunuz, Sir Brian?" dedi.

Boğazını temizledi ve itiraf etti: "Aslında emin değilim. Çok heyecan verici bir beyefendi olmadığımı biliyorum. Okumayı, ata binmeyi severim ve balo salonlarını pek sevmem. Yine de, karım gitmek isteseydi, kesinlikle katılırdım."

Sessiz birini isteyeceğini yazmıştı. "Sizin için ne yapabileceğimizi umuyorsunuz?" diye sordu. "Kendinizi geliştirmeye mi çalışıyorsunuz, yoksa sadece çöpçatanlık konusunda yardımımıza mı ihtiyacınız var?"

Bir an durakladı ve düşünür gibi göründü. "Eğer sadece genç bir sosyete kızıyla ilgilenseydim, birkaç baloya katılmam yeterli olurdu. Otuz yedi yaşındayım ve on sekiz yaşında bir hanımın bana hiç yakışacağını sanmıyorum. Daha olgun bir kadın arıyorum."

Aniden bir korku dalgası onu sardı ve belirsiz bir sinirle irkildi. Cedric ona bunu yapmazdı, değil mi? Hayatının geri kalanında bekâr kalma fikrini tamamen benimsemişti. Unutulmuş umutların Pandora'nın kutusunu açmak istemiyordu.

Rachel kalemini mürekkebe batırdı ve parşömene Olgun kelimesini yazdı. "Pekala." Sesini sakın tutmaya özen gösterdi. Bu beyefendi hakkında yanlış olma olasılığı vardı. "Varis olması gerekiyor mu?"

"Hayır, hiç de değil. Ona rahat bir yaşam sağlayacak kadar param var."

"Peki ya çocuklar?" diye sordu.

"Onları memnuniyetle karşılarım," diye cevapladı. Bir an, sanki ilginç bir şey görmüş gibi onu inceledi. Rachel, aniden gelen kendini koruma içgüdüsüne karşı koymak zorunda kaldı. Katlandığı o korkunç evlilikten sonra, bir daha asla başka bir erkeğin ona kur yapmasına izin vermeyecekti.

"Daha önce evlendiniz mi?" diye sordu sessizce.

Bunun üzerine, yüzünden bilinmeyen bir duygu geçti. Sonra hemen onu gizledi. "Hayır."

Bunu duyunca şaşırdı, çünkü çekici bir adamdı ve nazik görünüyordu. Ona neden evlenmediğini sormak istese de, bir şey onu geri tutuyordu. Evlenmekten kaçınmasının kendi sebepleri vardı ve belki de o da aynı sebeplerden biriydi.

"Bir kadında ne bulmayı umuyorsun?" diye sordu. "Yaşlı birinden bahsetmiştin. Başka ne?" Tarafsız kalmaya çalışmakla, Cedric'in tüm bunları ayarlamış olmasından korkmak arasında kalmıştı.

"Kendi aklını bilen biri," diye itiraf etti. Yazmaya devam etti ve başka bir şey söylemeyince, ona bakmak için başını kaldırdı. Bir an, adamın gri

gözlerindeki ifadeyi görünce irkildi. Özlem vardı ve adamın ifadesini görünce kalbi hızla çarpmaya başladı. "Beni hiç hatırlamıyorsun, değil mi Rachel?"

Kalem parmaklarının arasından düştü ve sandalyesine yaslandı. "Efendim, beni başkasıyla karıştırdınız. Ben sandığınız kişi değilim." Neden ona adıyla hitap etmişti ki? Bu tamamen abartılı bir ifadeydi.

Biraz daha baktıktan sonra yüzünde mahcup bir gülümseme belirdi. "Demek unuttun. Avunmalı mıyım, hayal kırıklığına mı uğramalıyım, bilemiyorum. Önemli değil." İfadesi ifadesiz kaldı ve o anda ikisi de bir kargaşa duydu.

Sir Brian'ın ifadesi belirsizleşti ve aniden çalışma odasının kapısı açıldı. Rachel, Rothburn Markisi odaya girmeden önce zar zor tepki verebildi. Kravatı buruşmuş, gözleri kan çanağına dönmüştü. Masasına doğru yürürken yüzünde öfke dolu bir ifade vardı.

"Onlara ne yaptın?" diye sordu. "Önce kızım, şimdi de karım."

Ona doğru hareket etmeye başladı ama Sir Brian araya girdi. "Efendim, Bayan Harding'den uzaklaşın."

"Gitmelerinin sebebi o!" diye bağırdı. "Ve onları geri almaya niyetliyim, lanet olsun sana."

Rachel, adamın öfkeli ses tonu karşısında irkildi. Adam ona doğru atıldı, ama takdire şayan bir şekilde Sir Brian adamı yakalayıp geri çekti. Markinin iyice sarhoş olduğu şüphesizdi.

"Ashleigh'nin haftalar önce burada olduğunu biliyorum. Şoförüm bana her şeyi anlattı. Şimdi ikisi de gitti. Bundan sen sorumlusun," diye suçladı Rachel'ı. "Nerede olduklarını bilmek istiyorum."

"Karınıza veya kızınıza hiçbir şey yapmadım," diye ısrar etti Rachel. "Yanılıyorsun." Sakin kalmaya çalışsa da sesinde bastıramadığı bir titreme vardı. Markinin öfkesi, gömdüğü geçmişini fazlasıyla hatırlatıyordu. Kendini eski alışkanlıklarına, gözlerini kaçırıp sesini yumuşatmaya geri dönmüş halde buldu.

Tartışma, soru sorma. Sessiz kal, belki sana zarar vermez.

Yutkundu, anıları geri çağırdı.

"Ashleigh o Bay Neill'le kaçtı, değil mi?" diye ısrar etti Rothburn. "Nerede o? Bunun için onu zincire vuracağım."

"Bilmiyorum." Duyguları yoğunlaştı ve Sir Brian'ın adamı kendisinden uzak tutmaya devam etmesinden dolayı minnettar oldu.

"Gitme vaktiniz geldi, efendim," dedi Sir Brian. Birkaç dakika içinde Bay Gregor, yanında başka bir hizmetçiyle birlikte yanına geldi ve üçü birlikte Rothburn'ü çalışma odasından çıkardılar.

Sarsılan Rachel, markinin adamlara bağırıp küfürler savururken yüzünü elleriyle kapattı. Nefes almaya çalıştı ve ağlamamak için kendini zor tuttu.

Birkaç dakika sonra kapının çalındığını duydu. "İyi misin?"

Sir Brian'ın nazik sesi onun sonunu getirdi. Gözyaşları, onları tutmaya çalışmasına rağmen akıp gitti. "İyiyim." Gözlerini kapalı ve yüzünü örtmüş halde tuttu. "Yardımanız için teşekkür ederim Sir Brian. Şu anda sadece... yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Onun bu sempatisini görmeye dayanamadı ve ona bakmadı. Adam birkaç dakika bekledikten sonra sonunda, "Bir dahaki sefere kadar, Bayan Harding," dedi.

Başını kaldırmadan önce ayak sesleri uzaklaşana kadar bekledi. Cedric çalışma odasına girdiğinde, gözyaşlarını açıkça akıttı. "Marki burada bir daha hoş karşılanmayacak."

"Geri dönmeyecek," dedi Cedric sessizce. "Ben hallederim."

Gözlerini sildi ve sordu, "Sir Brian'ı neden buraya getiriyorsun Cedric? Tekrar evlenmeyi düşünmediğimi biliyorsun." Gözlerini bir mendille sildi. İsteyeceği son şey, herhangi bir erkeğin aralarında bir eşleşme olabileceğine inanmasıydı. O umutlar çoktan ölmüştü.

Kapıya yaslandı. "Seni korumak için burada olmasına sevindim, Rachel."

O da öyleydi, ama bunu kabul etmiyordu.

Sonra Cedric devam etti: "Ama kendi beceriksiz çöpçatanlık girişimlerimden pişman değilim. Sen hiç aşık olmamışken, diğer genç kızların aşık olmasına nasıl yardım edebilirsin?"

"Daha önce aşık oldum," diye savundu, "ama o aşk bir hataydı. Ve aptallığımın bedelini ödedim."

"Her aşk bir hata değildir. Bence bunu bir düşünmelisin. Sir Brian'ı bulmak için geçmişini biraz araştırman gerekti."

"Sir Brian geçmişimin bir parçası değildi," diye itiraz etti. "Bu saçmalık ve bir ziyaret daha yapmaya kalkarsa evde olmayacağım."

Cedric bir adım daha yaklaştı. "Hayattan saklanmayı bırak Rachel. Doğru adam beklemeye değer."

Ama özgürlüğünü hiç kimse için feda etmeye yanaşmıyordu. Bir daha asla.

Acının kokusu Kule'yi sarmıştı. Cameron, üzerinde paçavralar olan diğer Fransız subayların arasında büzülmüştü. Bu adamlar geçen yaz Waterloo'da esir alınmış, ancak buraya daha yakın zamanda getirilmişlerdi. Görünüşe göre savaş sırasında esir alınan ve hâlâ kayıp olan birkaç yüksek rütbeli İngiliz subayı da vardı. Cameron'a kayıp subaylar ve öğrenebileceği, Kraliyet için tehdit oluşturabilecek her şey hakkında bilgi edinmesi talimatı verilmişti. Kule muhafızları ona diğer tutuklularla aynı muameleyi yaptı, çünkü düşman olmadığını bilen tek bir kişi vardı.

Cameron, subayların yanına yerleştirildiğinden beri tek kelime İngilizce konuşmamıştı. Çoğunlukla kendi halinde, düşük rütbeli bir Fransız askeri gibi davranmıştı. Sadece su istediği için gardiyanlardan dayak yedikten sonra, askerler onu kendilerinden biri olarak kabul etmişlerdi.

Ama önce onu sorguladılar.

Subaylardan biri, "Komutanınız kimdi?" diye sormuştu.

Cameron, memuru selamlayarak Fransızca "Le Rougeaud," diye cevap vermişti. Yetimhanedeki rahibelerden biri, Cameron küçükliğünden beri onunla sadece Fransızca konuşuyordu. Onunla birlikte Fransızca konuşarak büyümüştü ve neyse ki aksanı memurları kandıracak kadar güçlüydü. Dil becerileri casuslukta işe yarıyordu ve uyum sağlamaya alışmıştı.

"Nerede yakalandınız?"

"Quatre Bras, efendim."

"Ve asker arkadaşlarınızdan hiçbiri getirilmedi mi?"

Dikkatli ol, diye düşündü Cameron. "Evet. Başka bir hücreye konmuşlar efendim."

"Seni neden yanımıza koysunlar ki?" diye sordu. "Sen subay değilsin."

Cameron başını eğdi, cevap vermekten kaçındı. Üç memur birbirleriyle konuşmaya başladı ve Cameron, Waterloo ve esir alınan diğer adamlar hakkında konuştuklarını duydu.

Birinci subay ona dönüp sorgulamaya devam etti. Cameron ona isimler, yerler, istedikleri her şeyi verdi. Ayrıntıları biliyordu çünkü daha önce

Quatre Bras'a gitmişti. Bağlantısı, polislere anlatabileceği, kimsenin şüphelenmeyeceği inandırıcı bir hikâye vermişti. Ve neyse ki, bu onları tatmin etmiş gibiydi. Sonunda, Cameron'ın onlarla birlikte olmasının muhtemelen bir hata olduğu sonucuna vardılar.

Cameron, yanlarında oturmaya layık değilmiş gibi davranarak, onlardan olabildiğince uzak durdu. Sonraki bir ay boyunca her gün dinledi, ayrıntıları ezberledi. Ona yiyecek artıklarını verdiler, ama bu, şiddetli açlığı dindirmeye yetmedi. Polisler, bundan sonra ne olacağı ve ne bekledikleri hakkında kısık sesle konuşmaya devam ettiler. Cameron bilgi toplamaya devam etti.

Başını öne eğmiş, yüzünü ellerinin arasına gömmüş, sanki ne konuştuklarını umursamıyormuş gibi davranıyordu. Haftalar geçtikçe, onu görmezden gelmeye alışmışlardı.

Cameron memurlardan öğrenebildiği her şeyi öğrenmeye devam ederken, geceleri Ashleigh ve Logan'ı düşünüyordu. Ateş gibi saçlarını ve mavi gözlerini hayalinde canlandırıp gerçekliğe dönüştürdü. Hâlâ onunla evlendiğine inanamıyordu. Hayatı boyunca verdiği en iyi dürtüsel karar olduğu inkâr edilemezdi. Logan onunla neredeyse anında bağ kurmuş ve oğluna baktığını görmek onu derinden rahatlatmıştı.

Kendi savunmalarının çökeceğini hiç beklememişti. Ona dokunduğunda, karşılık verdiğinde, doyurulamayan bir açlık uyandırmıştı. Kimse onu arzulamamış, hele ki sevgi göstermemişti. Birinin onu gönüllü olarak kucakladığı bir zamanı hatırlayamıyordu. Ve onun ellerini üzerinde istediğini itiraf etmek onu alçakgönüllü kılıyordu.

O gün çalışma odasında tüm kontrolünü kaybetmiş, onu korkutmuştu. Bir bakıma bu hapsi hak etmişti. Haftalarca süren ayrılık, kontrolünü yeniden kazanması için gereken şeydi. Kilmartin'e döndüğünde, o ve Ashleigh eskisi gibi olacaktı: yabancılar. Ve Kraliyet'e verdiği bilgilerle, bir ayda çoğu erkeğin bir yılda kazandığından fazlasını kazanacaktı. Tek yapması gereken, aralarında acı çekmekti.

Vücudu morluklarla ağrıyordu ve dudağı kurumuş kanla lekelenmişti. Dondurucu soğuk ve çürümüş yiyecekler beklediği gibiydi. Temas kurduğu kişiyle buluşmadan önce olabildiğince çok yemeye dikkat etmişti.

Ama bu haftalar önceydi ve polislerin bugün ona verdiği kısıtlılar onu boş hissettirmişti. Sonunda sessizleşip uykuya daldıklarında, Cameron tekrar Ashleigh'nin gülümsemesini düşündü. Yüzündeki dokunuşunu ve

teninin yumuşaklığını hatırladı. Tanrı yardımcısı olsun, bekaret yeminini nasıl tutacağını bilmiyordu. Ona dokunmayı, ona neyin zevk verdiğini keşfetmeyi ve coşkuyla dağılmasını izlemeyi özlüyordu.

Biraz daha dayan, dedi kendi kendine.

Gece yarısı iki gardiyan onu almaya geldi. Uzun boylu gardiyan keldi, siyah sakallıydı ve alnında bir yara izi vardı. "Seni sorguya götürüyoruz." Gülümsemesi genişledi. "Kardeşim Fransızlar tarafından öldürüldü. Seninle biraz eğleneceğim, Fransız piçi."

Cameron, hücreden çıkarıldığında hiç tereddüt etmedi. Sorgulama için hiç doğru zaman değildi, bu da onu kurtarılmanın böyle olacağına inandırdı. Ancak gardiyan yüzüne sertçe vurup kanattığında şüphelenmeye başladı. Sonra adamlar onu kel gardiyanla birlikte ayrı bir hücreye kilitlediler ve Cameron bu saldırının planlı olmadığını anladı. Bu gardiyan, İngiltere'ye olan sadakati veya neden burada olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Adam, kendi eğlencesi için ona işkence etmeyi planlıyordu.

Kendini ifşa etse bile, gardiyan ona inanmazdı. Casusluğunun bu kadar başarılı olmasının tek sebebi, gerçekte kim olduğunu çok az kişinin bilmesiydi.

Yeni hücresinin, onu kaçırın adamın ve adamın belindeki anahtarın her ayrıntısını düşünürken, soğuk bir korku onu buz gibi sardı. Beyni, kaçış planlarını hayal ettiği kadar çabuk çöpe atıyordu.

Elleri arkasından zincirlerle bağlıydı ve gardiyanın kendisini tamamen güvende sandığından şüpheleniyordu. Ama öyle değildi. Ama şimdilik Cameron, zamanını bekleyecek ve içgüdülerinin onu yönlendirmesine izin verecekti.

"Neden?" diye sordu gardiyana, sesinin tonunu oldukça vurgulu tutarak.

"Daha önce de söylediğim gibi, kardeşim senin gibi adamlar tarafından öldürüldü." Gardiyanın gülümsemesi genişledi. "Seni o hücreye, hainlere neler yaptığımızı memurlara göstermek için koyduk. Onlara örnek olacaksın. Sana neler yaptığımızı gördükten sonra, bilmek istediğimiz her şeyi bize anlatacaklar."

Bu adamın ona işkence etmeyi, hatta onu öldürmeyi planladığını fark edince tüyleri diken diken oldu. Cameron, harekete geçmek için sadece birkaç saniyesi olduğunu bilerek zincirleri daha sıkı kavradı. Gardiyanın asla şüphelenmemesi için o kadar hızlı hareket etmesi gerekecekti ki.

Ancak haftalardır neredeyse hiç yemek yememesi ve su içmemesi onu yıpratmıştı. Gücü tükenmişti, ama hayatta kalmak istiyorsa elindeki her şeyi toplaması gerekiyordu.

Muhafız, aniden karnına tekme attı ve Cameron yere yığıldı, ciğerlerindeki hava boşaldı. Nefes almakta zorlandı ve adam bıçağını çekti. Cameron kenara çekilmeye çalıştı ama gardiyanın botu boğazına dayanıp nefesini kesti. Ne kadar direnirse, gardiyan ona o kadar sert yaslanıyordu.

Bu yüzden mücadeleyi bıraktı ve bot kalkana kadar vücudunu gevşek bıraktı. Nefes nefese kalıp hâlâ bilincinin yerinde olduğunu anlamamak için tüm dikkatini vermesi gerekti. Cameron hareketsiz yatıyor, gözleri kapalıydı. Gardiyanın nerede olduğunu anlamak için diğer duyularına, yani ses ve koku duyularına güveniyordu.

Artık ona sadece sürpriz unsuru yardımcı olabilirdi. Muhafızın harekete geçmesini bekledi. Tüm kasları beklentiyle gerilmişti.

"Sanırım önce gözlerini alacağım," dedi gardiyan. "O zaman bir dahaki sefere seni nerede yaralayacağımı asla bilemezsin."

Bıçak aşağı inerken midesi bulandı.

Onuncu Bölüm

Logan, Ashleigh onu takip ederken, onun önündeki patikadan küçük kulübeye doğru hızla ilerledi. Kapı koluyla uğraştı ama Ashleigh ona nasıl açılacağını gösterdi. İçeri girdiklerinde, "Büyükanne!" diye seslendi.

Georgina cevap vermeyince Ashleigh çocuğu kulübenin içine götürdü ve arka kapının aralık olduğunu gördü.

"Sanırım bahçede," dedi Logan'a. "Neden gidip bakmıyorsun?"

Arka kapıya koşup iterek açtı. Georgina bir bankta oturmuş, süsen benzeri bir çiçeği saksılıyordu. Logan koşarak yanına geldi ve "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Gülümsedi ve ellerini birbirine sürterek üzerindeki toprağı silkeledi. "Merhaba Logan. Yardım etmek ister misin?" Sonra Ashleigh'e günaydın diye mırıldandı.

Annesinin yavaş yavaş normale döndüğünü görmek içini ısıttı. Georgina ilk hafta neredeyse hiç konuşmamış olsa da, artık her öğleden sonra şatoda çay içiyordu. Görünüşe göre daha küçük kulübeyi tercih ediyordu ve Ashleigh, annesinin orada bir hizmetçi ve bir hizmetçiyle birlikte oda tutmasını ayarlamıştı. Ashleigh, orada yaşayan diğer hizmetçileri ana şatoya getirmişti.

"Seninle vakit geçirmek istiyordu," dedi Ashleigh. Sıranın diğer tarafına oturdu. Logan, geçen ay boyunca olgunlaşmıştı. İkisinden de gördüğü ilgiye bayılıyordu ve birkaç öfke nöbeti dışında, çocuk gönüllerine girmeyi başarmıştı.

Neredeyse iki ay geçmişti ve Cameron'dan hâlâ haber yoktu. Ashleigh mektup göndermeye devam etmişti ama cevap alamamıştı. Onu tekrar ne zaman göreceğini bilmiyordu ve ondan ayrı geçirdiği her gün endişesi artıyordu. Hatta ona daha yakın hissetmek için geceleri onun yatağında uyumaya başlamıştı. Cameron'a karşı hislerinin neden ve nasıl yumuşadığını tam olarak anlayamıyordu ama kocasını çok özliyordu.

Ashleigh sabahın çoğunu annesi ve Logan'la geçirdi, ancak öğlene doğru çocuk acıkmaya ve yorulmaya başladı. Ashleigh yemek yemeyi önerdiğinde itiraz etmedi. Annesini öğle yemeğine davet etmesine rağmen, Georgina kulübede kalmayı tercih etti.

Ashleigh, Logan'la birlikte şatoya doğru yürüdü ve çocuk elini tutsa da, her adımda Ashleigh'in morali bozuldu. Kilmartin'e vardıklarında, elini bırakıp merdivenlerden ön kapıya doğru koştu.

Hamish, kalenin hemen içinde onunla buluştu ve gümüş bir tepsi çıkardı. "Size bir mektup var, Leydi Kilmartin."

Ashleigh, el yazısını tanımasa da uzanıp yırtarak açtı. Hayal kırıklığına uğrayarak, Bayan Harding'den geldiğini gördü.

Morali bozuldu ve Logan'ın ifadesinin daha da sinirli bir hal aldığını fark etti. "Açım," diye sızlandı. "Hemen yemek istiyorum."

Üvey oğlunun ağlamaya başlayacağından hiç şüphesi yoktu. Ve Cameron'dan gelmesi bile mektubu huzur içinde okumak istiyordu.

"Tatlım, bence sen Mary ile gitmelisin. En sevdiğin sandviçleri ve çilekli çörekleri hazırlayayım." Uşağa, "Lütfen onu yukarıdaki kreşe götür. Mary'yi de yiyeceklerle gönder," dedi.

"Ama seninle öğle yemeği yemek istiyorum," diye sızlandı Logan. "Çocuk odasında yemek istemiyorum."

"Daha sonra akşam yemeğine katılırım," dedi ve ona hızla sarıldı.

"Hayır!" diye bağırdı. Adam onu şaşırtarak itti. "Şimdi."

İlk kez öfke nöbeti geçirmiyordu ama Cameron için duyduğu endişe ve Bayan Harding'den gelen beklenmedik mektup arasında, birdenbire sustu. Yirmi iki yaşındaydı ve üç yaşında bir çocuğun ona bağırmasına izin veriyordu. Aniden, beklenmedik bir öfkeye kapıldı.

Ama o babası değildi. Ona bağırıp çağırmayacak, ona vurmayacaktı. Yine de, onun kendisiyle bu şekilde konuşmasına izin veremezdi.

Bunun yerine mektubu bırakıp onu kucağına aldı. Adam tekmelemeye başladı ama kadın onu sıkıca tuttu.

"Hanımefendi, yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu Mary.

"Hayır, onu taşıyabilecek kadar güçlüyüm."

Logan ona karşı mücadeleye devam etti, ama Mary tüm gücüyle onu yakaladı. Üçüncü kata ulaştığında nefes nefese kalmıştı ama Mary'ye kapıyı açmasını söyledi. "Lütfen burada bekleyin," dedi dadıya.

"Beni bırakma," diye hıçkırdı Logan. Kolları boynuna dolandı ve Logan aniden içindeki korkuların büyüdüğünü hissetti. Hayatının büyük bir kısmını geride bırakmış, onu seven babası tarafından terk edilmişti ve şimdi ikisi de yalnızdı.

Gözleri yaşlarla doldu ve Ashleigh de aynı yalnızlık hissini hissetti. Çocuğun yatağına oturdu ve ağlarken onu kucağına aldı. Kendi gözyaşları da sessizce yanaklarından aşağı süzüldü. Cameron hakkında böyle hissedeceğini hiç düşünmemişti ama onsuz geçen aylar onu yıpratmıştı.

Artık hayatı böyle mi olacaktı? Oğlunu tek başına büyütmek, ne kadar kalacağını bilmeden tekrar gitmek? Onunla evlendiğinde, bunun nasıl bir şey olacağını pek anlamamıştı. Ama şimdi, hayatının ne kadar yalnızlaştığını fark etmeye başlıyordu. Bir zamanlar, annesiyle güvende olmanın yeterli olacağına inanırdı. Ama şimdi çok daha fazlasını istiyordu.

Logan kollarında rahatlamaya başlamıştı ve Mary onun uykuya daldığını fark etti. Üzerine bir battaniye örttü ve çocuk odasının kapısını açtıktan sonra Mary içeri girdi. Uyanır uyanmaz ona öğle yemeği vereceğine söz verdi.

Ashleigh kendi gözyaşlarını silip aşağı indi. Kendi yemeğinin vakti olmasına rağmen, hizmetçilerin garip bir şekilde ortalıkta olmadığını fark etti. Uşaklar yoktu ve yemek masasında hiçbir şey yoktu.

Hiç aldırış etmedi, yemek masasına oturdu ve Bayan Harding'in mektubunu açtı. Müdire, markinin Bow Street Runners'ı tuttuğunu bildirmek için yazmıştı. Ama son cümlesi açık bir uyarıydı: İskoçya'da olduğunuzu biliyor.

Ashleigh'nin artık pek umurunda değildi. Babası muhtemelen onu bir noktada bulacaktı, ama seçtiği kocadan veya şu anki hayatından şikayetçi olamazdı. Annesi ise, Georgina'yı asla ona vermeyecekti. Markizin de burada olduğunu asla keşfetmemesi daha iyi olurdu.

Babasını bir daha görseydi, her şey farklı olurdu. Kilmartin'de onların hanımıydı ve markinin ona zorbalık yapmasına asla izin vermezdi. Artık asla.

Mektubu katlayıp kenara koydu. Hizmetçi boğazını temizledi. "Leydi Kilmartin?"

Ashleigh, öğle yemeğinin hazır olduğunu duyurmasını bekleyerek döndü. Carla'nın yüzü ise solgun ve korkuluydu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu hizmetçiye.

Carla bu soruya nasıl cevap vereceğini bilemiyor gibiydi. Ama pat diye, "Leydi Kilmartin, şef geri döndü," diye atıldı.

Bu sözler üzerine Ashleigh'nin kalbi hızla çarptı. Sandalyesinden kalktı ama Carla'nın pek de sevinmiş görünmediğini fark etti; aksine, bir şeylerin çok ters gittiğini fark etti. "Nerede?"

"Otobüsten adamlar ona yardım ediyor," diye yanıtladı Carla. "Yaralı, leydim. Çok kötü."

Sonra kendi korkusu onu ele geçirdi. Ellerin titremesini engellemek için ellerini birbirine kenetleyerek kapıya doğru koşmaya başladı. "Doktor çağırın."

"Biz bulduk hanımefendi. Yolda."

Ashleigh, olanlardan dehşete kapılmış bir şekilde dışarı fırladı. Antrenör tam uzaklaşıyordu ama Cameron'ın nerede olduğunu veya ne durumda olduğunu göremiyordu.

Nefes nefeseydi ve koştuktan terlemişti, ama merdivenlerden hızla çıkıp odasına doğru koştu. Kapıya ulaştığı anda, uşak Hamish yolunu kesti. "Leydim, şef şu anda misafir kabul edemiyor."

"Ben onun karısıyım," diye ısrar etti, "misafir değil."

"Üzgün olduğunuzu biliyorum," dedi uşak, "ama doktora izin vermelisiniz—"

"Çekil önümden," diye ısrar etti. Onun yolunu kestiğine inanamıyordu. Ama onu iterek geçmeye çalıştığında, Hamish kapıyı yüzüne nazıkçe kapatıp kilitledi.

Öfkesi onu ele geçirdi ve Ashleigh bitişikteki yatak odasına girmeye çalıştı ancak odanın da kilitli olduğunu gördü.

Öfkesini kelimelerle anlatmak mümkün değildi. Ama kapıyı kıramadığı için, kendini alternatifleri düşünmeye zorladı. Merdivenlere doğru yürüdü ve birçok hizmetçinin sıcak su, bandaj ve şifa için her türlü malzemeyi getirdiğini gördü. Bayan Cobb hızla yanından geçti ve Hamish onu hiç sorgulamadan içeri aldı.

O anda Cameron'ın onu görmeyi reddedebileceği aklına geldi. Ya onu dışarıda tutmalarını emretseydi? Bu düşünce yüreğini parçaladı, çünkü hizmetçiler elbette ona itaatsizlik etmeye cesaret edemezlerdi.

Ashleigh, şimdi ne yapacağını düşünerek, koridorda yavaşça yürüyordu. Neden kimse ona olanları anlatmıyordu? Bildiği kadarıyla, ölüm döşğinde olabilirdi ve kimse onu görmesine izin vermezdi.

Bu evliliğin arkadaşlık olarak kalabileceğine neden inanmış ki? Şu anda, Cameron'ın yaşadığı tüm o korkunç acıları düşünürken neredeyse ağlayacaktı. Hıçkırıkları boğazına düğümlendi ve sanki duygularını aynı şekilde kontrol edebilecekmiş gibi yumruklarını sıktı.

Bayan Cobb hızla yanından geçti ve Ashleigh ona yetişti. "Nasıl?"

Müdire sadece başını sallayıp merdivenlerden indi. Bu ne anlama geliyordu ki? Cameron'a olan sadakatlerinin tartışılmaz olduğunu anlamaya başlıyordu. Onlardan taleplerde bulunabilse de, ona yardım etmeye çalıştıklarını anlıyordu ki bu her şeyden daha önemliydi.

Duvarları incelerken volta atarak çalışma odasına indi. Son birkaç haftadır odaları gizli geçitler olup olmadığını merak ederek gezmiş olsa da, ahşap paneller bunu anlamasını imkânsız kılıyordu. Ancak, Cameron hakkında bildikleri göz önüne alındığında, kalenin etrafından dolaşmanın ve Cameron'ın odasına girmenin başka yolları olmalıydı. Ve evi panel panel parçalaması gerekse bile, onları bulacaktı.

Cameron'ın iyi olup olmadığını bilmeden böyle dışarıda bırakılmaktan nefret ediyordu. Hizmetçilerin davranışlarını çevreleyen ciddi ruh hali, Cameron'ın hayatını tehlikeye atıyordu. Onun yanında olması gerekiyordu. Hayal kırıklığı giderek artıyordu ve sonunda gözyaşlarını serbest bıraktı.

Stratejisini değiştirmeye karar verdi. Kilmartin Leydisi olarak, kocasının başına gelenleri bilme hakkı vardı; kocası onu görmek istemese bile. Sessizce gözyaşlarını sildi ve kararlılığını pekiştirdi.

Kasıtlı olarak merdivenlerden geri çıktı. Yatak odalarından birinde bir sandalye bulup Cameron'ın kilitli kapısının yanındaki koridora taşıdı. Sonra oturup duvara yaslandı ve bekledi. Dinledi ama hiçbir şey duyamadı.

Hamish onu geçerken gördü ve bir an durdu. "Leydi Ashleigh, burada kalamazsınız."

"Ah, ama yapabilirim. Ve yapacağım da," dedi çenesini kaldırarak. "Hepiniz bana bir eş gibi değil de bir arayan gibi davranıyorsunuz. Kocama ne olduğunu bilmeye hakkım var, bu yüzden biri bana ayrıntıları anlatmaya tenezzül edene kadar bekleyeceğim."

"Kalamazsın" diye savundu.

"Tam tersine, uyuyabilirim. Burada yaşıyorum, unuttun mu? Eşyalarım da şefin yanındaki odada. Odamı kilitlediğine göre, nasıl uyumamı öneriyorsun?"

Uşak şaşkın görünüyordu. "Hanımefendi, başka odalar da var."

"Hayır, son bir aydır uyuduğum yerde uyumayı planlıyorum." Kollarını kavuşturup ona baktı. "Ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

Farklı bir yol denedi. "Peki ya akşam yemeği? Yemek isteyeceksin."

Onu dikkatle inceledi. "Onun nasıl olduğunu bilmeden yemek yiyebileceğime gerçekten inanıyor musun?" Hamish, bu açıklamadan rahatsız olmuş gibiydi, bu yüzden devam etti: "Hayır, sizden biri beni içeri alana kadar burada oturacağım."

"O zaman korkarım uzun süre bekleyeceksiniz. Şef rahatsız edilmek istemiyor."

Tepkisini gizledi, ancak Cameron'ın onu orada istemediğinin doğrulanması onu üzdü. Ama Ashleigh gerekirse sabırlı olabilirdi. Ve öyle ya da böyle, kocasına ne olduğunu öğrenecekti.

Cameron zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Günlerdir mi, yoksa bir haftadır mı yatakta olduğunu anlayamıyordu. Bayan Cobb'un ona baktığını, çorba içirdiğini ve su verdiğini belli belirsiz hatırlıyordu. Vücudunun yaralarının iyileştiğinin ve ateşinin düştüğünün belli belirsiz farkında olsa da, kabusların azabı hâlâ peşini bırakmıyordu. Korkudan titreyerek uyandığında, evde olduğunu fark etti.

Rüyasına hafif bir sümbül kokusu yayıldı ve Ashleigh'e doğru uzanmaya başladı, ama orada olmadığını fark etti. Elbette orada değildi. Onu bu halde görmesini istemediği için uzak tutmalarını emretmişti.

Cameron yastığına sarıldı ve gizli kapılarından birinin açıldığının apaçık belli olan klik sesini duydu. Davetsiz misafirin yaklaşmasını beklerken anında gerildi. Tam saldırmak üzereyken, kadının kokusu burnuna çarptı. Kadının yorganı çekip yatağa girdiğini duydu.

Yüce Tanrı, teninin sıcaklığını hissedebiliyordu. Neden onunla yatağa girmişti? Ve neden gizli kapıyı kullanmıştı? İçinde yankılanan binlerce soruyu dile getirmek için bir şeyler söylemek istiyordu. Ama beline uzanıp kolunu ona doladığında her kelime kaybolup gitti. Yüzünü omzuna gömdü ve uykuya dalıyormuş gibi iç çekti.

Ne zamandır yatağını paylaşıyordu? Ve neden?

Vücudu birçok yarayla ağrıyordu: dayaklardan kalan morluklar, işkencecisinin derisini kestiği sayısız kesik. Ama hepsi kadının dokunuşuyla kaybolup gidiyor gibiydi. Adam kıpırdamadı, kadının ellerini oynatmasını istemiyordu.

Onun varlığı ona huzur veriyor, işkence anılarını geri itiyordu. Buna rağmen kimliğini asla açıklamamış, gardiyanın onu bir Fransız askeri sanmasına izin vermişti. Ama Tanrı'nın lütfu sayesinde gözlerini açık tutmuştu.

İçinde istemsiz bir ürperti hissetti ve Ashleigh'nin kolu beline daha sıkı dolandı. "Buradayım," diye fısıldadı.

Demek ki hâlâ uyanıktı. Bir şeyler söylemek, dönüp onu kollarına almak istiyordu. Ama her kası ağrıyordu ve eti iyileşmekte olan yaralardan dolayı sızlıyordu. Bayan Cobb çoğunu sarmıştı, bu yüzden kendini gömülmek üzere sarılmış bir ceset gibi hissediyordu.

İstenmeyen anılar tekrar zihnine sızdıkça nefes alış veriş düzeni bozuldu.

Sanırım önce senin görüşünü alacağım.

Sözler onu ürpertti. Ama gardiyan yanağını kesti; tenine zar zor nüfuz eden sığ bir kesik. Onu korkutmak içindi bu ve Cameron irkildi. Hareket etmemek, doğru anı beklemek için tüm disiplinini kullanması gerekti. Teninde terler birikmişti ve hâlâ bekliyordu.

Gardiyan bıçağı gözlerine doğru uzattığında, Cameron omuzlarını kastı ve zincirli ellerini arkasından başının üzerinden öne doğru uzattı. Gardiyan şaşkınlıkla irkildi ve Cameron zincirlerini kullanarak adamı boğdu.

Onu öldürmedi, ancak gardiyanın bilincini kaybetmesini bekledi. Sonra, Kule'den kaçmak için son gücünü topladı; her hücreyi ve her köşeyi bilse bile, bu onun için zorlu bir görevdi. Mesele, onu tanıyan doğru gardiyanı, onu ilk başta hücreye yerleştiren gardiyanı bulmaktı.

Gardiyanın onu "tekrar yakalamasına" izin verdikten sonra onu özel bir odaya götürdü, burada irtibat kurduğu kişiyle buluştu ve öğrendiği tüm ayrıntıları, özellikle de Fransa'da tutulan diğer iki İngiliz subayı hakkında bilgi verdi.

Cameron, bu bilgi karşılığında küçük bir servet kazanmış, yaraları ve açlıktan ölmesi için tazminat almıştı. Kendisine evine geri dönmesi için bir

araba ve huzur içinde iyileşip sağlığına kavuşması için bir fırsat teklif edilmişti.

Ama Londra'da kalırsa, Kule'ye geri dönmesini isteyebileceklerini hissediyordu. Görevini yerine getirmişti, ancak neredeyse iki ay evden uzakta kaldıktan sonra daha fazla zaman kaybetmeye yanaşmıyordu. Gidebilecek başka adamları vardı. Bunu yapmaya kendini ikna edemiyordu.

Bunun yerine, bir şifacının onu sarmasına izin vermiş ve Kilmartin'e eve götürmesi için hızlı bir araba ve şoförü kabul etmişti. Ancak yolda yaralarından bazıları şişmişti. Ateşi çıkmıştı ve yolculuk hakkında pek bir şey hatırlayamıyordu; sadece Yaylalara ulaşmasının neredeyse bir hafta sürdüğünü hatırlıyordu.

Ama şimdi karısı isteyerek yatağını paylaşıyordu. Asla dokunmayacağına söz verdiği karısı. Ashleigh'nin ondan ne istediğini merak ederken boğazında sert bir yumru belirdi.

Yaşadığı korkunç anları anlamayacaktı. Yaraları acı verici olsa da iyileşecekti. Ama Kule, geçmişinin hayaletlerini, asla paylaşamayacağı anıları çağırıştırmıştı.

Vücudu kendisine bastırılmıştı ve göğüslerinin yumuşak kıvrımlarını, dizlerinin bacaklarına dokunuşunu acı bir şekilde hissediyordu.

Onu o kadar çok istiyordu ki, buna dayanamıyordu. Sonra onun hafif hafif ağladığını duydu.

Ve Allah yardımcısı olsun, ona yöneldi.

Ashleigh, Cameron'a ne yapıldığını bilmiyordu ama o kendi isteğiyle gitmişti. Tüm o bandajları hissetmek neredeyse kalbini kırıyordu. Ona teselli vermekle onu incitmekten korkmak arasında kalmıştı. Kimse ona ne kadar kötü yaralandığını söylememişti, bu yüzden korkunç olduğunu tahmin etmişti.

Sonra ona doğru döndü.

"Uyandın," diye mırıldandı. Tanrım, bundan daha aptalca bir şey söyleyebilir miydi? Neden "Seni gördüğüme sevindim" ya da "Çok şükür evdesin" dememişti? Hayır, apaçık ortada olanı söylemişti.

Cameron karşılık vermedi ve varlığının farkında olup olmadığını merak etti. Ona ulaşmaya cesaret edip etmemesi gerektiğini düşünürken yüzü utançtan kızardı. Kalbi hızla çarpıyordu ama karanlıkta omzuna dokundu.

Bir anlığına parmak uçlarının altında kaskatı kesilmiş gibi göründü. Sonra elini yakalayıp çekti. "Neden buradasın Ashleigh?"

Sesi, sanki yalnızca hayal edebileceği dehşetlere katlanmış gibi sertti. Ve şimdi, onun uykusunu ve iyileşmesini engellemişti.

Gözlerinden inatçı yaşlar süzülüyordu. Hamish onu uzak tuttuğunda yanılmış olmayı umarak bir risk almıştı. Şimdi ise Cameron onu hiç istemiyormuş gibi görünüyordu.

"Özür dilerim. Sadece senin için endişeleniyordum," dedi. "Uzun zamandır yoktun." Ama sözleri kalbindeki duyguları ifade edemiyordu. Her gün onun geri dönmesini umuyordu. Ve bir daha asla geri dönmeyeceğinden korkuyordu. "Gitmemi mi istiyorsun?" diye sordu.

"Muhtemelen başka bir odada daha rahat edersin," dedi sessizce. Ama bu, sorusuna tam bir cevap değildi ve bu da ona bir umut ışığı verdi.

"İstedığın bu mu?" Sesini yumuşak tuttu, onun koyduğu görünmez sınırları aşmamaya çalıştı.

Cameron tereddüt etti. Ama sonra devam etti: "Benimle evlenirken anlaştığımız şey bu."

Bir kez daha, doğru bir cevap değildi. Risk aldı ve "Sana sorduğum bu değildi," dedi. Kalbi hızla atıyordu ama gerçeği bilmesi gerekiyordu. "Seni bırakmamı istiyorsan giderim. Ama kalmamı istiyorsan..." Sözlerinin akışını yavaşlattı, adamın onları istediği gibi yorumlamasına izin verdi.

Cevap vermeyince umutları suya düştü. Yorganı kenara itip bacaklarını kenara doğru salladı.

Tam o sırada bileğini yakaladı. Bileğini gevşekçe tuttu ama cevap verdi: "Son aylarda neredeyse hiç uyuyamadım Ashleigh. Uyuduğumda da... kabuslar görüyorum. Uykunu bölmek istemiyorum."

Ashleigh kabuslarının ne olduğunu sormadı ama itiraf etti: "Ben de iyi uyuyamadım. Seni özledim." Yorganı kaldırıp ayaklarını battaniyenin altına soktu. "Hamish içeri girmemi engelledi. Beni burada istemediğini söyledi."

"Ben yokken... zordu. Yaralarımı görmezsen senin için daha kolay olur diye düşündüm."

Elini avucunun içine aldı. "Uzak durmak çok daha kötü oldu. Sana olanları hayal edip durdum. Kimse bana anlatmadı."

"Emirleri vardı," dedi. "Ve ben de böylesinin daha iyi olacağını düşündüm."

"Benim için değil. Bilmemek çok kötüydü." diye ekledi. "Bu odaya giden geçidi bulmam uzun zaman aldı." Sonunda basılacak doğru paneli bulana kadar günlerce aramıştı. Adam bir süre sessiz kaldı ve sonra sordu: "Yakınımda mı olmamı istiyorsun, yoksa yatağın kendi tarafımda mı kalmamı?"

Karar vermeye çalışıyormuş gibi cevap vermedi. Sonunda, "İsteddiğini yap," dedi.

Ashleigh, vücuduna daha da yaklaştı ve kolunu tekrar beline doladı, yüzünü omzuna bastırdı. "Seni incitiyor muyum?"

"Hayır." Sesi yorgundu ve içindeki acıyı duyabiliyordu.

"Bu kadar uzun süre neredeydin? Londra'da mıydın?" Cevap verip vermeyeceğinden emin olmasa da bilmek istiyordu.

Derin bir iç çekip sırtını onun bedenine yasladı. "Cehennemdeydim Ashleigh. Ve Tanrı'ya dua ediyorum ki bir daha asla geri dönmek zorunda kalmayayım."

Gün ışığı yatak odalarına doluyordu ve Ashleigh, Cameron'a bakmak için yan tarafına yaslandı. Yanağına bir kesik atılmıştı ama Ashleigh, hayranlıkla yüzüne bakıyordu.

Sabahın bir vakti, Bayan Cobb yaralarına bakmaya geldi. Ashleigh'e hiçbir şey söylemedi, sadece birkaç bandajı kontrol ettikten sonra ona güçlü bir uyku ilacı verdi.

"Bırakın dinlensin hanımım. Şu an onun için en iyisi bu."

"Uyurken yanında kalacağım," diye söz verdi. "Ayrılmayacağım."

"Peki ya Usta Logan?" diye çıkıştı yaşlı kadın.

"Mary'yi aldı," diye yanıtladı Ashleigh. Çenesini kaldırarak ekledi, "Uyandığında seni çağırırım."

Bayan Cobb gittikten sonra Cameron'ın derin bir uykuya dalması uzun sürmedi. Ashleigh onu inceledi ve ardından bakışları müdirenin getirdiği ılık su dolu leğene kaydı. Yanında da bir tıraş bıçağı gördü.

Belki de Şeytan onu buna ikna etmişti, ama onun kılık değiştirmesinden bıkmıştı. Cameron'ın yüzündeki kesiklere bakmak neredeyse imkânsızdı, bu yüzden uyurken sakalını kesmeye karar verdi.

Hayal ettiğinden çok daha zordu ve neredeyse bir saat sürdü. Sabun ve ılık suyla bile, onu uyandırmadan tıraş etmek zor olmuştu. Neyse ki, Bayan Cobb'un ona içirdiği iksir, olan biteni fark etmesini engellemişti.

Uzun sakalı artık yokken, ne kadar inanılmaz derecede yakışıklı olduğunu görebiliyordu. Kocasının güçlü bir çene hattı ve şehvetli bir ağzı vardı. Sarı saçları, ona bir korsanı hatırlatan bir yüzü çerçeveliyordu. Ya da belki de yanağındaki sığ çizgiden kaynaklanıyordu. Yaptığı şeyden dolayı muhtemelen suçluluk veya pişmanlık duyması gerekirdi, ama gerçek şu ki hissetmiyordu.

Cameron MacNeill o kadar yakışıklı bir adamdı ki, ona bakmak neredeyse canını yakıyordu. Sakalı olmayınca, parmaklarını yanaklarında gezdirmek istedi. Adam uykusunda kıpırdanınca, Cameron bu dürtüye boyun eğerek çenesinin çizgisini takip etti. Ve şimdi, adam uyanıktı ve ona bakıyordu.

Hafifçe gülümsedi. "Günaydın."

Bir an şaşkın göründü, sonra elini yüzüne götürdü. Sadece çıplak tenini hissedince gözleri sertleşti. "Sakalım neden gitti?"

"Yanağınızda temizlenmesi gereken bir kesik vardı," dedi sakince. "Gerekliydi."

Öyle değildi ama yalanından hiç pişmanlık duymuyordu. Garip bir şekilde, adamın ağzı bir çizgiye dönüştü ve mavi gözleri öfkeyle doldu. Onu ilk kez gerçekten öfkeli görüyordu. Ama neden? Sadece bir sakaldı.

"Hepsini çıkarmana gerek yoktu," diye savundu. "Bu senin fikrin miydi?"

Başını salladı. "Öyleydi. Ve bu sayede çok daha iyi görünüyorsun."

"Onu tıraş etmeye hakkın yoktu," diye suçladı. "Sakal bir zorunluluktur."

Yine gizemli işinin bir parçasıydı. Yine de pişman değildi. Eğer sakalını aldirmek, onu daha uzun süre güvende tutacak şekilde yeniden uzamasını beklemek anlamına geliyorsa, öyle olsun.

"Acı çektikten sonra belki de geri dönmemelisin," diye ısrar etti. "Seni incitmişler."

"Sorumluluklarım var, Ashleigh—"

"Sorumlulukların canı cehenneme." Yanındaki yatağa oturdu. "Sakalını kesmek sana birkaç ay daha dinlenme fırsatı sağlayacaksa, benim için değer. Ve yüzünü beğeniyorum. Yakışıklısın."

"Ne yaptığını anlamıyorsun." Sesi buz gibiydi. "Bu, görünüşüme göre alınmış bir karar değil. İnsanları uzak tutmak için."

"Ben de dahil mi?"

Cameron cevap vermedi. Bunun yerine yataktan doğrulup çarşafı kenara çekti. Sırtını ona döndü ve ona çıplak kalçasının muhteşem manzarasını sunarken incecik giysilerini ve pantolonunu giydi. Sırtındaki yaralar morluklara dönüşmüştü, ama Ashleigh bir kez daha bu adamın bir savaşçı olduğunu fark etti.

Geceliğini giyerek yataktan çıktı ve ateşin yanına gitti. "Çok kötü yaralanmıştın. Hizmetçilerin beni senden uzak tutmasından nefret ediyordum."

Ona doğru döndü. "Ayrı kalsak daha iyi olur."

"Öyle mi?" İçindeki duygular birikti, boğazına düğümlenen sıkı bir top haline geldi. Ne söylediğinin veya ne yaptığının bir önemi yok gibiydi; adam kendini ayrı tutmaya devam etti.

Ama geceleri ona sımsıkı sarılıyordu.

Ona sarılmak, kollarını ona dolayarak yatağında uyumak istiyordu. Her şeye rağmen, bu adama çekiliyordu. Kılık değiştirmiş halinin altında, onurlu ve güçlüydü; onda olmayan her şeydi.

Ve Allah yardımcısı olsun, ona aşık oluyordu.

Cameron bir gömlek giymiş ve tam çıkmak üzere kapıyı açmıştı ki Logan koridordan koşarak geldi. Küçük çocuk babasına sarıldı. "Seni özledim baba!" dedi Logan, sıkıca sarılarak. Cameron, sarılma canını acıtıyormuş gibi irkildi ama oğlunun saçlarını karıştırdı. Sonra Logan'ın yüz ifadesi şaşkına döndü. "Sakalın gitmiş."

Cameron bu yorumu duymazdan geldi. "Ben de seni özledim oğlum."

Logan yanağına dokunmak için uzandı ve gülümsedi. "Sen yokken annemle her gün büyükannemi ziyarete giderdik."

Ashleigh, Logan'ın sözleri karşısında solgunlaştı, çünkü annesini ilk kez arıyordu. Yüreğindeki sızı onu hazırlıksız yakalamıştı; rahatsız olduğu için değil, küçük oğlunun kalbini fethettiği için. Dadı Mary onun ihtiyaçlarını karşılamıştı, ama Logan sevgi ve şefkate hasret kalmıştı.

"Bahçede oynadım ve çiçeklerini topladım," dedi babasına. "İstersen sana da toplayabilirim."

"Bunu isterdim," dedi Cameron sessizce, bakışlarını onunkine dikerek. Mavi gözlerinde güçlü bir duygu, neredeyse minnettarlık gördü.

Gözünden akan yaş durduramadı ama elinin tersiyle sildi. "Logan, git de Mary seni büyükannene götürecektir mi diye bak. Baban ve ben yakında oraya katılacağız."

"Da'nın artık bizimle yürümesini istiyorum."

Eğilip alnına bir öpücük kondurdu. "Giyinmeyi bitirmem gerek. Büyükannemi geceliğimle göremiyorum."

Logan buna kıkırdadı ve kadın ona, "Hadi git, belki büyükannen seni bekleyen kekler hazırlar," dedi. Adam neşelendi ve aceleyle uzaklaştı.

Cameron gittikten sonra ayağa kalktı. Bakışları anlaşılmazdı ve bu onu gerginleştiriyordu. Hâlâ sakalına mı kızgındı? İfadesini anlayamıyordu ama bir şeyler söyleme ihtiyacı hissetti. "Bana daha önce hiç Anne dememişti."

"Arkamda bıraktığım çocuk artık o değil." Yine duygularını okuyamadı. Sözleri ifadesiz, neredeyse inanmaz bir tondaydı.

"Şey... Onunla vakit geçirdim. Ona hikayeler okudum ve bahçeye çıkardım." Ashleigh ne düşüneceğini bilemeyerek onu inceledi. Cevap vermeyince, "Eğer bana başka bir şekilde hitap etmesini istiyorsan, eminim ki..." dedi.

Devam edemeden Cameron onu kollarına alıp öptü. Ağzı şaşkınlıkla açıldı ama o da karşılık verdi. Aralarında bir sıcaklık oluştu ve kollarını onun boynuna doladı.

İstediği buydu: kocasının kucağına alınmak ve o anı ihtiyaç hissini hissetmek. Dokunuşuna teslim olurken vücudu sızlıyordu. Tıraşlı yanağına uzanıp tenini okşadı.

Daha önce ona nasıl dokunduğunu hatırlamadan edemedi ve öpücüğe neyin sebep olduğunu merak etti. Daha önce ona çok kızmıştı - neden bu anı duygu değişimine sebep olmuştu?

Cameron, "Oğlumu yıllardır bu kadar mutlu görmemiştim. Sana minnettarım. Evlilik anlaşmamızın gereğini yerine getirdin," dediğinde, dile getirmediği sorusuna cevap buldu.

Hepsi bu kadar mıydı? Anlaşmaları için minnettarlık mı? İçini bir dehşet kapladı ama duygularını gizledi. Bunun yerine, "Sen de öyle. Senin sayende annem güvende," diyebildi.

Bir an nefesleri birbirine karıştı ve bu, onun çok daha fazlasını istemesine neden oldu. Adamın onu tekrar öpmesini istiyordu ama adam dudaklarını onunkine yakın tutmasına rağmen kıpırdamadı.

"Sakal yüzünden hâlâ bana kızgın mısın?" diye mırıldandı adamın ağzına doğru.

Tek bir baş sallamayla onayladı. "Ama değiştirmek için çok geç."

"Yaptıklarımдан pişman değilim. Daha önce de söylediğim gibi, seni çok yakışıklı buluyorum." Sözleri onu şaşırtmış gibiydi. Ve iddiasını kanıtlamak için parmak uçlarında yükselip istediği öpücüğü aldı.

Bunu yaptığı anda, kocasının içinde bir şeyler değişti. Dili, sanki doyamıyormuş gibi, onunkine değdi. Arzu onu sardı ve nefes almakta zorlandı. Ellerin teninde olmasını ve masumiyetini ona kaptırmak istiyordu.

"Cameron," diye fısıldadı dudaklarına doğru. "Artık sadece arkadaşın olmak istemiyorum." Arzularını açığa vurmaktan korksa da, "Hem bedenem hem de ismen karın olmak istiyorum," diye patladı.

Geceliğini çıkarmaya başladı ama korktuğu gibi adamın tavrı yumuşadı. Ellerin nazikçe tuttu ve yüzü ciddileşti. "Benden bunu isteme."

Utanç her yanını sardı, çünkü o öpücükten sonra onu reddetmesini beklemiyordu. Yanakları kıpkırmızıydı, dönüp bir elbise ve korse buldu. Sırtı ona dönükken geceliğini çıkarıp temiz bir kombinezon ve kombinezon giydi. Sonra korsesine uzandı. "Sarah'ı çağırmanı istiyorum. Ya da bağcıklarına yardım edebilirsin."

Hizmetçisini çağırmasını bekliyordu. Ama kısa bir tereddütten sonra yaklaştı. Arkasında durup askıları sıkmasına yardım etti. Dokunuşuyla kalp atışları hızlandı ve evliliği tamamlamaktan vazgeçmesini her şeyden çok diledi. Ellerin çıplak teninde olmasını istiyordu.

Ama bunun yerine, onun günlük elbisesinin arkasını iliklemesine yardım etti.

"Annen şimdi nerede?" diye sordu. Konuşma ince bir dikkat dağıtmaydı ve bunun gerekli olduğunu düşündü.

"Kulübede kalıyor. Orada kendini daha rahat hissediyordu."

"O zaman gidip onu görürüz. Logan'ı da." Kolunu uzattı ama Ashleigh kolunu tutarken bile reddedilmenin acısını hissetti. Kendi hatasıydı. Cameron bu konuda ona karşı her zaman dürüst olmuştu ve daha fazlasını ummaması gerektiğini bilmeliydi. Kocasını onu, onun istediği gibi

istemiyordu. Ya da belki de hâlâ çocuk sahibi olmasından korkuyor ve riske girmek istemiyordu.

Annesinin artık yaşadığı kulübeye giden çakıllı yolda yürüdüler. Ev şatodan görünse de, yine de uzun bir yürüyüşü ve Ashleigh, kocasının ara sıra sanki yaraları hâlâ acıyormuş gibi duraksadığını fark etti. Ondan bu kadar uzağa gitmesini istememeliydi; düşüncesizce davranmıştı. Ashleigh, keşke bir araba sipariş etseydim diye düşünerek kocasının yanında ağır adımlarla yürüyordu.

Yürüyüş sırasında nihayet itiraf etti: "Son iki aydır hapisteyim."

Sözleri onu o kadar sarstı ki, yürümeyi bıraktı. "Ne sebeple? Seni asılsız bir suçla mı suçladılar?" Babasının düşüncesi daha da beterd. Birkaç ay içinde hem kızını hem de karısını kaybetmişti. Marki asla bu kadar kolay pes etmezdi. Belki de bu onun eseri idi.

"Hayır. Fransız savaş esirleriyle aynı hücreyi paylaşmam emredildi. Onlardan öğrenebileceğim her şeyi öğrenmemi istediler."

Titrek bir iç çekti, bunun onun için ne kadar korkunç olduğunu aniden fark etti. "Demek buna katlanmayı kabul ettin. Aylarca."

Bir kez daha başını salladı. Yüz ifadesini okumaya çalıştı ama başaramadı. "Fransızca bilmiyorsun, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı. "Yetimhanedeki rahibelerden biri bana karşı nazikti. İngilizce bilmiyordu ama Fransızca'yı ondan öğrendim. Sanırım onunla konuşan tek kişi bendim."

"Yıllardır bunu söylüyor olmalısın," dedi. Hayatının bir parçası daha ortaya çıktı.

"Evet, öyle yaptım," dedi. "Bunu çok az kişi biliyor."

Ve o zaman, adamın ona bilgi emanet ettiğini anladı. Cameron'ın asker olduğu ve dili iyi konuşabildiği için Kraliyet için çalışmak istemesinin sebebi anlaşılıyordu. Kendi eğitiminin bir parçası olarak biraz Fransızca öğrenmişti, ancak savaş veya savaş alanları gibi konuları tartışmayı aklından bile geçiremiyordu.

Uzanıp elini tuttu. Geniş avucu onun elini kavradı ve bu sessiz bir özür gibiydi. Kadın da karşılık olarak elini tuttu ve daha fazlasını isteme arzusunu bastırmaya çalıştı.

"Londra'dayken babamı gördün mü?" diye sordu. "Alınmadan önce..."

Omuz silkti. "Soruşturdum. Duyduğuma göre Lord Rothburn günlerinin ve gecelerinin çoğunu içerek geçiriyormuş. Seni ve anneni bulması için bir

Bow Street kuryesi tutmuş. Ama şimdiye kadar hiçbir şey bulamadılar."

"Bu doğru değil. Bayan Harding, babamın İskoçya'da olduğumu bildiğini söyleyen bir mektup yazdı. Bizi bulabilir." Ashleigh, kehanetini söylerken bu düşünceden ürperdi.

Cameron yürüyüşünü yavaşlattı ve ona bakmak için döndü. "Yasalara göre sana dokunamaz. Seni bulsa bile korkacak hiçbir şeyin yok."

"Peki ya annem? Ya onu bulursa?"

"Onu saklamaya çalışacağım," diye cevapladı. "Ama ikiniz de dikkatli olmalısınız."

Babasının onları bir şekilde bulması durumunda neler olacağını düşünmemeye çalıştı. İskoçya, hiç bilmediği bir sığınak haline gelmişti. Ve kurduğu bu huzurlu hayatı kaybetmek istemiyordu.

Sonunda kulübeye vardılar ve Ashleigh onu annesiyle tanıştırmak için geri götürdü. Georgina tereyağı rengi bir elbise giymişti ve saçları tepeden toplanmıştı. Kızıl saçlarının arasına gri tutamlar düşmüştü ve Cameron'ı görünce gülümsedi. "Demek kızımı kaçıran alçak sensin." Bu sözler eğlenceli bir şekilde söylenmişti.

"Ve seni buraya getiren," diye bitirdi. "Ya da en azından, bunu ayarlayan."

Georgina küçük salonu geçip elini uzattı. "Bunun için sonsuza dek minnettar olacağım." Gülümsemesi yumuşadı. "Ve oğlunuz tam bir şaheser. Ona torunum diyebildiğim için gurur duyuyorum. Cameron MacNeill, sizin ne kadar değerli bir hazine olduğunuzu bilseydim, kızımın sizinle daha önce evlenmesini emrederdim."

Annesi Cameron'la flört mü ediyordu? Ashleigh duyduklarına inanamıyordu. Kilmartin'de geçirdiği yaklaşık iki ay içinde annesi, korkmuş ve sessiz bir kadından, hayatını yeniden yaşamaya başlayan birine dönüşmüştü.

Öğleden sonranın geri kalanını bahçede çay içerek geçirdiler ve çok geçmeden Mary, Logan'ı da yanlarına getirdi. Logan, Georgina'nın verdiği sandviçleri ve kekleri mideye indirdi. Sonra Ashleigh'nin kucağına tırmanıp ona sokuldu. Kalbi sessizce bir kez daha sıkıştı. Çok çocuk sahibi olmak istediğini fark edince şaşırdı. Ama Cameron'ın yüzündeki ifadeye rağmen, onun aynı fikirde olmayacağını biliyordu.

Yıllarca ona dokunmak istemeyen bir adamla evliliğe nasıl alışabilirdi ki? Yüzeysel olarak her şey yolunda görünüyordu. Ona yaşayabileceği

güzel bir şato, hizmetçiler, güvenlik, arzulayabileceği her şeyi vermişti.
Onun dışında her şey.

"Nerede olduklarını biliyorum."

Cecil, brendi bardağından başını kaldırıp Bow Street Runner'a baktı.
"Nerede?"

"İskoçya'da. Kilmartin Kalesi."

"Cameron Neill'de var, değil mi? O aşağılık herif kızımı ve şimdi de karımı aldı." İçinde tanıdık bir öfke kabardı, bardağına uzanmasına neden olan bir kızgınlık yarattı.

"O aşağı tabakadan herif Kilmartin'in Şefi," diye düzeltti Bow Street Koşucusu. "Adı Cameron MacNeill ve hepimizin hayal edebileceğinden çok daha fazla servete sahip."

İşte bu beklenmedik bir şeydi. Cecil, aklında bu bilgiyi evirip çevirerek bir yudum brendi içti. "Eğer gerçekten bu servete sahipse, kızımın namusunu kaybetmemin acısını bana tazmin etmek zorunda kalacak."

"Onunla evlendi," dedi Koşucu. "Ve kısa bir süre sonra Cameron MacNeill, başına bir şey gelmesi durumunda ona cömert bir anlaşma ve kendisine ait olacak başka bir ev verilmesini sağlayacak belgeleri sundu."

Cecil kendi kendine, "Bu ayarlanabilir," diye düşündü. Falkland Vikontu Victor Colfax ona yardım etmeye ikna edilebilirdi. Ayrıntıları kafasında evirip çevirdi ve aylardır ilk kez morali düzeldi.

Marki elini kaldırıp onu onayladı. "Sekreterim, bilgileriniz karşılığında size tazminat ödenmesini sağlayacak."

Koşucu gittikten sonra Cecil, tüy kalem ve kağıt çıkarıp planlarını yapmaya başladı. Georgina onun karısı ve malıydı. Onu almaya cesaret eden her adam ağır cezaya çarptırılmalıydı. Ve eğer kocasının ölümünden sonra mirasçısı Ashleigh ise, ne âlâ.

İçini bir memnuniyet kapladı. Çok geçmeden ikisini de geri alacaktı.

Haftalar geçti ve Cameron'ın yaraları artık tamamen iyileşmişti. Ama kabuslar devam ediyordu. Ashleigh ile arasını korumaya çalıştı ama her gün bir işkenceye dönüştü. Ashleigh onu yalnız bırakmıştı, ki istediği de buydu. Kemiklerine bir huzursuzluk yerleşmişti; bu evliliğin daha da büyük bir şeye dönüştüğünün bilinci.

Karısının varlığının her an fazlasıyla farkındaydı. Logan'ın elini tutmadan önce oğlunun saçlarına dokunuşu. Yanından geçerken teninin sümbül kokusu. Ve her an daha da kötüleşen o sızlayan arzu. Karısına dokunmamaya, ona söz verdiği o uygunsuz bekareti yaşatmaya yemin etmişti.

Ama geceleri bir kabustan uyandığında, onu yatağında istiyordu. Kendini onun içinde kaybetmek, dehşeti uzaklaştırmak istiyordu.

Gündüzleri, sanki gerçek hayat uyanırken gördüğü bir rüyaymış gibi, sadece var oluyordu. Geceleri ise Kule'yi, taşlara sinmiş o iğrenç kokuyu ve o mutlak umutsuzluk hissini düşünüyordu. Daha önce de bu koşullara katlanmıştı ve kabuslar tanıdıktı. Fakat bu sefer bir şeyler farklıydı. Belki de artık uğruna yaşayacağı bir ailesi olduğu içindi. Para uğruna anlık acılarla dolu bir hayata geri dönmek istemiyordu. Ne kadar çok düşünürse, bunun Ashleigh yüzünden olduğunu o kadar çok anlıyordu. Logan'ın içindeki boşluğu Ashleigh doldurmuş, ona bir anne vermişti. Cameron ikisini de geride bırakıp birlikte güvende olduklarına inansa da, bunu istemediğini fark etmeye başlıyordu.

Karısının sıcak bedeninin yatakta kendisine yaslanmasını istiyordu. Oğlunun gülümsemesini görmek istiyordu.

Geri dönüp dönemeyeceğini bilmiyordu ama belki de artık buna ihtiyacı olmayacaktı. Dış dünyanın bildiği kadarıyla, onun bir rolü yoktu; o kişi ortadan kaybolabilirdi. Cameron da o Kule muhafızından kendi başına kaçmayı başaramamış olsaydı, o gece öleceğini biliyordu.

Muhafızın, Cameron'ın yapmadığı bir şeyin intikamını almak için bıçağıyla derisini nasıl kestiğinin hatırası bazen tenini kaşındırıyordu. Özgür olduğunu kendine hatırlatmak için anıyı saklamaya çalıştı ama bu, görüntülerin uykusunu bölmesini engelleyemedi. Uyumamak daha kolaydı.

Dün gece yatağında kalmıştı ama saatin zili çaldığında neredeyse her saat başı uyanıyordu. Her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışsa da, zihni ve bedeni hâlâ yorgunluktan sızlıyordu. Ve şimdi yine akşamın erken saatleriydi ve tek istediği rüyasız bir uykuydu - ama bu mümkün değildi.

Yan odada, karısının hizmetçisi Sarah ile konuştuğunu duydu. Ancak o zaman Ashleigh'nin yatak odasının yanındaki kapının hafifçe açıldığını fark etti. Sonra küvete su dökülme sesini duydu. Sandalyede oturmaya devam etti ve ardından karısının küvete girerken çıkardığı hafif su sıçramasını duydu.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı Leydi Ashleigh?" diye sordu Sarah.

"Hayır, teşekkürler. Şimdi gidebilirsin."

Kapıyı kapatmalıydı. Elbette, açık olduğunu bilmiyordu. Ama başka bir sandalyeye geçtiğinde, profilini net bir şekilde görebiliyordu.

Tanrı yardımcısı olsun. Sadece bir röntgenci, küvetindeki çıplak bir kadına bakardı. Kendi karısı olsa bile. Saçlarının toplanmış olduğunu gördü, ama birkaç ıslak tutam omzuna değmişti. Ellerin arasında bir kalıp sabun vardı ve köpürtüyordu.

Ashleigh küvete yaslanıp bir bacağına kaldırıp ayağından baldırına kadar sabunladı. Bulunduğu yerden göğüslerinin kıvrımını görebiliyordu ve ona dokunmak için can atıyordu.

"Cameron, bana o bezi getirebilir misin?" diye seslendi ona.

Orada olduğunu biliyordu. Muhtemelen onu izlediğinden şüpheleniyordu. Ama neden banyosuna girmesini istesindi ki? Ne düşüneceğini bilmiyordu.

Ama hiçbir şey onu bu fırsattan alıkoyamazdı. Kapıyı daha da açtı ve bir an durdu. Özür sözcükleri ağzında düğümlendi ama dile getirmedi. Karısının onu odasına davet etmesine üzülmemiştir. Kremi teninden aşağı süzülen su damlalarını gördüğünde de üzülmemiştir.

Bir anda heyecandan kaskatı kesildi. Onu derin derin öpmek, ağzını göğsüne doğru indirip ona zevk vermek istiyordu.

Bunun yerine havluyu bıraktığı sandalyeye doğru gitti.

"Hayır, o değil," dedi. "Şuradaki."

Eline rahatça ulaşabilecek bir bezdi. Kolayca kendisi de alabilirdi. Ama mavi gözleri kararmıştı ve kendini ondan saklamak için hiçbir çaba sarf etmiyordu. Adam, güzel göğüslerine ve suda salınan mercan rengi meme uçlarına hayranlıkla bakarak ona açıkça bakıyordu.

"Sırtımı yıkar mısınız?" diye sordu sabunu uzatarak. "Oturabileceğin bir tabure var."

Tabureyi küvetin arkasına kaydırды ve sabunu ondan aldı. Sonra küçük keten bezi suya batırdı.

Evliliklerinin tüm kuralları ortadan kalkmış gibiydi. Onu odasına davet etmiş ve kendisine dokunmasını istemişti. Rebecca asla böyle bir şey yapmazdı. Çılgılık atıp gitmesini isterdi. Ve Ashleigh'e dokunduğu anda kaybolduğunu anlamıştı.

Cildi sabundan ipeksi, suyun yüzeyi gibi pürüzsüzdü. Acele etmeden önce boynunu, sonra omuzlarını yıkadı. Kürek kemiklerinin etrafında daireler çizdi ve ardından ıslak bezi sıkarak sabunu duruladı.

"Yaraların artık canını acıtıyor mu?" diye sordu. "Nasıl hissediyorsun?"

Sanki onu küvetten kaldırıp yatağa götürmek istiyormuş gibi, diye düşündü karanlık bir şekilde. Tekrar huzur içinde uyuyamayacaksa bile, en azından saatlerini çok daha ilginç bir şeyle geçirebilirdi.

Ama bunun yerine, "Yaralarım iyileşti" diye cevap verdi.

"Memnun oldum," diye mırıldandı.

"Eşyalarını bu odaya ne zaman taşıdın?" diye sordu, ellerini sabunladıktan sonra belini yıkadı.

"Londra'ya gitmeden sonraki gün," diye cevapladı. "Yatağında uyuyordum ta ki..."

"Ben dönene kadar."

Başını salladı ama ona bakmak için dönmedi. Belini tekrar yıkadığında, bileklerini elleriyle yakaladı. Yavaşça sabunlu avuçlarını göğüslerine doğru çekti.

Keskin nefesini sakladı. Göğüs uçları dikleşmişti ve ellerini göğüslerinin üzerinde gezdirdi. "Yatağında uyumayı özledim. Kendimi sana yakın hissetmemi sağladı."

"Ashleigh," diye uyardı.

"Bu yeterince uzadı," dedi. "Sabrettim ve istediğin her şeyi yaptım. Ama sevişmesek bile bana verebileceğin daha çok şey var."

Kadının ne demek istediği anlaşılınca elleri hareketsiz kaldı. Sonra devam etti: "Sana verebileceğim daha çok şey var."

Özellikle de suyun dışında, çıplak bir şekilde karşısında durduğunda, konuşmaya cesaret edemiyordu.

"Bana havluyu uzatır mısın?"

Cameron, bu cesareti nereden topladığını bilmiyordu ama içinde fırtına gibi bir arzu kabarıyordu. Keten havluyu getirdi ve onu beline sarıp küvetten çıkardı. İzin istemeden yatağına geri taşıdı. Onu nazıkçe yatırdı ve havluyu beline doladı.

"Ocakta ateş yakar mısın?" diye sordu sessizce. "Hava soğuk."

İtaat etti, kontrolünü nasıl koruyabileceğini düşünürken dikkati dağıtacak bir şeye çok ihtiyacı vardı. Ona dokunmasına izin verirse, acemi bir okul çocuğu gibi kendi kontrolünü kaybedeceğinden korkuyordu.

Neyse ki hizmetçiler ateşi çoktan hazırlamıştı ve adam çakmak taşına vurarak ateşi yaktı. Zamanla alevler büyüdü ve adam dönüp kadına baktı.

"Kıyafetlerini çıkar," diye emretti. "Seni görmek istiyorum."

Kadın havluyu kendi vücuduna örtmeye devam etti, ama adam ayakkabılarını ve çoraplarını, ardından ceketini ve yeleğini çıkardı. Yatağa geri döndü, kravatını çözdü ve sonunda gömleğini çıkardı. Şimdilik pantolonunu çıkarmadı, ama kadın doğrulup havluyu bıraktı.

Ashleigh'nin vücudu güzelliğiyle onu şaşkına çevirmişti ve tek istediği gecenin geri kalanını ona taparak geçirmekti. Aralarında hiçbir engel olamazdı; sadece ten tene temas.

Pantolonunun düğmelerini açtı ve iç çamaşırlarını çıkarıp çıplak kaldı. Kızardı ama bakışlarını ondan ayırmadı.

Bu sefer gitmeye hiç niyeti yoktu.

On Birinci Bölüm

Ashleigh kendinden emin davranmaya çalışsa da içten içe titriyordu. Ne yaptığını veya herhangi bir şeyin nasıl işe yarayacağını bilmiyordu. Ama bulaşıkçı Blair ona iyi bir tavsiye vermişti.

"Eğer kocanı istiyorsan ve o inat ediyorsa, sadece kendini sunmalısın. Tanrı'nın sana verdiği kıyafetlerden başka bir şey giymediğini görsün, karşı koyamayacaktır."

Hizmetçi, Cameron'ı nasıl çıldırtacağına dair başka talimatlar da vermişti ve Ashleigh hem cazip hem de korkmuştu. Ya onu memnun etmezse? Ya onu reddederse? Ama şimdiye kadar her şey işe yaramıştı. Ve gözlerindeki açlığa bakılırsa, Ashleigh'in onu istediği kadar onu da istediğinden şüpheleniyordu.

Özellikle ereksiyonu onu büyölüyordu. Onu daha önce hiç çıplak görmemişti ve ona dokunmak istiyordu. Ama dokunursa, onu tekrar kendinden uzaklaştıracağından korkuyordu.

"Ashleigh, ben—"

"Hayır." Bahane duymak istemediği için sözünü kesti. "Senden bekaretini almanı istemiyorum. Sadece birbirimizi... tanımamızı istiyorum."

Kendini aptal gibi hissetse de Blair ona başka baştan çıkarma yolları da anlatmıştı. Hizmetçi hoşuna gideceğine söz vermişti ama Ashleigh ne bekleyeceğini bilmiyordu.

Cameron yatağa oturdu, o da yanına oturdu. Daha önceki arzularına rağmen, şimdi kendini garip ve güvensiz hissediyordu.

"Bunu yapacaksak senin dürüstlüğüne ihtiyacım var" dedi.

Kadın başını salladı, ne demek istediğini tam olarak anlamamıştı. Sonra itiraf etti: "Ben... Rebecca'ya pek iyi bir koca olamadım. Yakınlaşmamızdan... hiç hoşlanmazdı." Adamın ifadesi mahcup oldu ama itiraf etti: "Seni memnun etmek istiyorum. Ama bana ne istediğini söylemen gerek. Ya da bir şeyden hoşlanmazsan."

Adamın tereddütlerini anlamaya başlıyordu. İlk karısının onu aynı şekilde istemediği anlaşıyordu. "Önce beni öperek mi başlayacaksın? Ve bana dokunarak mı?"

Kadın, hâlâ yatakta yanında otururken ona döndü. Adam yüzüne uzanıp parmaklarını bir yanağından aşağı kaydırıldı. Sonra eğilip ağzını yakıcı bir öpücükle sahiplendi. Kadın da onu öptü ve dilini ağzının içine aldı. Tıraş olmaya devam etmesinden memnun bir şekilde yanağını avuçlarının içine aldı. Yakışıklı yüzüne bakmayı, onun kendisine ait olduğunu bilmeyi seviyordu.

Onu öpmeye devam ederken, bacaklarının arasında dinmek bilmeyen bir sızı yükseldi. Tatlı sızı yoğunlaştı ve dudaklarına doğru mırıldandı. "Lütfen bana dokun Cameron." Ellerini göğüslerine doğru kaydırıldı ve ne istediğinden şüphe duymasına izin vermedi.

Parmaklarını hareket ettirerek onu okşamaya devam etti, onu öpmeye devam ediyordu. Kadın nefes nefese kalmıştı, adamın ellerini üzerinde hissetmenin tadını çıkarıyordu ve parmaklarıyla göğsünü keşfetti.

"İyi misin?" diye sordu. "Daha fazlasını yapabilir miyim?"

"Evet, lütfen," diye fısıldadı. Adam ağzını indirerek boğazını öptü. Adamın göğüslerini öpmek üzere olduğunu hissetti ve ellerini karnına doğru çekti. Adamın ereksiyonu parmak uçlarının hemen altında olmasına rağmen, çekingendi, sınırı aşmaktan korkuyordu.

"Sana dokunabilir miyim?" diye sordu. Ellerini aşağı indirip bir meme ucunu ağzına aldı. Bu, kibriti yağa değdirmek gibiydi. Vücudu tutuştu ve ona doğru eğilip ellerini kalçalarına bastırdı. Bacaklarının arası ıslandı, en son ona dokunmaya çalıştığında nasıl hissettiğini hatırladı. Kendi tepkisinden korksa da, elini oraya doğru yönlendirdi.

Parmak ucu hafifçe okşadı ve içinde bir zevk sarmalı oluştu. İçgüdüsel olarak onun erkekliğine uzandı, aynı şeyi hissetmesini istiyordu. Ama adam derin bir nefes aldı ve kadın geri çekildi.

"Sorun değil," dedi, elini ona dokunması için yönlendirerek. Kız yavaşça onun sıcak, kadifemsi tenini keşfetti. Adam da parmaklarını ıslaklığına doğru hareket ettirdi. Vücudu anında tepki verdi ve nefesinin düzensizleştiğini hissetti. Ne istediğini bilmemek hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

Elini onun üzerinde gezdirmek, şişkin penisinin şeklini kavramak için bir an durdu. Adamın ifadesi sertti, sanki dokunuşuna dayanamıyormuş

gibiydi ve kadın ürküp elini geri çekti. "Canını mı yakıyorum?"

"Hayır, durma."

Bunun onun için yeni bir şey olduğunu hissetti. Belki de Rebecca, Ashleigh'nin özlemle beklediği şekilde bedenini hiç keşfetmemişti. "Ne istediğini söyle," diye ısrar etti.

"Öp beni," dedi fısıltıyla. "İstedğin her yerde."

Korkuyordu ama içgüdüleri onun istekli olduğunu söylüyordu. Böylece üzerine çıktı, bacaklarını ayırdı ve dizlerini belinin iki yanına dayadı. Cameron onu kendine çekti ve ona yaslandı, sert gövdesi ıslaklığına bastırdı. İçinde bir özlem dalgası hissetti ama yine de ağzını öpmeye başladı.

Kocası karşılık olarak dudaklarını açgözlülükle tuttu. Kocasının kendisine bastırıldığını hissetti ve aralarındaki arzu giderek alevlendi. Olacaklardan korksa da, onu içinde hissetmek istiyordu.

İçinde bir karanlık yeşerdi ve onu fikrini değiştirmeye ikna edip edemeyeceğini merak etti. İlk karısının sevişmekten hoşlanmadığını söylemişti. Ama Cameron ona her dokunduğunda, bedeninin ihtiyaçla kabardığını hissediyordu.

Ağzını adamın boğazına doğru indirdi ve orayı öptü. Adam, dokunuşuyla irkildi ve sonra bacaklarının arasındaki ıslaklığa uzandı. "İzin verir misiniz?" diye mırıldandı.

"E-evet." Adamın akıllı parmakları dikişine doğru kaydığında ve çığlık atmasına neden olan bir et kıvrımı bulduğunda nefes almakta zorlanıyordu.

Elini anında durdurdu ama kadın durmasını istemiyordu. Parmak uçlarını hassas bölgeye götürdü ve "Yavaşça," diye fısıldadı.

İtaat etti ve kıvrımın etrafında dönerken, derin ve güçlü bir arzu dalgası hissetti. Nefes alış veriş değişti ve adam, onu ihtiyaçla titreten bir ritim buldu.

"Durma," diye yalvardı. "İyi hissettiriyor." Sırayla ona dokunmak için aşağı uzandı ve adam ona nasıl okşayacağını gösterdi. Adamın sikinin ucunda bir nem damlası hissetti ve o da titreyene kadar onu ovuşturdu.

"Cameron," diye fısıldadı, adam onu uçuruma doğru sürükleyen bir gelgitle karşılaşınca. Onu içeri yönlendirmek için öyle çok istiyordu ki, sıkıca sarıldı. Ama adam iki parmağını içine soktuğunda düşüncelerini böldü. Titredi ve elini yukarı aşağı hareket ettirmeye başladı. Adam kendi nefesini tekrarlardı ve nefesi düzensizleşti.

Daha önce hiç kimse ona böyle dokunmamıştı ve daha fazlasını istiyordu. Vücudu kasılıyor, adını koyamadığı bir şeye uzanıyordu.

Ve sonra, parmaklarının ritmik müdahalesi onu uçuşuma sürükledi. Parçalandığını hissetti ve adamın ağzını kendi ağzına doğru çekti, adam parmaklarıyla içeri girip geri çekilirken dilini içeri kaydırды. Parıldayan zevk dalga dalga yayılırken, adama doğru eğildi. Parmakları adamın kalçasına saplandı ve onu içine almaya çalıştı ama adam geri çekildi.

Bir anlığına reddedilmiş hissetti, ona aynı zevki yaşatmak için bir şeyler yapabilmeyi diledi. Adamın ereksiyonu onu zorluyordu ve neyin harekete geçirdiğini bilmeden daha aşağı inip onu ağzına aldı. Adamın penisinin tuzlu sıcaklığı yabancıydı ama ona zevk vermenin gücünü seviyordu. Onu yalarken, pozisyonlarını değiştirdiğini fark etti.

Bu sefer o da ona maruz kalmıştı. Onu emerken, sıcak dilinin kıvrımlarına doğru hareket ettiğini hissetti ve aynı şekilde ona işkence ederken örtüyü sıkıca kavradı. Dilinin her vuruşunda, kendi tenine yankılanıyordu. Parçalayıcı haz onu tekrar sardı, ama aynı rahatlamayı hissetmesini istiyordu. Onu sanki bacaklarının arasındaymış gibi ağzına aldı ve bunu yaparken gerginliğini hissetti. Göğüslerine uzandı, dilini kıvrımlarına doğru kaydırırken meme uçlarını okşadı.

Onu parçalara ayırıyordu, dalga tekrar tekrar yükseliyordu. Zihni yakan bu rahatlamaya teslim oldu ve sonunda onu uçuşuma itti, orada kendi kontrolünü kaybetti.

Sonra onu, kalbinin kulağına çarparak attığını duyabileceği bir yere kadar kendine çekti. Ama tek kelime etmedi.

Cameron gecenin karanlığında huzursuzlanmaya başladı. Geçmiş ve şimdiki zaman birbirine karışmıştı ve vücudunu bir ter tabakası kaplamıştı. Görünmez eller onu yere bastırıyordu ve o da örtülerin altında çırpınıyordu.

Gözlerini alacağım, diye alaycı bir ses çıkardı gardiyanın sesi. Cameron, bıçağın yüzünde bıraktığı öpücüğü hissedebiliyordu ve kendini kurtarmak için çabaladı. Alnında soğuk terler birikti ve bilekleri zincirlerden yanıyordu.

Gardiyan onu duvara itti ve Cameron ona tekme attığında adam onu taşa yasladı. "Kardeşim senin gibi adamlar yüzünden öldü."

"Fransız değilim," demek istedi ama söylemedi. Kraliyet'e bir gizlilik yemini etmişti ve bu yemini tutmak zorundaydı. Gözleri kapalıydı ama Kule'nin pislik ve acı kokularının tamamen farkındaydı.

Sonra yeni bir koku dikkatini çekti. Sümbül kokusu, keskin hapishane kokularıyla harmanlandı. Bir an için kafası karıştı.

Halüsinasyon olmalıydı. Birinin onu sakinleştirmeye çalıştığını, "Her şey yolunda. Buradayım," dediğini duydu.

Ama sözler gerçek değildi. Sadece omuzlarındaki eller ve bıçağın tehdidi gerçektir. Cameron tüm gücüyle ellerini iterek vizyonlara karşı koydu. Sahte rüyalara kapılmasına izin veremezdi.

Huzur istiyordu. Evde olmak istiyordu. Ama bu gardiyan onu karısından ve oğlundan uzak tutmaya çalışıyordu. Adamın gözlerini oymasına sadece birkaç saniye kalmıştı.

Yüzüne bir el değdiğinde, gardiyana hızla saldırdı. Yumruğu ete çarptı ve bir çığlık duydu. Yumruğunu tekrar salladı, ama bu sefer isabet etmedi. Zincirlerinin nasıl kırıldığını veya kendini nasıl kurtardığını bilmiyordu, ama merak ederek zaman kaybetmedi.

Buz gibi su yüzüne çarptı ve şoktan tükürdü. Karanlığı bir mum aydınlattı ve karısının yüzünü tuttuğunu gördü. Bir elinde boş bir sürahi tutuyordu.

"Ashleigh-" diye söze başladı, ne olduğunu anlamadan önce. Kabusları, onun kendisini esir alan kişi olduğuna inanmasına neden olmuştu. Gardiyanı değil, onu vurmuştu.

Tanrı yardımcısı olsun, şişmiş yanağını görünce utanç ve kendinden nefretle doldu. Ama daha da önemlisi, mavi gözlerinde korku gördü. Gözlerinden yaşlar boşandığında, suçluluk duygusuyla başını eğdi.

Kabusları kontrolünü kaybetmesine neden olmuştu; asla başına gelmesini istemediği bir şeydi bu. Ve onu korumak için gösterdiği tüm çabalara rağmen, Ashleigh onun yanında güvende değildi. Artık güvende değildi.

"Çok üzgünüm," dedi, örtüyü geriye atarak. "Asla istememiştim—"

"Biliyorum," diye yanıtladı. "Bir kazaydı. Rüya görüyordun." Ama yine de bir adım geri çekildi.

Gözlerinde, Rebecca'nın ona karşı hissettiği aynı dehşeti görebiliyordu. O, karanlığı geri püskürtmekten aciz bir canavardan başka bir şey değildi. Ve şimdi, ona yardım etmeye çalışan tek kadına zarar vermişti.

"Odana geri dön," diye emretti. "Bayan Cobb'dan yüzüne kompres getirmesini isteyeceğim."

Başını sallamayı başardı ama korkusu devam ediyordu. Rüya olsa bile, kontrolünü kaybettiği için kendinden nefret ediyordu. Ashleigh babasının kötü muamelesine zaten katlanmıştı ve şimdi muhtemelen kendi kocasının da aynı olduğuna inanıyordu. Cameron'ın çevresinden habersiz olması önemli değildi; sonuç aynıydı. Ashleigh, babasının kendi elleriyle incinmişti.

Odadan çıktıktan sonra Cameron, ne giydiğini pek umursamadan kıyafetlerini giydi. Kendini tekrar güvende hissetmesi için aralarına mesafe koyması gerekiyordu. Henüz şafak sökmek üzereyken, bir hizmetçi çağırdı ve birkaç günlük giysiyi toplayıp bir at hazırlamalarını emretti. Karısına zaman ve alan tanıyarak, küçük çiftliklerinden birini ziyaret etmesi en iyisi olabilirdi.

Kaçtığını biliyordu. Ama başka seçeneği vardı ki? Onu tehlikeye atamazdı, özellikle de şimdi. Onu affettirmek için tek umudu buydu.

Bir sandalyeye çöktü, birlikte geçirdikleri yasak geceyi hatırladı. Kadın onu kendisine dokunmaya davet etmiş, ona kollarında cennetin bir anını göstermişti. Evliliği tamamlamak istemişti ve dün gece, yarattığı hisler karşısında şaşkına dönmüştü. Daha önce hiç kimse ona bu şekilde dokunmamıştı ve bu, Ashleigh'e olan açlığını daha da derinleştirmişti. Şimdi bile, onu tekrar yatağa çekip çıplak teninin her sırrını keşfetmek istiyordu.

Bu da gitmesi için bir sebep dahaydı. Kalırsa, kendi şehvetli ihtiyaçlarına teslim olacaktı. Ashleigh'nin çocuk sahibi olma ihtimalini istemiyordu; çünkü ölme riskini göze alamıyordu. Zaten bir eşini kaybetmişti ve bir başkasını da kaybetmeye niyeti yoktu.

Kazayı affetmesi için birkaç günün yeterli olacağını düşündü. Logan'ı uyandırmak istemiyordu çünkü verecek bir açıklaması yoktu.

Bunun yerine, Cameron bir saat içinde at sırtında güneye doğru yola çıktı.

Gri manzaraya bakarken, kendi kasvetli hayal kırıklığını ve suçluluk duygusunu yansıtıyordu. Onu mutlu edebileceğine neden inanmıştı ki? İlk

karısı evlilik mutluluğunu hiç tatmamıştı ve şimdi de yanlışlıkla Ashleigh'i incitmişti.

Kendini suçluyordu. Hapishanenin onu rahatsız etmiş olması önemli değildi; onunla aynı yatağı paylaşmaması gerektiğini bilmeliydi. Güvende değildi. Keşke özür dilemeyi daha iyi başarsaydı da onu sakinleştirseydi, böylece onu bir canavar olarak görmezdi.

Onun affını istiyordu. Ama Tanrı biliyordu ki, o buna layık değildi.

Ashleigh kendini tam bir aptal gibi hissediyordu. Cameron çoktan gitmişti ve ona dün geceyi anlamlandırması için hiç zaman bırakmamıştı. Daha birkaç saat önce, hayal bile edemeyeceği en büyük hazzı yaşadıktan sonra kollarında uykuya dalmıştı. Cameron ona değerli hissettirmişti ama sonra kabusunun yoğunluğu onu şaşırtmıştı.

Çırpınmaya başladığı andan itibaren ondan uzaklaşmalıydı. Çevresinin farkında değildi ve yanağına aldığı darbe onu şaşırtmıştı. O anda babasını hatırlamış ve Cameron'ın hâlâ rüyanın esiri olduğunu fark edene kadar hafızasına sinmişti.

Geçmiş hâlâ peşini bırakmıyordu ve anılardan kurtulması zaman alacaktı. Aklında o kadar çok soru vardı ki, ama adam ona cevapları veremiyordu.

Kahvaltıda Logan'la yemek yedi ve Cameron'ın yokluğunu bahane etti. Bayan Cobb, şefin güney yolundan at sırtında seyahat ettiğini itiraf etti. "Eminim birkaç gün içinde geri dönecektir, Leydi Ashleigh. Endişelenecek bir şey yok." Ama kahyanın gözlerinde temkin vardı.

Ashleigh'nin huzursuzluğu onu ele geçiriyordu. Günün geri kalanını kocası için veya ne zaman döneceği için endişelenerek geçirmek istemiyordu. Kocasını, onu incittiğine inanarak gitmişti. Ve birlikte geçirdikleri gecenin ardından, onu suçlamadığını bilmesini istiyordu. Tamamen bir kazaydı; sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulunmuştu.

Aklına bir fikir geldi. Kilmartin'de kalmasına gerek yoktu. Acele ederse ona yetişmek için hâlâ zamanı vardı.

Sandalyesinden kalktı ve Logan, "Nereye gidiyorsun, Anne?" diye sordu.

"Babanı bulup eve getireceğim." Bu sözleri söyler söylemez, içinde ani bir heyecan dalgası esti. Cameron bundan hoşlanmayabilirdi ama doğru olan buydu. Onu rahatsız eden şeytanlar ne olursa olsun, birlikte yüzleşeceklerdi.

"Ben de gelebilir miyim?"

"Hayır tatlım, burada kalıp kaleyi korumanı istiyorum." Burnuna dokundu ve bir kahkaha attı. "Bunu yapabilir misin?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Evet, anne."

"Güzel. Umarım bugün daha sonra tekrar gelirim."

Hiçbir şey paketlemeye zahmet etmedi, çünkü niyeti onu geri getirmektir. Bunun yerine, seyis ve sürücüye ellerindeki en hızlı arabayı veya arabayı hazırlamalarını emretti. Atları ve aracı hazırlarken sabrı tükendi. Ama sürücüye verdiği talimatlar basitti: Şefi bul.

Kilmartin Kalesi'nin önünden geçerlerken, kocasına ne söyleyebileceğini düşünmeye çalıştı. Onunla geri dönmeyi kabul eder miydi? Ona gerçeği, bunun bir kaza olduğunu anlادığını gösterebilir miydi?

Çok şey çekmişti ve yaptığı fedakarlıklar onu yıpratmıştı. Onu eve dönmeye, kendilerine bir hayat kurmasına izin vermeye ikna etmeyi umuyordu. Ve belki bir gün yeminini bozup onunla gerçekten sevişirdi. Cameron'ın gözlerine sahip bir çocuğu olsun istiyordu. Dün gece birbirlerine çok yaklaşmışlardı. Verecek çok şeyi vardı ve ona bunu gösterebilmenin bir yolunu bulabileceğini umuyordu.

Ana yola ulaştılar ve şoför onları güneşe götürmek için sağa döndü. Ashleigh, Cameron'ın Kilmartin Kalesi'nin güneydoğusundaki başka bir mülkten bahsettiğini hatırladı. Belki de oraya gitmişti.

Dün gece yağmur yağmıştı ve Cameron'ın atının yoldaki izlerini görmüştü. Elbette, onlardan çok önde olamazdı. Ama çamur, daha hızlı sürmeyi zorlaştırıyordu. Sanki ne kadar uzaklaşırlarsa yollar o kadar kötüleşiyordu. Tıpkı onun gibi, o da tek bir atla gitmeliydi.

Sonunda şoför Malcolm durmak zorunda kaldı. Çamuru incelemek için aşağı indi ve Ashleigh kapıyı açtı. "Ne kadar kötü?"

"Daha fazla ilerleyemeyeceğimizi düşünmem yeterince kötü, Leydi Ashleigh." Gökyüzüne baktı. "Daha fazla yağmur geliyor. Geri dönmeliyiz."

"Evden ne kadar uzaktayız?"

Malcolm başını salladı. "Neredeyse bir saat. Şef bir at aldı, bu yüzden bizimle aynı sorunları yaşamayacak."

"Ben de aynısını yapmalıydım." Ashleigh içini çekti. "Ve arabayı çözüp atları alıp öylece bırakamaz mıyız?"

Omuz silkti. "Eyerimiz yok."

Hava şartlarını ve kötü yolları hesaba katması gerektiğini anlamaya başlıyordu. "Şefin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, Lochmore'daki eve gitti," dedi Malcolm. Sempatik bir bakışla, "Seni Kilmartin'e geri götürebilirim, sabah tekrar deneyebiliriz," dedi.

Ashleigh öfkeyle küfür etmek istedi. "Sanırım haklısın." Kapıyı kapattı ve Ashleigh arabayı kaleye doğru geri döndürmeye başladı. Tek seçeneklerinin bu olduğunu bilse de, yolculuğuna devam etmek için hiçbir şey yapamaması onu rahatsız ediyordu.

Henüz birkaç dakika yol almışlardı ki, yaklaşan atların sesini duydu. Malcolm, aracın geçmesine izin vermek için arabayı kenara çekti. Ama bunun yerine diğer araba durdu. Onlara pek aldırmış etmedi ve sürücüsünün onu geri götürmesini bekledi.

Ama tuhaf bir şekilde, adamların konuştuğunu duydu. Bir an sonra, biri arabasının kapısını açtı ve şaşkınlıkla derin bir nefes aldı.

"Leydi Ashleigh?" diye sordu bir adam.

"Evet?" Onları kimin durdurduğundan emin değildi ama adam sadece gülümsedi.

"Güzel. Bizi büyük bir dertten kurtardın." Emirleri haykırdı ve bir an sonra bir silah sesi duydu. Aman Tanrım, Malcolm vurulmuş muydu?

Korku ve şok onu sardı, ama adam araçtan çıkmasını engelledi. Bunun yerine kollarından tutup onu dışarı çekti. Ashleigh, bu adamların kim olduğunu veya ne istediklerini bilmeden çırpındı, ama şoförünün yerde kanlar içinde yattığını görünce dehşete kapıldı. Ölmüş müydü?

"Sen kimsin?" diye sordu. "Bu ne?"

"Baban seni görmek istiyor," diye cevap verdi. Dünya kararıp yere yığılmadan önce duyduğu son şey buydu.

Cameron, kapıdaki tıkırtıları ilk başta görmezden gelmek istedi. Lochmore'a evi ve araziye inceleme bahanesiyle gelmişti, ama aslında biraz yalnız kalmak istiyordu. Ashleigh onun yanında güvende değildi ve yalnız uyuyup onunla ilgili canlı anıları aklından çıkarmak için bir fırsata ihtiyacı vardı.

Vuruşlar devam etti ve sonunda sandalyesinden kalkıp kapıyı açmaya gitti. Şoförlerinden biri dizlerinin üzerine çökmüş, gömleği kan içindeydi.

"Malcolm?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Onu aldılar efendim. Leydi Kilmartin."

Aniden öfkesi sertleşti. "Onu kim aldı?" Ashleigh onun koruması altındaydı ve ona zarar vermeye cesaret eden herhangi bir adam bir nefes daha alamazdı.

"Birinin babasından bahsettiğini duydum."

Cameron şoförün kalkmasına yardım etti ve adamı içeri getirirken yarasına baskı uyguladı. "Onu nereye götürdüler?"

Malcolm başını salladı. "Bilmiyorum. Ama yine kuzeye doğru gidiyor gibiydiler."

Sonra arabalarını ve atlarını takip edebilirdi. Malcolm'un masaya oturmasına yardım etti ve adama yarası için temiz bir bez parçası getirdi. "Ne kadar kötü yaralandın?"

"Yaşayacağım," diye zorladı Malcolm. "Kurşun delip geçti. Ama sanki o Sassenach piçi kemiklerimin derisini soymaya çalışıyormuş gibi acıyor."

"Kiracılardan birkaçını gelip sana bakmaya çağıracağım," diye söz verdi Cameron. "Ama Ashleigh'i bulmam gerek."

Şoför başını salladı. "Altı adam vardı." Adamları tarif etti ve Cameron'ın duyduğu kadarıyla, saldırganlar arasında markiz yoktu.

Sürücüye yardım etmeleri için kiracılardan bazılarını çağırmak için acele etti, ama bir şifacı ayarladığı sırada bile aklı askeri bir yaklaşıma kaydı. Kendi adamlarına, belki de kiracılardan birkaçına ihtiyacı olacaktı.

Atlar, erzak, silahlar... ve zaman çok önemliydi. Öyle ya da böyle karısını geri alacaktı. Ve onu almaya cesaret edenlere Tanrı yardım etsin.

On İkinci Bölüm

Ashleigh korkunç bir baş ağrısıyla uyandı. Nerede olduğunu tam olarak bilmiyordu ama ahıra benziyordu. Elleri ve ayakları iple bağlıydı ve kapı yoktu. Dışarıda yağmur yere vuruyor, görmeyi zorlaştırıyordu ama öğleden sonra geç saatler veya belki de akşamın erken saatleri olduğunu tahmin etti. Girişte iki adam nöbet tutuyordu ve taş duvara yaslanıp titredi.

İçten içe uyuşmuştu. Malcolm muhtemelen onun yüzünden ölmüştü. Bu kadar düşüncesiz davranmamalıydı. Yüreği acıyla sızlıyordu, çünkü Cameron'a ne olacağını da bilmiyordu. Cameron, kaçırıldığını biliyor muydu? Ve neden?

"Ne oluyor? Beni neden esir aldın?" diye sordu kapının yanında duran uzun boylu adama.

"Baban seni eve getirmemiz için bize para verdi," diye cevap verdi.

Bayan Harding'in uyarısının doğru çıktığını anlayınca yüreği sızladı. "Kilmartin Şefi'yle evliyim," dedi kararlı bir sesle. "Babamın sana ne kadar ödediği umurumda değil. Hiçbir yere gitmiyorum."

Adam sırtıttı. "Biz nereye götürürsek oraya gideceksin, hanımefendi."

"Ben Leydi Kilmartin," dedi. "Ve eğer beni herhangi bir yere götürmeye cesaret edersen, kocam—"

"Nerede olduğunu bilmiyor," dedi adam. "En azından biz ona haber gönderene kadar. Seni almaya geldiğinde ise, hayattaki son günü olacak." Gülümsemesi tüyler ürpertici bir hal aldı. "Onu öldürmemiz için de bize para verdiler. Yakında dul kalacaksın."

Teni buz kesti. Cameron'ın onu kurtarabileceğine tamamen inansa da, altı adama karşı nasıl başa çıkabilirdi ki? Bu, herkes için çok fazlaydı. Ama bu haydutun, sözlerinin onu korkuttuğunu görmesine izin vermeyecekti.

"Kocamı öldürebileceğine inanıyorsan aptalsın. Tanıdığım en güçlü adam o. Ve beni bulmaya geldiğinde, hayattaki son günün olacak."

Adam uyarısını önemsemiyor gibiydi. "O zaman göreceğiz, değil mi?" Diğer gardiyana dönüp, "Ben işemeye gidiyorum. Kıpırdamadığından emin

ol," dedi.

Ashleigh iplerini gevşetmek için çabaladı ama ipler ıslaktı ve bu da işi daha da zorlaştırıyordu. Elbisesi de sıırıslıklamdı ve bu da tenine işleyen soğuğu daha da kötüleştiriyordu.

Cameron bundan çok daha fazlasına katlanmıştı. İki ay boyunca böyle bir sefaletle nasıl dayandığını hayal bile edemiyordu. Aç kalmış, Kule'de uyumuştı ve o ayların izlerini sonsuza dek taşıyacaktı. Gözlerini kapatıp kendini kurtarmanın bir yolu olup olmadığını merak etti. İsteddiği son şey, onu kurtarmaya çalışırken bu adamların elinde ölmesiydi. Bu düşünce onu dehşete düşürdü.

Zaman akıp giderken, ilk gardiyanın geri dönmediğini fark etti. İkincisi de fark etmiş ve ona öfkeyle bakıyordu. Sonunda, başka bir gardiyana seslendi. "Git ve Benjamin'i bul. Çok uzun zamandır ortalıkta yok."

Bunun üzerine Ashleigh doğruldu. Kalbi hızla çarpmaya başladı, acaba Cameron onu bir şekilde bulmuş mudur diye merak ediyordu. Dikkatli ol, diye sessizce dua etti.

Ahırın etrafına bakındı, ana kapı dışında çıkabileceğı bir yer olup olmadığını merak etti. Ama hayır, çatıya yakın küçük bir açıklıktan başka bir şey yoktu. Ulaşmak istese de ulaşamazdı.

Geriye kalan muhafızları ona bakmıyordu, bu yüzden dizlerinin üzerine çökmeyi başardı. Dengesini sağlamak için taş duvarı kullanarak ayağa kalkmayı başardı. Yavaşça duvar boyunca ilerledi, kapıya yaklaşmaya çalışırken bağı ayaklarını kaydırđı.

Adamların konuşma seslerini duydu ve bir adamın daha kaybolduğu anlaşıldı.

"Sanki bir hayalet tarafından kaçırılmış gibi," dedi bir ses. "Hoşuma gitmedi. İkisi de gitti. Ses yok, ayak izi yok."

"Hayalet değıl," dedi bir diğeri. "İkisi viskiyi alıp gitmiş olabilir."

"Git ve onları bul," diye emretti Ashleigh'nin muhafızı.

"Ben olmayacağım. Bir hayalet tarafından alınmayacağım. Sen git ve onları bul."

Ashleigh'nin keyfi yerine geldi, çünkü Cameron gerçekten de oradaymış gibiydi. Yaklaşmaya çalıştı ama aniden dengesini kaybedip sertçe yan tarafına düştü.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu gardiyan. İçeri doğru birkaç adım attı ve Ashleigh geri çekilmeye çalıştı. Onu ayağa kaldırdı ve ipleri

kullanarak ellerini yukarı çekti.

Bir an sonra, dışarıda bir adamın hafif nefes alışını duydu. Bu, sessizlik çökmeden önceki sestti. Gardiyanını sertleştirdi ve elini Ashleigh'nin iplerine koydu. Adam sertçe sarsılınca, Ashleigh yürüyemeyerek öne doğru düştü. Adam onu, yağmurun hâlâ şiddetle yağdığı kapıya doğru sürükledi.

"Karını mı almaya geldin?" diye bağırdı gardiyan. "Bir adım daha atamadan ölmüş olacak." Bıçağını boğazına dayadı ve Ashleigh hareketsiz kaldı.

"Sam!" diye bağırdı bir adam sesi. "Sen misin?"

"İçeri gir ve kadını al," diye emretti Sam. "Adamlarımızı teker teker kaybediyoruz. Kadının peşine düşecek, bu yüzden bekleyip onu burada alacağız."

Diğer gardiyan içeri süzüldü ve Sam emretti. "Sırtını duvara yasla. Geldiğinde onu bıçakla."

"Peki ya o? Onu uyaracak."

"Haklısın. Ağzını tıkayacağız."

Hareket etmeden önce Ashleigh karanlıkta bir hareket gördü. Kocası olduğundan emin olmasa da, kimsenin onu görmesini göze alamazdı. İki adamın da davetsiz misafire sırtını dönmesi için yüzünü çevirdi ve onu susturmak için hareket etti.

İlk adam o kadar ani bir şekilde yere yığıldı ki Ashleigh'nin midesi bulandı. Kendini yere atmaya çalıştı ama onu kaçırın adam onu yakalayıp vücudunu kalkan olarak önüne koydu. Adam kapıdan geri geri çıkmaya başladı. Üzerlerine yağmur yağdı ve Ashleigh keskin bıçağın boğazını bir kez daha hissetti.

Sonra yüzünü gördü. Cameron'ı görünce içine bir minnettarlık çöktü ve gözyaşlarını tutamadı. O buradaydı. Onun için gelmişti ve onu güvende tutacağına güveniyordu.

"Bırakın gitsin," dedi gardiyana.

"Hayır. Silahlarınızı bırakacaksınız."

Bıçak boğazına dayandı ve aniden silahın tenine girdiğini hissetti. Muhafızın geriye doğru düştüğünü ve onu da beraberinde götürdüğünü hissetti.

Ve düştüğü an, onun boğazını kesecekti.

Cameron, karısının sırt üstü düşmeye başladığını ve bıçağın derisini kestiğini şaşkınlıkla izledi. Uşağı Hamish, adamı arkadan bıçaklayarak yardım etmeye çalışmıştı, ancak gardiyan ölürken, vücut ağırlığı onu yere sürükledi.

Cameron, kızın saniyeler içinde ölebileceğini ve ona yardım edemeyeceğini anlayınca dehşete kapıldı. "Yakala onu!"

Ama Hamish'in bunu yapamayacağını zaten biliyordu. Cameron öne atılıp adamın kolunu yakaladı ve bıçağı boğazından kopardı. Ama kan tenine sıçradı ve bıçağın ne kadar derine gittiğini bilmiyordu. Onu saldırganından kurtardı, ama yüzü şoktan bembeyaz kesilmişti ve bayıldı.

"Efendim, o—?" Hamish'in sözleri kesildi ve Cameron cevap vermedi. Hemen kravatını çözdü ve geçici bir bandaj olarak kullandı. Keten bezini ıslatacak kadar kanamıyor gibiydi, bu yüzden çok kötü olmadığını umuyordu. İplerini kesip onu kollarına aldı.

Yağmur ikisini de dövüyordu ve adam, "Atı getirin. Hemen!" diye emretti.

Hamish aceleyle uzaklaştı ve Ashleigh'nin cansız bedenini kucağına aldı. Lütfen yaşamasına izin verin, diye dua etti. Yarasından mı yoksa şoktan mı yere yığıldığını bilmiyordu ama onu güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu.

Uşağı atı getirdi ve Cameron, Ashleigh'i eyere kaldırıp arkasından sallandırdı. "Onu Lochmore'a götürüyorum. Hızlı sür ve bir doktor çağır!"

Uşak koşup kendi atına bindi. Cameron, Ashleigh'nin yaralarının ne kadar kötü olduğunu bilmeden, atını daha küçük çiftliğe doğru çevirip hızını artırdı. İçinde, her duygunun yüzeye çıktığını hissediyordu. Ashleigh'nin tek istediği onu sevmekti. Ve bir aptal gibi, onu defalarca itmişti. Ashleigh, sevgi dolu bir evlilik isteyerek kendini ona sunmuş, ama Ashleigh reddetmişti.

Nedense, bu bekâr evliliği sürdürerek onu koruduğuna inanmıştı. Oysa evliliğini bir felakete dönüştürmüştü. Kâbuslarının onu ele geçirmesine izin vermiş ve onu uykusunda vurmıştı. Şimdi ise, onu kurtarması için ona güvenmişken, saldırganının elinde neredeyse ölüyordu. İçini tanıdık bir

suçluluk duygusu kapladı ve cesaret edebildiği kadar hızlı sürerken onu sıkıca tuttu.

Ölürse neler olacağını hayal etmek bile istemiyordu. Bu düşünce bile onu dehşete düşürüyordu. Ashleigh, hayatındaki çatlaklara sızmış, varlığından haberdar olmadığı yalnız ve boş yerleri doldurmuştu. Yüreğini ondan uzaklaştırmaya çalışsa da, artık onsuz bir hayat düşünemiyordu.

Onu şimdi kaybedemezdi.

Lochmore'a vardığında ön kapıyı açıp onu yatak odalarından birine götürdü. Elbisesi yağmurdan sırılsıklam olmuştu ve onu ısıtması gerekiyordu.

Hızla onu soydu ve ıslak kıyafetlerini çıkarırken kadın kıpırdandı. "Çok üşüdüm," diye fısıldadı. Onu sıcak bir battaniyeye sarıp sırtüstü yatağa yatırdı ve kanı durdurmak için kravatını tekrar bağladı. Yine de, kırmızıyı beyaza karşı görünce suçluluk duygusu daha da derinleşti.

"Hamish doktora gitti."

"İyiyim," dedi. "Derin olduğunu sanmıyorum."

"Kendimi suçluyorum. Sana yaklaşımdan önce onu etkisiz hale getirmeliydim."

Titriyordu ve yalvarıyordu: "Cameron, beni tutar mısın?"

"Önce kuru giysiler giyeyim de bir daha üşümeyesin." Hemen üzerini değiştirip yatağa girdi.

Başucuna oturup onu kollarına aldı, ıslak saçlarını okşadı. "Bunu düzelteceğim. Doktor seni tekrar iyileştirecek. İhtiyacın olduğu sürece burada kalacağız."

Başını sallamayı başardı ama adam onun hastalıklı ve solgun tavrından hoşlanmamıştı. Kan kaybetmişti ve onun ölmesini izlemekten çok korkuyordu.

Sonunda doktor geldi ve yarasını muayene etti. Temizleyip sardı ve onlara güvence verdi: "Leydi Kilmartin birkaç gün içinde iyileşecek. Ateşi çıkarsa beni tekrar arayın. Aksi takdirde tamamen iyileşecektir."

"Eve gitmek istiyorum," diye fısıldadı Ashleigh. "Logan bizim için endişelenecektir."

"Sonra," dedi nazikçe. "Dinlenmen gerek."

Ama asıl sebep, onu gizli tutmak istemesiydi. Marki onu İskoçya'ya kadar takip ettiyse, adamları muhtemelen Ashleigh'i Kilmartin Kalesi'nden

takip etmişti. Saldırganlar kaldıysa, geri dönerlerdi. İkisinin de orada olmaması Logan için daha güvenliydi.

Hamish'le konuştu ve Georgina ile Logan'ın sıkı bir şekilde korunmasını emretti. "Lochmore'u güvende tutmak için daha fazla adam istiyorum. Bayan Cobb ve bir aşçı gönderin, Leydi Kilmartin'in yaraları iyileşene kadar burada kalacağız."

"Evet, şefim." Hamish başını eğip aceleyle uzaklaştı. Gittikten sonra Cameron, evin güvenli olduğundan emin olmak için tüm kilitleri kontrol etti. Döndüğünde, Ashleigh'i yatakta titrerken buldu. Yanına sokulup ona vücut ısını sundu. Ashleigh memnuniyetle iç çekti ve sonunda nefesi düzene girip derinleşti.

Yaralarının hayati tehlike arz etmemesine sevinse de, olanlar onu yine de sarsmıştı. Onu daha iyi koruması gerekirdi. Karısının uyuduğunu izlerken, ona verdiği hediyeyi kabul etmediği için ne kadar aptal olduğunu fark etti.

Ve iyileştiğinde, her şeyin farklı olacağına dair kendine söz verdi.

Ashleigh, Logan'ı yalnız bırakmaya niyetli değildi ve ertesi gün Kilmartin'e dönmekte ısrar etti. Büyük şatoda kendini çok daha güvende hissediyordu, ancak Cameron güçlenene kadar yatakta kalması konusunda ısrarcıydı. Boğazı hâlâ ağrıyordu ama yara iyileşmeye başlıyordu. Bayan Cobb ona o kadar çok lapa ve şifalı ot vermişti ki, sanki yarasına merhem sürülüp baharatlanmış gibi hissediyordu. Ama zamanla kendini daha iyi hissetmeye başladı.

Logan her gün onu ziyarete geliyordu. Bir sabah ona birkaç renkli çiçekle karıştırılmış bir avuç ot getirdi. Kucağına sokuldu ama bandajına dokunmamaya dikkat etti.

Cameron her gece onunla yatıyordu. Vücut ısısının ve güçlü, incecik bacaklarının farkındaydı. Ondan daha fazlasını istiyordu ama onu son kez terk ettikten sonra ona ulaşmaya cesaret edemiyordu.

Ashleigh bir şeylerin değiştiğini hissetmeye başlamıştı. Dikkatli davranmış, ihtiyaçlarını karşılamıştı. Ama içinde, neredeyse uykuda olan

bir açlık gibi bir gerginlik vardı. Hayal mi görüyor yoksa görmüyor muydu, bilmiyordu.

Birkaç gün sonra nihayet bandajlarını çıkarabildi. Kırmızı çizgi kalmış olsa da, zamanla kaybolmasını umuyordu. Sarah, gece için soyunmasına yardım etmişti ve ince keten bir gecelik giymişti. Odası soğuktu ama Cameron'ın yatak odasının yanındaki kapının açık olduğunu fark etti. Cameron çoktan şöminenin yanında diz çökmüş, ateşe kömür atıyordu.

Yavaşça kapıyı açtı ve adamın kendisine baktığını gördü. "Gelip ısınabilir miyim?"

Ayağa kalkıp başını salladı. Çenesi kasılmış gibiydi ve bakışları, sanki geceliğinin altında gördüğü her şeyi hatırlıyormuş gibi, odaya doğru ilerledikçe vücudunda gezindi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Çok daha iyi." Fiziksel olarak iyi olmasına rağmen, babasının yaptıklarını unutmamıştı. Bu iş henüz bitmemişti. Kocasını öldürmek için altı adam tutan biri, bu kadar kolay pes etmezdi.

Hayatın tek bir anda değişebileceği gerçeği bir kez daha aklına gelmişti. Birlikte geçirdikleri zamandan en iyi şekilde yararlanmak istiyordu ama neden evliliği tamamlamamaları gerektiğini duymaktan çok korkuyordu.

Ashleigh ona bir adım yaklaştı ve adam beline dokunmak için uzandı. Avucu ketenin arasından tenini ısıttı ve kadın gözlerini kapatıp dokunuşunun tadını çıkardı. İkisi de konuşmadı ama kadın ellerini adamın göğsüne koydu. Adam sadece bir gömlek ve pantolon giymişti ve yine tıraş olmuştu. Kadın adamın yanaklarına dokunmak için uzandı ve kollarını ona dolaması çok doğaldı. Adamın ağzı kadınınkine indi ve öpücüğünde kadın kendi özleminin yankısını tattı. Cameron MacNeill'e aşık olmuştu ve şu anda tek istediği onun kucağında olmaktı.

"Seni kaybetmekten korktum," dedi. "Bunun nasıl bir his olduğunu bilemezsin." Sesi boğuktu ve gözlerinde dile getirilmemiş bir acı gördü.

"Ama sen beni kurtardın." Elini adamın yüzüne koydu. "Ve o adamlar artık bize zarar veremez."

Adam elini onun eliyle örttüğünde kalbi hızla çarpıyordu. "Kimsenin sana zarar vermesine asla izin vermeyeceğim."

Parmak uçlarında yükselip onu öptü. Yüreğindeki sözleri ona söylemek istese de, yanlış bir şey söylerse tekrar gideceğinden korkarak, onları kendine sakladı.

Eli ensesine doğru geri döndü ve saçlarının arasına gömüldü. Saçları tek örgülüydü ve adam kurdeleyi çözüp saçlarını omuzlarına dökülene kadar gevşetti. "Çok güzelsin, Ashleigh."

Yanakları kızardı ve bir gülümsemeyle karşılık verdi. Adamın elleri yavaşça sessiz bir soru sorar gibi aşağı indi. Sırtını ona dönüp adamın ellerini geceliğinin düğmelerine götürdü. Adam, elbise vücudundan kayıp onu ateşin önünde çıplak bırakana kadar ellerini teker teker açtı. Adamın ne düşündüğünü merak ederek bakışlarına karşı savunmasız hissetti. Ama sonra adamın elleri göğüslerini avuçlamak için hareket etti ve adam meme uçlarını okşarken içindeki arzunun yükseldiğini hissetti. Adam eğilip omzunu öptü ve sonra onu kendisine doğru çevirdi. Adamın gözleri kendi ihtiyaçlarıyla alev alevdi ve kadın ellerini gömleğinin altına sokup ona dokundu. Adam kadının gömleğinin çıkarılmasına yardım etti ve ateş ışığında adamın yara izlerinin gölgesini gördü.

"Sana zarar veren adamlardan nefret ediyorum," diye mırıldandı. "Ve umarım bir daha asla geri dönmek zorunda kalmazsın."

Bakışları boğazına kaydı. "Yemin ederim, sana el kaldırmaya cesaret eden herkesi öldürürüm." Sesindeki pişmanlık ve suçluluk duygusunu duydu.

Ve şöyle sordu: "Ya ellerini üzerime koymanı istersem?"

Sessizce cevap verirken, parmak uçları vücudunun üzerinde gezindi. Kaburgalarının üzerinden, daha da aşağılara, bacaklarının arasına kaydı. Islaktı, dokunuşunu özlüyordu ve bacaklarını ayırdı.

"Emrinizdeyim." Ona samimi bir şekilde dokundu ve Ashleigh nefesini bastırdı. "Bana bak, Ashleigh."

Öyle yaptı ve parmakları kıvrımlarına dokunmaya devam etti. Yavaşça, dokunuşuyla onu baştan çıkarıyordu. Dizlerini titreten bir iniş çıkış vardı. Eğilip göğsünü öptü ve dili meme ucunun üzerinde döndü.

"Seni içimde istiyorum," diye fısıldadı, onunla sevişmesi için yalvararak. Gergin olsa da, birlikte olmadan evliliklerinin asla gerçek olmayacağını hissediyordu.

İki parmağını onun derinliklerine soktu ve kadın inledi. Buna karşılık, pantolonunun düğmelerini açtı ve istediği şeye uzandı. Eli sıcak bedenini kavradığında, adam hızla kalan kıyafetlerini çıkardı. Bir an sonra onu kollarına alıp yatağa taşıdı.

Şaşkınlıkla, onu kaldırıp üzerine oturttu. Böylesine güçlü bir konumda olmak tuhaftı. Ama neden böyle yaptığını anlıyordu. Onun güçlenmesini istiyordu; ondan almasını değil, vermesini.

Ashleigh, onun uzunluğunu avuçlayıp okşadı. Onu o kadar yakınına çekti ki, şaftı ıslaklığına gömüldü. Ne kadar iyi hissettirdiğini görünce şaşırды ve dizlerinin üzerine kalktı. Kendini girişine yönlendirdi ve orada kalarak, onun öne geçmesine izin verdi.

"Ben seninim, Ashleigh."

Onun kalınlığının onu gerdiğini hissedebiliyordu ama onun bir parçası olmak içten içe hoşuna gidiyordu. İçindeki gerginlik arttı ve ne yapacağını bilemeden tereddüt etti. Ama adam hafifçe doğrulup meme ucunu tekrar ağzına aldığı anda, derinlerinde yankılanan hazzı hissetti. Adam yavaşça ona doğru hareket etti ve kadın kendini kaldırıp tekrar aşağı indirmeye başladı. Ritmi tam olarak bilmediği için ilk başta kendini garip hissetti. Ama adam göğsünü emmeye devam ettikçe, nefesi düzensizleşti.

Onu daha fazla içine almak daha kolay geldi ve adam masumiyet bariyerini aniden deldi. Adam içine tamamen gömüldüğünde nefesi kesildi. Bir an hareket etmekten korktu ama adam ona dokunmaya devam etti. Elleri omurgasından aşağı indi, sonra kalçasını avuçlayıp hafifçe sıktı. Bacaklarında ani bir sızı hissetti ve bunun sadece başlangıç olduğunu anladı.

"Cameron," diye fısıldadı. "Bana ne yapacağımı göster."

Cevap olarak, hâlâ içinde olmasına rağmen onu sırtüstü çevirdi. Bacaklarından birini kaldırıp yavaşça içine girip geri çekilmeye başladı. Bu hareket onu tahrik etti ve iç kaslarını onun etrafında sıktı.

"Dikkatli ol," diye uyardı. "Yoksa dayanamam."

Ellerini göğüslerinin üzerinde, belinin girintisinde gezdirerek onu övdü ve sonra elini kalçasına koydu.

Ama ondan daha fazlasını istiyordu. Başparmağının kapüşonlu etine değmesinin ne kadar güzel hissettirdiğini hatırladı. Başparmağını oraya yönlendirdi, ona nasıl dokunulmasını istediğini gösterdi.

"Böyle mi?" diye sordu.

"Evet." Ona nasıl yaslanacağını gösterdi ve itmelerine devam ettiğinde, vücudunun onun çağrısına cevap verdiğini hissetti. Kalçalarını kaldırdı, içeri girip geri çekilirken onunla buluştu. "Bunun bu kadar... tahrik edici

olacağını hiç bilmiyordum," diye fısıldadı. "Hiç durmanı istemiyormuşum gibi hissediyorum."

Okşamalarına devam etti, ta ki kadın huzursuzlanana kadar içine girdi. Kalçalarına uzanıp bacaklarını beline doladı. Adam nazik olmaya çalışsa da, kadın sırtını kamburlaştırmaktan kendini alamadı ve hızını artırdı.

Cameron onu derinden öptü ve dilini onun ağzına soktu. İçinde o kadar katıydı ki, neredeyse dayanamıyordu. Onu defalarca uçuruma sürükledi, ihtiyaç duyduğu doyumunu arzulamasını sağladı.

Ve hiç konuşmak istememiş olsa da, kendine hakim olamadı. Dudaklarına doğru, "Seni seviyorum," dedi. Sözler anında etkisini gösterdi. Kendini derinlere gömdü ve parmaklarını kullanarak ona işkence etti. Kadın uçurumun kenarına doğru yükseliyor, onu parçalayan gizli yeri bulurken daha da yükseğe süzülüyordu. Haz tüm benliğini sardı ve vücudunda hissettiği ıslaklığı hissederek geriye doğru eğildi.

"Benimle gel," diye yalvardı ve adam itişlerine devam etti, vücudu onunla buluştu, etrafında kasılırken. Yüzündeki gerginliğin arttığını görmek sadece birkaç saniye sürdü, ardından birkaç kez daha içine girip kendini onun içine boşalttı.

İstediği buydu. Bu adamla en yakın şekilde birleşmek, bedenlerinin birbirine dolandığını hissetmek. Fiziksel rahatlama, hayal ettiği her şeydi.

Keşke karşılığında ona sevgi sözcükleri söyleyebilseydi.

On Üçüncü Bölüm

Cameron, evliliğin böyle olacağını hiç düşünmemişti. Ashleigh ile bütün gece sevişmiş, karısının nelerden hoşlandığını öğrenmişti. Ashleigh özellikle hassastı ve dokunuşlarına bu kadar duyarlı olacağını hiç düşünmemişti.

Bacakları hâlâ onun bacaklarına dolanmıştı ve yara izlerinden birini göğsüne çizdi. "Bütün gün bu yatakta kalmak istiyorum." Gülümsemesi şeytani bir hal aldı.

"Öyle mi?" Adam onu altına aldı ve kadın kollarını beline doladı. Adam çoktan sertleşmişti ve kadın ona dokunmak için uzandı.

"Tek sorun yiyecek. Logan da nerede olduğumuzu bilmek isteyecek."

"Kilitli kapılar için Tanrı'ya şükürler olsun." Bacaklarının arasından geçti ve kadın onu içine aldı. Onunla birleşmenin tatlı cenneti, tüm mantığı bastırdı. Hâlâ onu hamile bırakma riskinin olduğunu biliyordu. Ama artık onun kendi çocuklarını isteme arzusunu da anlıyordu.

Ashleigh'nin gülümsemesine sahip küçük bir kız hayal edebiliyordu. Ya da Logan'ın gözlerine sahip küçük bir erkek kardeşi. Başka çocukları olacağını hiç düşünmemişti ama onları Ashleigh'le birlikte istediğini fark edince kendini küçük hissetti.

Onu geride tutan şeyin korku olduğunu biliyordu. Onu kaybetme korkusu, bir çocuğunu kaybetme korkusu. Ama her günün bir hediye olduğunu ve yarının vaat edilmediğini anlamıştı. Tüm kurallarına ve önlemlerine rağmen, saldırı sırasında onu neredeyse kaybediyordu. Ölseydi, bu anları asla paylaşmazdı. Doğum sırasında ölmesinden korksa da, korkuyla yönetilen bir hayat yaşamak istemiyordu.

Altında hareket etmeye başladı ve adam ağzını ve dilini boynunun hassas bölgesine doğru sürdü. Tüyleri diken diken olmuştu ama o, adamın itmelerine kalçalarıyla karşılık verdi.

"Cameron," diye mırıldandı. "Birlikte yaşadığımız bu hayatı kimsenin tehdit etmesini istemiyorum."

Babasından bahsettiğini biliyordu ama karısının tatlılığı onu tamamen dağıtmıştı. Ağırlığını tek koluna vererek karısının bacağını omzuna kaldırdı. Yeni pozisyon ona daha derin bir erişim sağladı ve birkaç dakika içinde karısı nefes nefese kalmış, tırnaklarını omuzlarına geçirmişti.

"Bir daha kimse seni benden alamayacak," diye yemin etti, içinin derinliklerine işleyerek. "Sana söz veriyorum Ashleigh."

Gözleri doldu ve titrek bir gülümsemeyle dağılmadan önce, vücudu onu sıkıca sararken, boşaldığında patladı.

Birkaç kez daha ileri itti, vücudunun altında hissettiği hissin, derinlerde bir yerde nasıl gizlendiğinin tadını çıkardı. Sonra kendi boşalması onu derinden sardı ve bacakları beline dolanmış halde sıkıca tutunduğunda ürperdi.

"Londra'ya gitmeliyiz," diye önerdi. "Birlikte gidelim ki onunla yüzleşebilelim. Annem burada kalmalı."

"Baban Londra'da büyük bir güce sahip. Ve geri kalan sosyeteye göre ben de maddi durumu iyi olmayan bir adamım."

Ashleigh daha ciddileşmeden önce güldü. "Yanılmışlar mıydı?" Eğilip onu yumuşakça öptü. Cameron, sanki ağzının tadını alabilecekmiş gibi dudaklarını yavaşça ısırarak ona karşılık verdi.

"Daha önce ne yapıyorsan ona geri dönmeni istemiyorum," dedi sessizce. "Hayatını tekrar riske atmanı istemiyorum."

Ona katılmak istiyordu ama yapamıyordu. Henüz değil. Son seferinde zar zor hayatta kalmayı başarmıştı ama Fransızların arasına sızabilen az sayıdaki adamdan biriydi. Ülkesine hizmet etmek söz konusu olduğunda hayır demek o kadar kolay değildi.

Ama babasıyla meseleyi çözmeleri gerektiği konusunda ona katılıyordu. "Babanızla evinizde yüzleşemeyiz. Beni tutuklatmaya çalışacak ve annenizi kaçırdığımı iddia edecek."

"Ona geri dönemez," diye ısrar etti Ashleigh. "Ona zarar vermese bile... ruhunu tamamen paramparça eder. Yıllar sonra ilk kez mutlu, Cameron. Bunu ondan alamam."

"Ama ona boşanma hakkı vermiyor," diye belirtti. "Umabileceği en iyi şey ayrılık. Ve onu bırakmaya ikna etmemiz gerekecek."

Bunu duyunca ayıldı ve adam yana doğru yuvarlanıp ona döndü. "Bunu asla kabul edeceğimi sanmıyorum." Uzun bir süre düşündü. Sonra, "Babam

gururlu bir adam. Karısının onu terk edeceğine kimsenin inanmasını istemez," dedi.

Cameron sözlerini düşündü. "O zaman hasta olduğunu ve sakın bir hayat yaşamak için daha düşük gelirli malikanelerden birine gittiğini iddia eden bir hikâye uydurmamız gerekecek. Sağlığı içinse, kimse buna bir şey demez."

"Ama onun için o bir eşya. İkimizin de gitmesine çok öfkeli ve bizi cezalandırmak istiyor." Yüzünü göğsüne gömdü. "Beni kaçırıp seni öldürmeye çalıştı bile."

Cameron onu sıkıca tutarak teselli etti. "Ama hayattayım. Ve bunu çözmenin bir yolunu bulacağız." Marki gibi bir adam kolay kolay pes etmezdi; parası ve kaynakları varken. Ama Cameron, Ashleigh'nin tekrar tehlikeye girmesine izin vermeyecekti.

"Ne yapacağımı bilmiyorum." Sesi bir fısıltıydı ve korkusunu ortaya koyuyordu.

Vücudundan çekildi ve onu sıkıca tuttu. "Bana güveniyor musun Ashleigh?"

Başını salladı. "Babama güvenmiyorum. İsteddiği kadar adam tutacak kadar parası var. Bensiz Londra'ya gitmeni istemiyorum. Bu konuda sana yardım etmek istiyorum."

Mantığını anlasa da bunu düşünemedi. "Sana zarar vermeye çalıştı Ashleigh. Üzgünüm ama seni benimle Londra'ya götüremem. Burada daha güvendesin."

Kollarında kaskatı kesildi. "Altı adam beni buradan sadece birkaç mil uzakta kaçırdı. Güvende olduğumu pek sanmıyorum."

Gitmeseydi asla olmayacağını savunmak istiyordu. Ama kadın onu takip ediyordu, bu yüzden dilini tuttu. Yine de, sözleri yaralarını acı bir şekilde hatırlatıyordu. Evet, ona yetişmiş ve adamlardan kurtarmıştı ama yine de yaralıydı.

Karısı yataktan kalktı ve ona çıplak vücudunun nefes kesici bir görüntüsünü sundu. Karısı iç gömleğini giyip korsesini, kombinezonunu ve sabahlığını çıkardığında hayal kırıklığına uğradı.

"Hayır, seninle Londra'ya geliyorum," diye ısrar etti. "Bu bir savaş ilanıydı ve ben de buna karşılık vereceğim."

Ashleigh, kocasının iki ay daha ortadan kaybolmasını beklemeye hiç niyetli değildi. Bu, hem onun hem de annesinin özgürlüğü için bir mücadeleydi. Savaşa girmek ise müttefik toplamak anlamına geliyordu.

"Ne yapmayı planlıyorsun?" Sesi, ona güvenmiyormuş gibi temkinliydi.

"Bu savaşı vereceksek müttefiklere ihtiyacımız var," diye duyurdu. Babasının en büyük zaafı gururuydu ve onu en savunmasız olduğu noktadan vurmak mantıklıydı. "Soydaki en güçlü kişilerle konuşup evliliğimize destek olmalarını istemeliyiz."

Tavrının değiştiği anı gördü. "Ashleigh, kimse benim kim olduğumu bilemez. Bu çok tehlikeli."

Bunu anladığını ama devam etti: "Sırlarınızı bilmelerine gerek yok; sadece evli olduğumuzu ve birlikte mutlu olduğumuzu bilmeleri yeterli."

Yüzündeki şüpheleri görebiliyordu. "Dinle beni. Babam arkadaşlıklarına değer verir. Yaptığı her şey güç ve itibar kazanmak içindir. Evliliğimize meydan okumak için yaptıklarını biri öğrenirse, bu onu zor bir duruma sokar. Toplumun ona bakış açısını tehdit edebiliriz. Ve o da itibarını kaybetmemek için her şeyi yapar."

"Ama kapana kısılmış biri kaçmak için daha çok mücadele edecektir," diye belirtti Cameron. "Daha tehlikeli hale gelir."

Daha fazla tartışmaya fırsat bulamadan, yorganı geriye itip ayağa kalktı. Ashleigh, onu görünce yanaklarının kızardığını hissetti. Cameron kadar yakışıklı ve güçlü bir adamın kendisine ait olacağını hayal bile etmemişti. Cameron kendi kıyafetlerine uzanırken, Ashleigh ona takdir dolu bir bakış attı.

"Bana öyle bakmaya devam edersen bu odadan çıkamayız," diye kötücül bir ses tonuyla uyardı.

Ashleigh arkasını döndü ve gülümsemesini gizledi. Londra'nın en güçlü akranlarının desteğini alabilseler bile, babasının evliliklerini sona erdirmek için hiçbir şey yapamayacağına inanıyordu.

"Hâlâ en büyük umudumuzun Londra'nın en güçlü ailelerinin gözüne girmek olduğunu düşünüyorum." Babası onları tehdit ederse, arkadaşları arasında kötü bir imajı olurdu. "Bayan Harding ile konuşabilirim," diye önerdi Ashleigh. "Daha da fazla bağlantısı olabilir."

"İhtiyacımız olan türden değil."

"Sence Violet Edwards ve Lord Scarsdale bize yardım edebilir mi? Ya da babası, marki?" Tabii eğer Violet yaptıklarını affetseydi. O gün dans dersinde böylesine korkunç bir insan gibi davranması Ashleigh'i hâlâ derinden rahatsız ediyordu.

"Scarsdale mi?" diye düşündü. "O ve Bayan Edwards..."

"Sanırım öyle," diye yanıtladı. "Maskeli balo sırasında birbirlerinden gözlerini alamadılar." Bir an tereddüt ettikten sonra, "Ya da karşı değilseniz, belki Persephone'nin babası, düğ, yardımımıza gelebilir," diye düşündü.

"Onlara güvenmiyorum," diye itiraf etti. "Mümkünse bu ittifaktan uzak durmayı tercih ederim."

Onun nedenlerini anlıyordu ama evliliklerini korumak adına Şeytan'dan iyilik dilemeye de hazırды.

"Prens Naip veya Kraliçe ile görüşmeyi deneyebilirim," dedi yumuşak bir sesle. "Kraliyet müdahalesi en güçlü ittifak olur." Duraksayıp ekledi: "Dunmeath Kontu'nun da bize yardım edebileceğinden şüpheleniyorum."

Ashleigh, "Adamı tanımıyorum" dedi.

"Cormac'ın pervasız bir yanı var," dedi. "Onunla birkaç kez karşılaştım ve asi olmaktan hoşlanıyor. Doğru teşvikle yardımsever olabilir." Pantolonunun düğmelerini ilikleyip karşısına dikildi. Ashleigh uzanıp göğsünün sert kaslarını okşadı ve kollarını beline doladı. "Sabah yola çıkmak için gerekli düzenlemeleri yapmaya başlayacağım."

"Bizim gitmemizi mi kastediyorsun?" Bir daha onun kendisini geride bırakmasına izin vermeyecekti.

"Yani gideceğim. Ashleigh, seni güvende tutacağım. Londra çok tehlikeli."

Gözlerindeki demir bakış onu sinirlendiriyordu ve kenara çekilemiyordu. Geri çekilmek, onu bırakmasını talep etmek istiyordu. Yine de, eğer pes etmezse, kararlılığını daha da artıracığından şüpheleniyordu. Kelimeleri bulmakta, sesini bulmakta zorlanıyordu ama sonra adam onu öpmek için eğildiğinde öfkesi dağıldı.

"Bir daha incinmene izin veremem," dedi dudaklarına doğru. Kız ona teslim oldu ve adam onu kucağına aldı. "Sana bir şey olursa, çok üzülürüm."

Sözleri farklı bir anlayışla içinden geçti. Özgürlüğünü güç veya kontrol arzusuyla elinden almıyordu; bu korkuydu. Uzun bir süre ona sarıldı,

kocasının kokusunu içine çekti. Nefesinin, teninin sıcaklığının ve bu adama duyduğu ihtiyacın farkındaydı. Cameron, Cameron'ın ağzını sahiplenici bir öpücükle kavradı ve Cameron da ona kendi öpücükleriyle karşılık verdi. Cameron ona aitti, tıpkı onun da Cameron'a ait olduğu gibi.

"Yalnız değilsin," dedi yumuşak bir sesle. "Sanki benim yerime savaşmak zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum."

Gözleri onun gözlerine dikildi. "Senin için her savaşı veririm, Ashleigh."

Ve yine kalbindeki sızı tüm bedenine yayıldı, duymak istediği aşk sözcüklerini söylemesini diledi. Ama söylemedi ve hayal kırıklığını sakladı.

Bunun yerine taktiğini değiştirdi. "Mektup yazarak başlayayım," dedi. "Bütün arkadaşlarımızdan yardım isteyeceğiz. Sonra stratejimizi ve planlarımızı birlikte belirleyeceğiz."

Geri çekilip yüzünü ellerinin arasına aldı. Kelimeleri ağzından çıkaramasa da, gözlerinde duygularını görebiliyordu. Bir şekilde, sorunlarını çözmek için onunla birlikte çalışmanın bir yolunu bulması gerekecekti.

Ama yine de geride kalmaya niyeti yoktu.

Cameron, bunun bir askeri savaş planlamaya benzediğine karar verdi. Düşmanlarını tanıyorlardı, ne istediğini anlıyorlardı ve şimdi sıra markıyla yüzleşmekteydi. Ashleigh, geçen hafta sahip olduğu her arkadaşına evliliğini duyuran ve yakında Londra'ya dönüp bir kutlama düzenlemeyi umduğunu söyleyen yaklaşık yirmi mektup yazmıştı.

Cameron, "Lord Dunmeath baloyu kendi evinde oynamamıza izin verecek," dedi.

"Nereden biliyorsun? Mektuplarımıza cevap almak için henüz çok erken," dedi Ashleigh.

"Çünkü benden yününe yatırım yapmamı istiyordu." Cameron sandalyesine yaslandı. "Toplantıyı o düzenlerse, benden istediğini alacağını biliyor."

"Bunu Londra'daki evinde istemiyor musun?"

Başını iki yana salladı. İsteddiği son şey, nerede yaşadığını kimsenin bilmesiydi. Kimsenin bilmediği sessiz bir ev tutmayı başarmıştı ve sosyete bu hayata dahil etmeye hiç niyeti yoktu. "Çok küçük."

Ashleigh son mektubu mühürleyip odanın karşısına geçip kucağına oturdu. Teninin çiçeksi kokusu onu cezbetti ve Ashleigh kollarını boynuna dolarken ona doğru eğilip bir öpücük çalmaya çalıştı. "Londra'ya ne zaman gidiyoruz?"

Bir an tereddüt etti, ona ne söyleyeceğini düşündü. O birkaç saniye, yüzündeki ifadeyi kararttı. "Geride kalmayacağım Cameron. Kalırsam bu savaşı kazanamayız. Birlikte gidip onunla yüzleşmeliyiz."

"Bana katılmadan önce en az üç gün beklemeni istiyorum," diye düzeltti. "Bana babanın neler yaptığını öğrenmem için zaman ver."

Bunun üzerine öfkesi yatışmış gibiydi. "Öyleyse keşif yapalım."

"Evet. Ve senin güvenliğini sağlamak, balo için gerekli düzenlemeleri yapmak, bizim için kıyafet sipariş etmek, Prinny'nin gelebilmesini sağlamak ve-- için zamana ihtiyacım olacak."

"Sana yardım edebilirim," diye hatırlattı ona. "Her şeyi tek başına omuzlamak zorunda değilsin."

Başını salladı ama topla ilgilenmiyordu. En büyük endişesi onu güvende tutmaktı. Ashleigh, onu almaya çalışan altı adamın olduğunu, sadece kendisinin ve adamlarının uğraştığı dört adamın değil, haklıydı. Diğer ikisinin kaçıp işlerini bırakmış olması mümkün olsa da, hâlâ tehlike arz ettikleri ihtimalini inkâr edemezdi. Son birkaç gündür köpekler her zamankinden daha sık havlıyordu. Birinin kaleyi gözetleyip fırsat kolladığından emindi.

Ashleigh ile birlikte seyahat ediyormuş gibi yapıp her türlü bavulu ve eşyayı toplarsa, belki de adamları arabaya saldırmaya ikna edebilirdi. Kendini savunmak, karısı için endişelenmekten daha kolaydı. Ashleigh biraz daha geç gelirse, koruma için daha güçlü hizmetkarlarından bazılarıyla birlikte seyahat edebilirdi.

"Yine endişeleniyorsun, değil mi?" Elini sakalının üzerinde gezdirdi ve dokunuşu onu ısıttı. Onun şefkatine hasret kalmıştı ve bu ona Rebecca ile arasındaki farklılıkları bir kez daha hatırlattı.

"Babanızın beni adam kaçırmaktan suçlamaya çalışacağından endişeleniyorum," diye itiraf etti. "Bu geçerli olmaz ama hayatımızı zorlaştırabilir. Çok fazla soru var."

"Evliyiz," diye savundu. "Hâkime kaçtığımızı söylerim. Anneme gelince, İskoçya'ya beni ziyarete geldiğini söyleriz."

Yaptıklarını haklı çıkarmaya çalışsa da, gerçeği biliyordu. Ashleigh'i babasından koruyabilirdi, ancak yasa yeterince açıktı ve markinin karısının eve dönmesini talep etme hakkı vardı. Cameron, markisi onu serbest bırakmaya zorlamanın bir yolunu bulamazsa, Georgina'nın kaderi onların elinde olmayabilirdi.

"Elimden geleni yapacağım," diye söz verebildi sadece. "Ama annenin saklı kalması daha kolay olur."

Koridorda bir hareketlilik dikkatlerini çekti, sanki biri koşuyormuş gibiydi. Ashleigh, Cameron'ın kucğından kalktı ve Cameron onu korumak için arkasına aldı. Tedirginliğı artsa da içgüdüleri onu olduğu yerde tuttu. Olan her neyse, hizmetçileri alarma geçirmemişti.

Bir an sonra annesi odaya daldı. Gözleri vahşiydi ve saçları omuzlarına dökülmüştü. Ama yanaklarından süzülen yaşlar Ashleigh'i annesinin yanına koşturdu.

"Ne oldu?"

"Gitti." Gözlerinden yaşlar süzölüyordu. "Onu uykusundan uyandırmaya gittim. İlk başta kaçtığını ya da kulübede saklanarak oyun oynadığını sandım. Ama o piçler onu aldı." Georgina hıçkırarak buruşuk bir kağıt parçası uzattı. "Bak."

Ashleigh'nin yüreğı buz kesti, ama notu alıp Cameron'a gösterdi. Karalanmış el yazısıyla şunlar yazıyordu:

Oğlunu geri istiyorsan Londra'ya gel. Karını ve annesini de getir.

Dizlerinin bağı çözüldü ve Cameron'a döndüğünde yüzünün bambaşka bir hal aldığını gördü. Artık o nazık, sevgi dolu koca değildi. Onun yerine yüzünde soğuk bir öfke vardı. Mavi gözleri buz gibiydi ve ağzı sert bir çizgiye dönüşmüştü. O anda, yaptıkları yüzünden babasını öldürmeyi düşünüp düşünmediğini merak etti.

"Bu ne kadar zaman önceydi?" diye sordu Georgina'ya.

"B-bir saatten az," dedi. "Logan benimle öğle yemeğı yedi ve saat bir buçukta uzanmaya gitti."

"Ve birinin onu aldığını fark etmedin mi? Onu yalnız mı bıraktın?"

Annesi, bu sözler üzerine bembeyaz kesildi. "Ben... Ben sadece dışarıda, bahçedeydim. Aşçı, hizmetçilerden biriyle birlikte evdeydi. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Hiçbirimiz bir şey görmedik veya duymadık."

Ashleigh annesinin elini tuttu. Ne diyeceğini bilemiyordu ama kocasının yüzünde sadece öfke vardı. Zil kolunu öyle sert çekti ki neredeyse kopacaktı. Bir uşak koşarak geldi ve Cameron, "En hızlı atımı hazırla ve adamlarımızdan dört gönüllü iste. Şimdi oğlumu bulmaya gidiyoruz." diye emretti.

"Ben de seninle geliyorum," diyecek oldu Ashleigh ama elini kaldırdı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Ben Logan'ı geri getirirken sen annenle burada kalacaksın." Sesindeki keskinlik onu şaşırttı. Onu daha önce hiç böyle, buyurgan ve sert görmemişti. Logan'ı kaçırان adamlara yetiştirse, dakikalar içinde öleceklerini hissediyordu. Korkuları, bir çekmeceyi açıp iki tabanca ve mühimmat çıkardığında doğrulandı.

"O benim de oğlum Cameron," dedi yumuşak bir sesle. "Yardımcı olmak için ne yapabilirim?"

"Arkada kalıp yoluma çıkmayabilirsin," diye cevapladı. "Ama ne yaparsan yap, karışmaya çalışma."

Odadan çıkmadan önce başka bir şey söyleme fırsatı bulamadı. Annesi duvara yaslanmış, sessizce ağlıyordu. "Bu benim hatam."

Ashleigh bir an sersemlemiş ve kararsız hissetti. Ne tepki vereceğini veya ne söyleyeceğini bilemedi. Ama odadan fırlayıp kocasının peşinden giriş salonuna koştu. "Cameron, bekle."

Kapı koluna uzanmak üzereyken kadın kolunu yakaladı. "Ne yapacaksın?"

"O benim oğlum ve onu bu gece geri getireceğim."

Adam onu iterek geçmeye başlayınca kadın seslendi: "Ya onu bulamazsan? O zaman ne olacak?"

Durdu ve gözlerinin içine baktı. "Onu bulana kadar geri dönmeyeceğim, Ashleigh."

Ve kapıyı açıp çıktı.

"Lordum, sizi ziyarete gelen biri var." Uşak durakladı ve ekledi: "Adamlarınızdan biri geri döndü." Uşak, ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi huzursuz görünüyordu.

Cecil sandalyesinde doğrulup uşağına baktı. "Başardı mı? Karım ve kızım yanında mı?"

Uşak rahatsız görünüyordu. "Tam olarak değil." Koridora baktı ve adama öne çıkmasını işaret etti.

Cecil, tuttuğu İskoç'u görünce yüzünü buruşturdu. Adam sanki haftalardır yıkanmamış gibi kokuyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve sendeleyerek oturma odasına girdi. "Peki, neredeler?" diye sordu marki. "Peki diğer adamlarınıza ne oldu?"

"Bir tanesi hariç hepsi öldü efendim."

Beklenmedik bir durum olmasa da Cecil, konuşmanın bu şekilde gelişmesinden hoşlanmamıştı. Bu, görevlerinde başarısız oldukları anlamına geliyordu.

"Onun yerine onların oğlunu aldım. Onu almaya gelecekler."

Bunun üzerine Cecil'in morali biraz düzeldi. Çocuğu yem olarak kullanmak iyi bir fikirdi. "Onu içeri getirin. Onu kendi gözlerimle görmek istiyorum."

Adam koridora döndü ve birkaç dakika sonra büyük bir tahta kutu getirdi. Cecil içeriden gelen ağlama seslerini duydu ve kaçırılma olayından dolayı suçluluk duyması gerektiğini düşünse de, hissetmedi.

Cameron MacNeill bunu hak etmişti. Highland şefi Cecil'den çalmıştı ve ailesini kaybetmenin aynı hayal kırıklığını ve sıkıntısını yaşaması son derece doğaldı.

Markiz kutunun kapağını kaldırdı ve içinde bağlı ve ağzı tıkalı küçük bir çocuk vardı. Çocuğun kirli yüzünden yaşlar süzülüyordu ve sanki çocuk altına kaçırmış gibi güçlü bir koku yayıyordu. Bir an çocuğu inceledi.

"MacNeill'e ait olduğunu nereden bileceğim? Başka bir çocuğu çalıp onu şefin çocuğu gibi göstermeye çalışmış olabilirsin."

"Oğlu o," diye ısrar etti İskoç. "Ve onun oğlu olduğunu anlayacaksın çünkü MacNeill bir gün içinde burada olacak. Bizi takip ediyormuş ve hayatta kalmam ancak Tanrı'nın lütfu sayesinde."

Cecil eğilip çocuğun ağzındaki tıkaçı çözdü ve çıkardı. Çocuk çığlık atmaya başlayınca çocuğun elini tuttu.

"Ben söylemedikçe konuşmayacaksın."

Çocuk irkildi, başını eğdi ve inledi.

"Güzel. Peki adın ne?"

Çocuk cevap vermedi, başını öne eğdi, omuzları titriyordu.

"Cevap ver!" Markiz buna pek tahammül edemedi. Çocuğu kulağından yakalayıp hızla kaldırdı. "Adın ne?"

"L-Logan."

"Peki baban kim?"

Çocuk daha da şiddetli ağlamaya başladı ve Cecil onu daha sıkı kavradı. Diğer yumruğunu sessiz bir tehditle kaldırdı ve Logan yalvardı: "Bana zarar verme."

"Adını," diye sordu Cecil. "Bana bilmek istediğim şeyi söylesen iyi olur, yoksa—"

"MacNeill," diye hıçkırdı çocuk.

Marki, ağzındaki tıkacı tekrar yerine bağladı ve çocuğu kutuya itti. Sonra çocuğun ellerindeki pisliği silmek için bir mendile uzandı. Bir uşağı çağırdı ve "Hizmetçilerden biri bu çocukla ilgilensin. Yıkayın ve şimdilik çocuk odasına kilitleyin." diye emretti.

Uşak dehşete kapılmış görünüyordu ama "Evet efendim," diye mırıldandı ve çocuğu kaldırmak için kutuya uzandı. Çocuk, ağzındaki tıkaçla çığlık atmaya çalışarak ona karşı mücadele etti. Önemi yoktu. Temizlenip karnı doyurulduktan sonra çocuk sakinleşecekti. Ya da sakinleşmezse, afyon ruhu onu susturacaktı.

"Peki ya ödemem ne olacak efendim?" diye sordu İskoç.

Cecil omuz silkti. "Sekreterimin paranın yarısını sana ödemesini sağlayacağım. Geri kalanını karım ve kızım geldiğinde alacaksın."

"Hepsini istiyorum," diye savundu İskoç. "Emrettiğin gibi yaptım."

"Hayır, yapmadın." Cecil, bu haydutun taleplerde bulunmasına izin vermeye hiç niyetli değildi. "Karım ve kızım gelene kadar bekleyeceksin. Bir hafta sonra bana dön, ikisi de burada olursa, bol bol ödüllendirileceksin." İskoç'un ifadesi sertleşti, ama sessizliğini koruyacak kadar akıllıydı.

Cecil, Ashleigh Georgina ile gelene kadar çocuğu burada tutmayı planlıyordu. Sekreteriyle birlikte koridora geri dönen İskoç'u gönderdikten sonra, tatmin olmuş bir şekilde sandalyesine yaslandı.

Sosyete üyeleri haftalardır kapalı kapılar ardında onun hakkında dedikodu yapıyordu. Sadece Ashleigh'nin kaçması yüzünden değil, aynı

zamanda Georgina'nın ortadan kaybolması yüzünden de. Bow Street Koşucuları'nın onları bulması haftalar sürmüştü ve Cecil tüm bunlardan MacNeill'i sorumlu tutuyordu. Adam onu alay konusu yapmıştı. Ama artık değil.

Sonunda MacNeill'e karşı üstünlük kurmuştu. Kontrolü tekrar ele geçirmişti ve çocuğu Ashleigh ve Georgina ile seve seve takas ederdi. İkisi de gittiklerine pişman olacaktı.

On Dördüncü Bölüm

Yorucu bir yolculuk haftası geçirmişlerdi ama Ashleigh ve annesi sonunda Londra'nın dış mahallelerine ulaşmışlardı. Cameron'ın dönüşünü günlerce beklemişlerdi ve Cameron geri dönmeyince, Ashleigh ve Georgina sonunda Marki'yle yüzleşmeye karar vermişlerdi.

Kararlılıkları, bu ihtimali daha az korkutucu kılmıyordu ama Cecil'i durdurmaya zorlamaları gerekiyordu. Babası onu kaçırp Cameron'ı öldürmeye çalışmıştı ki bu yeterince korkunçtu. Ama oğluna zarar vermeye cesaret etmişti ve Cecil onu asla affedemezdi.

İçinde duygular kabardı, korku ve yıkım kontrol sınırlarını zorluyordu. Ağlayamazdı, henüz değil. Annesi için güçlü kalmalı ve buna dayanacak gücü varmış gibi davranmalıydı. Yeterince uzun süre böyle davranmaya devam ederse, belki inanmaya başlayacaktı.

Ama o adamların Logan'ı kaçıracağı düşüncesi bile onu uçuruma sürüklemeye yetiyordu. Bunu düşünmeyi bırakıp her saate odaklanmalıydı. Aklını kaçırmamanın tek yolu buydu.

Georgina karşısında oturuyordu ve her kilometrede morali bozuluyordu. Yüzü asıktı ve yolculuk boyunca Ashleigh onu yemeye ikna etmek zorunda kalmıştı. Gerçek şu ki, ikisi de ileride olacakları dört gözle beklemiyordu.

Ani bir dürtüyle arabanın boşluğuna uzanıp annesinin elini tuttu ve sıktı. "Bu sefer farklı olacak."

"Öyle mi?" Georgina ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Beni tekrar onunla yaşamaya zorlayacak. Ve buna dayanıp dayanamayacağımı bilmiyorum. Bu sefer değil." Ellerini kavuşturdu. "Ama Logan onun elinde. Ve onu geri almalıyız."

"Geleceğiz," dedi Ashleigh. Keşke annesi yolculuğa katılmasaydı, ama Georgina kararlıydı. Logan'ın kaçırılmasından kendini suçluyordu, ama Ashleigh, kulübede bulunan aşçıyı veya hizmetçiyi suçladığı kadar suçluyordu. Herkesin başına da gelebilirdi.

Babasının Logan'ı geri vereceğine inanıyordu. Pişman olacağı için değil, çocuğa ihtiyacı olmadığı için. O bir yemdi ve Ashleigh yemi yutmuş olsa da, yakalanmaya hiç niyeti yoktu.

Bayan Harding'in evine vardıklarında hava kararmak üzereydi. Müdirenin ikisini de içeri alması sadece birkaç dakika sürdü.

"Yemek yedin mi?" diye sordu Bayan Harding. "Aşçıya çorba ısıtırabilir veya sana sandviç verebilirim."

"Yolda yemek yedik," dedi Ashleigh. "Annem gece burada kalabilirse, seve seve öderim." Cameron'ın şehir evine doğru yola devam etmeyi planlıyordu.

Ama Georgina konuştuğunda onu şaşırtan o oldu. "Bir geceden biraz daha uzun kalmak isterim. Hizmetleriniz için size memnuniyetle ödeme yaparım. Sadece... Sanırım derse ihtiyacım var."

"Leydi Rothburn, derslerim koca arayan genç hanımlara yöneliktir," dedi Bayan Harding nazıkçe.

"Ama onlara görgü kurallarından ve sosyal nezaket kurallarından daha fazlasını öğretiyorsun," diye devam etti Georgina. "Violet Edwards için neler yaptığını gördüm. Onu sessiz bir fareden güçlü birine dönüştürdün."

"Onu bir kontese dönüştürdüm." Müdire gülümsedi. "Kısa süre önce Lord Scarsdale ile evlendi."

Ashleigh gülümsemesini tutamadı. Demek Scarsdale konusunda haklıymış. "Onun adına mutluyum," diye itiraf etti. Öyleydi de. "Anne, dersleri neden istiyorsun?"

Georgina eldivenli ellerini kenetlemeye devam etti. "Cecil'e karşı nasıl dik duracağımı öğrenmem gerek. Söylediklerimin hiçbirini dinlemiyor. Evlilikte söz hakkım yok ve asla düşüncelerimi söylememe izin vermeyen bir adamla yaşayamam."

Bayan Harding'in ifadesi yumuşadı. "Size bu konuda yardımcı olabilirim."

Ashleigh, annesinin ne demek istediğini anlayınca kendine geldi. Babasının evinde büyürken o da aynı hataları yapmıştı. Babasının gazabına her göğüs germeye çalıştığında başarısız olmuştu. Şimdi de kendi kocasıyla aynı sessiz kalma yolunu izlemeye başlamıştı.

"Anne, gerçekten gitmem gerek. Cameron'la konuşup Logan hakkında neler öğrendiğini öğrenmem gerek." Georgina'ya sarıldı ve Bayan Harding'e elli sterlinlik bir banknot verdi.

Müdire sessizce teşekkür etti. "Sabah kocanıza katılmak istemediğinizden emin misiniz?"

Ashleigh başını salladı. "Şimdi gitsem iyi olacak." Cameron'ın oğlunu kurtarma şansı varsa, orada olmak istiyordu. "Annemi koruduğun için teşekkür ederim."

Vedalaşp arabaya döndü. Her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışsa da içten içe korkuyordu. Cameron ona karışmaması konusunda uyarmıştı ve Cameron'ın ona kızıp kızmayacağını bilmiyordu. Onu uzaklaştırmaya çalışabilirdi.

Önünde nelerin beklediğinden korkarken gözleri sıcacık yaşlarla doldu. Sadece kocasıyla yüzleşmekle kalmayıp, ya Logan'ı kurtarmasaydı? Ya oğulları hâlâ tehlikede olsaydı? Logan doğuştan oğlu değildi ama yine de çocuğu seviyordu. Aniden gelen sarılmalarını ve öpücüklerini, kucağına kıvrılışını ve kalbini nasıl çaldığını seviyordu.

Onu bulup eve getirmeleri gerekiyordu. Oğullarına bir şey olursa dayanamazdı. Aniden gözyaşları geldi ve arabada hıçkıra hıçkıra ağladı. Bir haftadan uzun süredir kendini toparlamıştı ama şimdi yalnızken, tüm korku ve suçluluk duygusu onu ele geçirmişti.

Ama Logan'ı bulabilecek biri varsa, o da Cameron'dı. Cameron'ın öfkesini ve oğullarını bulmaktan başka hiçbir şeyin önemli olmadığını çok iyi anlıyordu.

Babası aklına gelince, içini ayıklatıcı bir düşünce kapladı. Cecil'in çocuğa zarar vermediğine inanmak istese de, emin olamıyordu. Dahası, yaptıklarından dolayı markiyi öldürmek isteyen Cameron'ı suçlayamazdı.

Otobüs Cameron'ın evinin önünde durdu ve Cameron kendini toparlamaya çalışarak gözyaşlarını aceleyle sildi. Midesinde gerginlik olsa da cesaretini topladı. Şoför onu otobüsten indirdi ve ön kapıya yürüyüp kapıyı çaldığında yanından ayrılmadı. Ashleigh bir an bekledi ama kimse cevap vermedi. Tekrar çaldı. Ve yine kimse kapıya gelmedi.

"Hanımefendi, Harding'lerin evine dönmek ister misiniz?" diye sordu şoför.

"Hayır, henüz değil." Karanlık pencerelere baktı. Kocası buradaysa ve rahatsız edilmek istemiyorsa, elbette kapıyı açmaz ve çalışanlarına da cevap vermemelerini emrederdi. Ama belki de hizmetçilerin girişinden geçebilirdi.

"Beni takip et," diye emretti.

Adam itaat etti ve kadın, buraya en son geldiklerinde kaçtıkları girişe doğru yürüdü. Kapı neredeyse görünmezdi ama kadın kapı kolunu çevirmeyi denedi. İlk başta kıpırdamadı ama kadın kolu sallayınca kapı aniden açıldı. Bunun üzerine kadın gülümsedi.

Ashleigh şoföre ücretini ödedi ve annesinin yanına dönmesi için onu gönderdi, sonra da müstakil eve girdi. Kapıyı arkasından sürgüledi ve dar merdivenlerden çıktı. Ne bulacağından emin olmasa da, en azından evdeydi.

Evin içi, koridorun sonundaki odadan gelen hafif ışık dışında, neredeyse tamamen karanlıktı.

Sonuçta kocası buradaydı. Ashleigh, çalışma odası ya da kütüphane olduğunu tahmin etti. Koridorda sessizce yürümeye devam etti, ne bulacağını merak ediyordu.

Kapıyı açtı ve yumuşak bir sesle, "Cameron?" dedi.

Ama orada kimse yoktu; sadece üzerinde kağıtlar olan bir masa ve yanan bir mum vardı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye ses geldi arkasından.

Döndü ve onu koridorda dururken gördü. Elbette, onun yaklaştığını duymuştu. Ona sarılmak istedi ama adamın gözlerindeki ifadede bir uyarı vardı.

Onu gördüğüne hiç sevinmemişti. Tavrı soğuktu ve sakalının ve bıyığının yeniden uzamaya başladığını fark etti. Muhtemelen İskoçya'dan ayrıldığından beri tıraş olmamıştı.

"Logan'ı buldun mu?" diye sordu sessizce, cevabı zaten biliyordu.

"Onu baban aldı."

Tam da tahmin ettiği gibiydi. "Onu gördün mü? İyi mi?"

Yakından bakınca gözlerinin kan çanağına döndüğünü görebiliyordu. İskoçya'dan ayrıldığından beri hiç uyumamış gibiydi. "Hayır. Onu henüz göremedim."

Logan'ın orada olduğunu nereden bildiğini sormak istedi ama adamın yüzündeki öfkeden dolayı soruyu sormaya cesaret edemedi. Bunun yerine, "O zaman sabah babamın evine giderim. Onu kendim getiririm. Sonra sen onu eve geri götürebilirsin," dedi. Elini tutmak için uzandı ama adam elini geri çekti.

Şaşırarak gözlerini onun gözlerine kaldırdı ve içlerindeki soğukluğu gördü. "Bir oda seç Ashleigh ve uyu. Yapmam gereken planlarım var."

Cameron, yüzündeki acıyı görebiliyordu ama görünmez sınırlar çizmekten başka çaresi yoktu. Ashleigh'den İskoçya'dan ayrılmamasını istemişti ve Ashleigh onu görmezden gelmişti. Babasının kapısına gidip Logan'ı kurtarabileceğine, geldiğinden beri yapamadığı şeyi kolayca başarabileceğine inanıyordu.

Markinin evinin her girişinde polisler nöbet tutuyordu. Cecil, onun eve zorla girme girişiminde bulunacağını tahmin ediyordu. Cameron ise eve yaklaştığı anda onu tutuklayacaklarını biliyordu.

Hayır, işe yaramayacaktı. Bunun yerine, hizmetçilerinden birini kullanarak markinin evine sızmaya çalışıyordu. Hizmetçilerinden biri yaklaşmış ve Logan'ın orada olduğunu doğrulamıştı, ancak şimdiye kadar çocukla kaçmayı başaramamıştı.

Marki bu oyunu daha fazla sürdüremezdi. Cameron her gün evi gözetliyor ve aynısını yapmaları için başkalarını da tutmuştu. Çok geçmeden, sıyrılacaktı.

Ashleigh şu anda ihtiyaç duymadığı bir karmaşaydı. Logan'ı dışarı çıkarmayı başarsa bile, markinin onu hapse atıp kaçtığı için cezalandıracağından şüpheleniyordu.

Uzaklaşmaya başladı ama arkasından kadının konuştuğunu duydu. "Hayatım boyunca zorbalığa uğradım, biliyor musun?"

Duraksadı, arkasını dönmedi. Ama onun sözlerini dinledi.

"Her şeyden önce babam tarafından. Kendi fikrimi söylememe asla izin verilmedi. Emirlerine karşı gelmeye cesaret edersem annemi cezalandırırdı."

Yumuşak ayak seslerinin yaklaştığını duydu. "Onu incitmek, bana zarar vermenin bir yoluydu. Ve o evlilik yüzünden yavaş yavaş öldüğünü gördüm. Onu bu durumdan kurtarabileceğimden emin değildim.

"Sonra benim için, aynı şeyi yapmak isteyen bir adamla evlenmemi ayarladı. Ama sen benim için ayağa kalktın. Bana zarar vermek isteyen adamlara karşı beni savundun." Eli omzuna dokunmak için uzandı. "Persephone Violet'e zorbalık yaptığında kenara çekilmekle suçladın beni. Ve haklısın. O zamanlar korkaktım." Adamı yavaşça kendisine doğru

çevirdi. "Ama o canavar oğlumuzu aldıktan sonra kenara çekilsem bile kahrolayım."

Yanaklarından süzülen yaşları ve gözlerindeki öfkeyi gördü. "Artık korkak değilim Cameron. Onu geri getirmek için savaşacağım. Annem de Londra'da, babamın hiçbirimize karşı asılsız suçlamalarda bulunmamasını sağlamak için."

Kestane rengi saçları dökülüyordu ve mavi gözleri, kendi gözlerine benzeyen bir kederle gölgelenmişti. Güzelliği onu rahatsız ediyordu, çünkü şimdi ne yapacağına bağlı olarak evliliklerinin tehlikede olduğunu hissediyordu.

"Logan'ı eve getireceğim ve sen de bana yardım edeceksin," diye ısrar etti. Gözyaşları devam ediyordu ve adam onları silmek istiyordu. Tanrı yardımcısı olsun, karısına sarılmak istiyordu. Kendini onun bedeninde kaybetmek, tüm kusurlarını unutmak istiyordu. Ama Rebecca'da olduğu gibi gözlerindeki hayal kırıklığını görmek istemiyordu. İlk karısı mutsuzdu ve Ashleigh'de de aynı şeyin olmasını istemiyordu.

Onu tüm bunlardan korumak, bu işi çözerken İskoçya'da güvende kalmasını istemişti. Ama bunun yerine, davranışları onu babasıyla aynı kontrolcü bakış açısıyla görmesine neden olmuştu. Bu gerçek onu ayıltmıştı, çünkü ona kötü davranılmasını asla istememişti. Onu uzak tutmak ve korumak konusunda kararlı olduğu için sert konuşmuştu.

"Kenara çekilmeyeceğim," diye devam etti. "Ve babamın bunca yıldır bana yaptığı gibi davranmana izin vermeyeceğim. Ben senin karınım ve benim için savaşmanı gölgelerde beklemeyeceğim. Birlikte savaşacağız."

Bakışları onunkilerle kenetlendi ve yakınlığı onu fiziksel acıya kadar tahrik etti. Onu yatağa götürmeyi, teninin tadına bakmayı ve yumuşaklığını her yerinde hissetmeyi özlüyordu.

"Bana bak Cameron," diye fısıldadı. "Sana yardım etmeme izin verir misin?"

Ona nasıl cevap vereceğini bilmiyordu ama yanağına dokunmak için uzandığında artık dayanamadı. Ağzını ağzıyla ezdi, sırtını duvara yasladı. Öpücükte acısını serbest bıraktı, şifalı bir merhem gibi dokunuşuna ihtiyaç duydu. Kadın da ona karşılık verdi, kollarını boynuna doladı ve dilini onunkine geçirdi.

Ayrıldıklarında, "Kendimi suçluyorum," diye itiraf etti. "Onu yeterince sıkı korumadığım için kaçırıldı."

"Yapma," diye ısrar etti, gömleğini pantolonundan çıkarırken. "Geçmişin artık bir önemi yok. Tek yapabileceğimiz onu eve getirmek."

Parmakları elbisesinin düğmelerini açtı ve tüm sabrını yitirdi. Göğüslerini serbest bırakmaya çalışarak korsesini yırttı ama korsesini gevşetmekte zorlandı. Şu anda karısının içinde olması gerekiyordu ve karısı pantolonunu açıp ona uzandığında inledi.

"Ashleigh, beni mahvediyorsun." Onu merdivenlere doğru götürmeye başladı ama basamaklardan birine oturduğunda onu şaşırttı. Korsesini aşağı indirdi, göğüslerini gömleğinden kurtardı ve eteğini kaldırdı.

"Seni istiyorum Cameron," dedi. "Lütfen. Beklemek istemiyorum." Bacaklarını açtı ve Cameron donunun yırtmacına baktı. Sertleşmesini serbest bırakınca Cameron ona uzanıp içeri doğru yönlendirdi.

Ne kadar ıslak olduğuna inanamadı ve içini doldurduğunda, başparmağını ona doğru uzatarak onu içtenlikle okşadı. Bir nefes verdi ve ona ne istediğini gösterdi.

Gözleri kapanıp kendisine doğru eğilirken, zevkini tatlandırdı. "Dokun bana."

Onun derinliklerinde kendisini sıkıştırdığını hissedebiliyordu ve içinde hareket ederken başparmağının baskısını ona doğru sürdürüyordu.

"Yavaşça," diye ısrar etti. "Ve çok derine değil."

Sığ penetrasyonların ritmini buldu ve kadın onu cesaretlendirerek, onu içinde hissetmeyi ne kadar sevdiğini söyledi. Adam ağzıyla meme ucunu kapadı ve kadın kesik kesik bir haz çığlığı attı. "Göğüslerimi öpmeni seviyorum. Çok güzel hissettiriyor."

Kelimeler onu sardı ve şöyle dedi: "Seni ne kadar özlediğimi biliyor musun? Sen olmadan yatağımız ne kadar boştu?"

Merdivenlerde ona doğru hamle yaparken onu korumaya çalışarak güçlkle yutkundu. Bacaklarını ona doladı ve kısa nefesler alması uzun sürmedi. Saçlarını kavradı ve orgazmı tüm benliğini sararken çığlık attı. Vücudu etrafında kasıldı ve adam onu merdivenlerden kaldırıp duvara getirdi. Titrerken bile hala içinde olan ağırlığını destekledi. Tanrı yukarıdaydı ama ona ihtiyacı vardı.

Gözleri açıldı, dudakları kıpkırmızıydı. Etekleri belinin üstünde birbirine dolanmıştı ve sonra fısıldadı: "Sıra sende."

Sığ ve yavaş hamlelere devam edip edemeyeceğini bilmiyordu ama kadın ona karşı hareket ediyor, adam ona doğru ilerledikçe aşağı doğru

batıyordu.

"Cameron, şimdi kendini tutma," diye ısrar etti. "Bırakmanı istiyorum." Onu öpmek için eğildi. "Bana ne istersen onu yap."

Derinlerine nüfuz etti, ipeksi ıslaklığını etrafını sardığını hissetti. Ve kendi ritmini bularak, kadın ona sürtünürken hamlelerinin hızını artırdı. Kadının tekrar yükseldiğini, boğazından gelen çığlıkların hızlandığını hissedebiliyordu.

Sonra en karanlık arzularına teslim oldu ve onu sertçe duvara yasladı. Onu sahiplenmesini isteyen vahşi içgüdüleri dışında her şeyi görmezden geldi. Göğüsleri zıpladı ve adam tekrar tekrar vururken, bir meme ucuna uzanıp kendini parmakladı.

Boşalma onu sardı ve derinlere doğru boşalırken onu duvara yasladı. Vücudu onunkine karşı kasıldı ve dizleri hazzın şiddetiyle neredeyse çökecekti.

Bir şekilde onu merdivenlerin geri kalanından yukarı taşımayı başardı. Yatak odasına vardıklarında, kadının bedeninden ayrıldı ve onu indirerek önüne koydu.

"Beni bir daha geride bırakma," diye fısıldadı, onu öpmek için kendine çekerek. "Yalnız değilsin. Yükü tek başına taşımak zorunda değilsin."

Yavaşça soyunmasına yardım etti ve birlikte yatağa girdiler. Teni tenine değdiğinde, kucakladığı boşluğun alışkanlıktan kaynaklandığını fark etti. Hayatı boyunca sadece kendisine güvenmişti. Logan alındıktan sonra da herkesi kendinden uzaklaştırmıştı.

Ashleigh bacağını kalçasının üzerine kaldırıp ona baktı. Güzel karısı onu her yönden şaşırtmıştı. Onu hafife almıştı. Ve söylediklerini düşündükçe haklı olduğunu fark etti. Logan'ı güvenli bir şekilde çıkarması gerekiyordu. Evi babası kadar iyi tanıyordu ve içeri kolayca girebiliyordu.

Tek yapması gereken kaçmasına yardım etmektir. Hızlıca bir öpücük kondurup, "Haklısın. Bana yardım edecek birine alışkın değilim. Seni geride bırakmakla hata ettim," dedi.

Kadın adamın yanağını okşadı ve adam elini onunkiyle örttü. "Onu nasıl çıkarabileceğimize dair bir fikrim var. Bana ne düşündüğünü söyler misin?"

Bunu yaptıktan sonra, o da kendi öpücüğünü çaldı. "Çok zekice, Cameron. Peki ya bunun yerine şunu denesek?"

Ve karısının planını duyunca gülümsedi. "Hoşuma gitti."

"Hazır mısın?" Rachel Harding koridorda onun yanında yürüyordu.

Georgina başını salladı ama bu bir yalandı. İç organları düğüm düğüm olmuş, teni soğumuştı. "Evet, sanırım öyle."

"Güzel." Rachel onu oturma odasına yönlendirdi ve kapıyı açtı. Alçak sesle, "Kendini savunmak için ilk görevin, Cameron MacNeill'e karşı adam kaçırma suçlaması getiren avukatla yüzleşmek olacak. Sen de evlilikten ayrılmakla suçlanıyorsun." dedi.

Georgina, Bayan Harding onu hafifçe iterek odaya sokana kadar cevap vermeye fırsat bulamamıştı. Siyah çarşafı bir beyefendi onu bekliyordu ve onu görür görmez ifadesi ciddileşti. Bayan Harding'in yetkilileri aradığını fark edince, içinde hem korku hem de öfke birleşti. Bu ihanet onu hem çileden çıkardı hem de korkuttu. Şimdi onlarla yüzleşmeye hazır değildi.

Arkasını dönmesine fırsat kalmadan adam konuştu. "Sanırım siz Rothburn Markizi Georgina Pryor'sunuz?"

"Öyleyim." Sesi, saklayamadığı bir titremeye çıktı. "Peki ya sen?"

"Avukat Robert Worley." Beyefendi ona oturması için işaret etti. "Sizi kocanız Rothburn Markisi'ne götürmem talimatı aldım."

Georgina başını iki yana salladı. "Hayır, yapamam."

Yumuşakça güldü. "Bu, seçme şansınızın olduğu bir durum değil, Leydi Rothburn. Yasalara göre, onun evlilik malısınız. Hayati tehlike arz eden yaralanmalara dair kanıtınız yoksa, sizi geri götürme emrim var."

Aklına, onu en büyük korkularıyla yüzleşmeye, kendini savunmaya zorlayacak bir yol varsa, işte bu yoldu. Ağlama isteği geldi, ama gözyaşlarının ne faydası vardı ki? Evli olduğu onca yıl boyunca hiçbir işe yaramamıştı. Cecil, onun ağladığını görmekten keyif almıştı. Bu, ona özlediği gücü vermişti.

Kendi gölgesine geri dönemezdi. İskoçya'ya geldiğinden beri büyükanne olmanın, bahçesinde çalışmanın ve huzur bulmanın tadını çıkarıyordu.

Sakinleşmek için bir an durdu. Zihninde, güçlü bir kadının ne söyleyeceğini veya ne yapacağını hayal etti. Kendisinin tam tersi biri. Belki bir düşes. Ve doğrulup avukata baktı. "Bunun pek gerekli olduğunu sanmıyorum."

İfadesi karardı. "Hanımefendi, evliliğinizi terk etme hakkınız yok. Yasa gereği geri dönmelisiniz."

Bunun gayet farkındaydı. Yine de bir düşes, sıradan bir avukatın ona ne yapacağını söylemesine izin vermezdi. Midesinde gerginlik olsa da Georgina derin bir nefes alıp, "Ama kanun ne zaman dönmem gerektiğini söylemiyor. Son birkaç aydır kızım ile görüşüyorum. Buna firar denemez," dedi.

"Kocanızın izni yoksa yapamazsınız—"

"Saçmalama," diye sözünü kesti. "Kızımı ve torunumu ziyaret ettiğim için bir mahkemenin beni mahkum edeceğini sanmıyorum."

Logan düşüncesi cesaretini artırıyor. Küçük oğlunu seviyordu ve şu anda Cecil'in evinde olduğundan şüphesi yoktu. Kocas, büyük ihtimalle Cameron'ı kıskırtmak için onu esir tutuyordu.

Cecil'in torununa zarar vermesine izin vermeyecekti. Kocasının ne tür kontrolcü oyunlar oynadığının bir önemi yoktu; torunu onun için her şey demekti.

"Git yoluna," dedi avukata. "Yarın eve dönüp kocamı ziyaret edeceğim. Ve onun sözde suçlamalarını tartışacağız."

"Ama Madam—"

"Hoşça kalın," dedi kapıya doğru yürürken. "Bir uşak sizi dışarı çıkaracak."

"Seni hemen markinin yanına götürme yetkim var," diye ısrar etti.

Georgina korkularını gizleyip yüzeyin altına itti. Bunun yerine, en kibirli ifadesini takındı ve şöyle dedi: "Eğer yaparsan, Londra'daki itibarının tamamen yerle bir olmasını sağlarım. Kimse seni bir daha işe almaz. Elimde çok para var ve bunu sana karşı kullanmaktan çekinmem."

Koridordan alkış sesleri duydu. Bayan Harding gülümsüyordu ve ilginçtir ki avukat da gülümsüyordu.

Bayan Harding, "Leydi Rothburn, derse ihtiyacınız yok," dedi.

Georgina şaşkınlıkla ikisine de baktı. Müdire devam etti: "Sizi ortağım Cedric Gregor ile tanıştırayım. Aldatmacamızı mazur görün, ama hazır olup olmadığınızı görmek istedik."

"O zaman siz... avukat değilsiniz?"

"Değilim," dedi Bay Gregor. "Ama gerçekten çok iyi iş çıkardın. Sanırım kocanla yüzleşmeye hazırsın."

Georgina olanlara inanmakta güçlük çekiyordu ama içinde hafif bir gurur dalgası hissetti. Cecil'de işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu. Ama en azından kendi hayatını geri kazanma yolunda ilk adımları atmıştı.

On Beşinci Bölüm

Ashleigh, babasının kapısının önünde, başını öne eğmiş, güvenli bir mesafede duran uşağı eşliğinde duruyordu. Kapı ardına kadar açıldı ve hizmetçilerden biri şaşkınlıkla ona baktı. Ashleigh, davet beklemeden yanından geçip, "Babamı ziyarete geldim. Sanırım buradadır," dedi.

Uşak başını eğdi. "Evet, Leydi Ashleigh."

"Artık Leydi Kilmartin'im," diye düzeltti Ashleigh. "Salonda çay ve ikram istiyorum." Doğru havayı yakalamak için hemen otorite kurması gerekiyordu. "Babama geldiğimi söyle." Uşağına pelerininini verdi ve adam salonda kaldı. Başını sallayarak, "Mutfaklara inin, beklerken aşçı size içecek bir şeyler verecek," diye emretti. Uşak başını eğdi ama itaat etti.

Ashleigh, oynayacağı role kendini hazırladı. Bunu daha önce Violet'le yapmış, şımarık bir mirasçı gibi davranmıştı. Ama babasıyla bunu başarabileceğinden emin değildi. Bir çocuğu kaçırarak kadar çaresiz bir adama asla güvenilemezdi.

Ama babası ne yaparsa yapsın, Logan'ı kurtaracaktı. Cameron'la birlikte planlarını dikkatlice yapmışlardı ve her şey yolunda giderse, oğullarını bu gece eve getireceklerdi.

Oğlu dehşete kapılmış olmalıydı. Onu görmek için can atıyordu ve onun için güçlü olması gerektiğini kendine hatırlattı. Logan'ı kurtarmak için Cecil'in tüm öfkesine katlanacaktı. Ayrıca, annesinin Bayan Harding ile güvende olduğundan da emindi.

Ashleigh oturma odasına girdi ve bir an pencerenin yanında durdu. Tahmin ettiği gibi, babasının odaya girmesi sadece birkaç dakika sürdü. Teni kıpkırmızıydı, sanki öfkesini bastırmaya çalışıyormuş gibi.

"Neredeydin?" diye sordu.

"Kocam İskoçya'dayken," diye yanıtladı. "Ama zaten bunu biliyordun, değil mi?" Sanki aylardır ortalıkta yokmuş gibi sesini yumuşattı. Persephone'nin neler söyleyebileceğini hayal etti ve ekledi: "Beni geri getirmek için neden adam gönderdiğini bilmiyorum. Bir mektup yeterli

olurdu." Elini sallayarak, "Ama bunun önemi yok. Gelmemi sen istedin ve ben buradayım. Benden ne istiyorsun?" dedi.

Babasının öfkesi yüzeye çıkmak üzereydi. "Bir İskoçla evden kaçmaya çalıştın. Yaptıkların, ailemizin adını lekeleyen bir skandala yol açtı. Nasıl cüret edersin?"

İstemedenden de olsa, adamın ses tonu karşısında irkilmekten kendini alamadı. Zaten, o zehirli sözlerden bir şekilde kurtulmak için duvara yaslanmak istiyordu. Kendine cesur olması gerektiğini söylese de, kendini o bildik sessiz kalma alışkanlığına geri dönmüş buldu. Oturdu ve adamın sözlerinin fırtınasına göğüs gerdi.

Babası, onun suskunluğunu fark etmemiş gibiydi. "O İskoç senin kocan değil," diye çıkıştı Cecil. "Evlilik hiçbir zaman yasal olmadı."

Konuşmaya devam et, dedi kendi kendine. Uşağı şimdi bile çocuğu arıyor olacaktı. Cecil ne kadar öfkelenirse, o kadar çok vakitleri olurdu.

"Sadece evliliği sen ayarlamadığın için kızgınsın, değil mi?" Sanki çok sıkılmış gibi sesini sakın ve soğuk tuttu. "Ve anlaşılan Cameron oldukça zenginmiş. Belki sadece bir Highland reisi, ama bir şatosu var. Seçtiğin o vikonttan daha iyi bir seçim yaptığımı düşünüyorum."

Babası ellerini yumruk yaparak ona doğru yaklaştı. Sandalyeden kaçmamak için elinden geleni yapıyordu ama Ashleigh kendini zorlayarak oturmaya devam etti.

"İtaatsizliğin sona erdi Ashleigh," diye uyardı. "Bu evden ayrılmayacaksın. Ve evliliğin yakında bitecek."

Teni buz kesti, çünkü ne yapmayı planladığını biliyordu. Yaşlı Ashleigh, onu daha fazla kızdırmamak için dilini tutarak geri çekilirdi. Ama eğer bunu yaparsa, oturma odasından çıkacaktı. Onu kışkırtmak zorundaydı, çünkü ancak o zaman odada onunla kalacağından emin olabilirdi.

"Evliliğim neden bitsin ki? İptal ettiremezsin." Adam konuşmadan önce, "Sanırım Cameron'ı öldürmek için daha fazla adam tutabileceğini düşünüyorsun, değil mi? Geçen sefer işe yararmış mıydı?" diye ekledi.

Öfkesi çoktan alevlenmişti. "Katil kocanızdı, adamlarım değil."

"Sadece başaramadıkları için."

Cecil, ona vuracakmış gibi elini kaldırarak yaklaştı. Daha vuramadan Ashleigh sandalyesinden kalkıp ona döndü. Ani hareketi onu hazırlıksız yakaladı. Sonra, "Kocama ait bir şeyiniz var. Onu geri almaya geldim," dedi.

Gülümsemesi bilmiş bir ifadeye büründü ve elini indirdi. "Çocuğu almaya gelebileceğini düşünmüştüm."

Omuz silkti. "Son zamanlarda birkaç kötü karar verdin. Önce bana saldırdın. Sonra üvey oğlumu aldın. Bir daha böyle bir hata yapmamamı tavsiye ederim." Bakışlarına sakince karşılık verdi. "Mantıklı olabilirim. O veleti pek tanımıyorum," diye yalan söyledi. "Ama Cameron mantıklı davranmayacaktır. Ne de olsa o bir İskoç."

Sakinliğini korumak için elinden gelen her şeyi yaptı. Ama korkusunu bastırıp, "Şimdi gidip onu göreceğim," diye ekledi. Şansı yaver giderse, uşak Logan'ın hizmetçilerin odasından kaçmasına yardım etmişti bile. Eğer yardım etmemişse, elinden gelen her şeyi yapacaktı.

"Bu arada sana bir şey getirdim. Bir davet." El çantasına uzanıp mühürlü parşömeni çıkardı ve babasına uzattı.

Cecil, umduğu gibi kafası karışmış görünüyordu. "Bu ne işe yarıyor?"

"Cameron'la evliliğimi kutlayan bir baloya davet. Katılırsanız çok iyi olur."

Tam da beklediği gibi, yüzü yine kıpkırmızı oldu. "MacNeill'e asla destek vermem. Falkland Vikontu ile evlenmen gerekiyordu." Mektubu açmadan bir kenara fırlattı.

Ashleigh öfkesini görmezden gelerek, "Baloya Dunmeath Kontu ev sahipliği yapacak. Londra'daki herkes orada olacak. Prinny de dahil. Belki Kraliçe bile." dedi.

"Yalan söylüyorsun," dedi. "Londra'da hiç kimse MacNeill'le bir ilgisi olsun istemiyor." Soyadını sanki bir hakaretmiş gibi vurguladı.

"Elbette senin seçimin. Ama orada olmazsan, bir daha asla davet almazsan şaşırma. Hizmetçilerin dedikodu yaptığını bilirsin. Hizmetçilerimin, adamlarının bana yaptıklarını yayması çok uzun sürmez." Çenesini kaldırdı ve boynundaki kırmızımsı yara izini ovuşturdu. "Kızın ve karın seni terk ettikten sonra delirmen ne kadar yazık. Aklını başına topladığına kimse inanmayacak."

Cevap vermesini beklemeden merdivenlere doğru yürümeye başladı, babasının da onu takip edeceğini umuyordu. Cecil de peşinden gitti, ama ilk basamağa ulaştığında durdu ve ona döndü.

"Kocamın hem mahkemelerde hem de Kraliyet nezdinde güçlü dostları olduğunu bilmelisiniz. Bu şiddet dolu davranışınızı sürdürürseniz, kaç dostunuz kalır?"

Yukarı doğru yürümeye devam etti ve arkasından, "İstersen git veletle görüş. Ama bu evden çıkamayacaksın," diye seslendi.

Onu görmezden gelip merdivenlerden yukarı çıkmaya devam etti, Logan'ın onu takip etmemiş olmasına minnettardı. Lütfen Logan bir an önce gitsin, diye dua etti.

Cameron saç rengini değiştirmek için bol miktarda beyaz pudra kullanmış ve tekrar tıraş olmuştu. Bazı kozmetiklerin yardımıyla yüzüne yaşlılık yanılması yaratmak için çizgiler eklemişti. Rothburn'ün hizmetçilerinin arasına karışmak oldukça kolaydı. İlk başta aralarına girmişti, yukarı çıkmak için bir nedene ihtiyacı vardı. Hizmetçilerden birinin üçüncü kata kömürle gideceğini öğrenince yardım etmeye gönüllü olmuştu.

Hizmetçiye yardım ettikten sonra, yanından sıvışıp çocuk odasını bulması kolay olmuştu. Beklemediği şey ise, ikisi de güçlü ve tetikte görünen iki uşak tarafından korunduğunu görmektir. Elinde boş kömür kovasıyla onlara başını salladı ve bitişikteki yatak odasına girdi. Ne yazık ki, odaya açılan bir kapı yoktu. Yine de oğlunun ağladığını duydu.

Duvara gidip oğlunu olabildiğince alçak sesle çağırdı. "Logan. Baban."

Çocuk onu duymamış gibiydi, bu yüzden çocuğun dikkatini çekmek için duvara vurdu. Umduğu gibi, hıçkırığın azaldığını duydu. Tekrar vurdu ve "Logan, orada mısın?" diye sordu.

"Evet," diye cevap veren bir çocuk sesi duydu.

"Ben baban. Seni kurtarmaya geldim. Ama kimseye söyleyemezsin. Şu anda odada seninle birlikte olan var mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Logan. Sonra sordu: "Baba, duvara nasıl girdin?"

Çocuğun sorusuna gülümsedi. "Boş ver. Kapıda anahtar var mı yoksa hala kilitli mi?"

"Bilmiyorum" diye cevap verdi çocuk.

"Git ve kapıyı açmayı dene."

Logan kapı koluyla uğraşırken Cameron bekledi. Bir an sonra geri döndü ve "Sıkışmış," dedi.

Mandalın henüz dört yaşında bile olmayan bir çocuk için fazla karmaşık olabileceğini fark etti. Şömüne demirine baktı ve uşaklardan kurtulup kapıyı

açmak için kullanıp kullanamayacağını düşündü. Belki de.

Tam deneyecekken, aniden koridorda Ashleigh'nin sesini duydu. Ashleigh adamlarla tartışıyordu ve bunun ikisine de yardım etmek için en iyi fırsat olduğunu fark etti.

Cameron kapıyı açıp koridora çıkmakta hiç vakit kaybetmedi. Uşak rolüne geri döndü. "Hanımefendi, bir sorun mu var?"

"Evet. Bu adamlar üvey oğlumu ziyaret etmeme izin vermiyor." Yüzü öfkeyle doldu ve ekledi: "Babamdan izin aldım. Şimdi hemen şu kapıyı aç."

"Hanımım içeri girememesinin bir sebebi var mı?" diye sordu uşaklara.

"Lord hazretleri, kimsenin içeri girmemesi emrini verdi."

"Peki ya Leydi Kilmartin... çocukla birkaç dakika geçirmeniz için size para öderse?" diye sordu ve bir avuç bozuk para çıkardı. Uşaklar bakıştılar ve Cameron, "Merdiven sahanlığında bekleyebilirsiniz," diye ekledi.

Rüşvet işe yaradı ve iki adama da oda anahtarı karşılığında cömert bir miktar verdi. Cameron kapıyı açtı ve Ashleigh içeri koştu. Logan onu görür görmez, hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak ve yüzünü eteğine gömerek ona doğru koştu.

Cameron kapıyı kilitledi ve ilerledi. Çocuğun zarar görmediğinden emin olmak için kontrol etti. Giysileri yırtılmıştı ama biri onu temizlemeye çalışmış gibiydi. Logan, Ashleigh'e tutunarak ondan yavaşça uzaklaştı ve çocuğun onu tanımadığını fark etti.

"Benim, Logan. Baban," dedi. Gülümseyerek ekledi, "Kılık değiştirdim."

Logan şaşkınlıkla ona baktı. "Ne?"

Kollarını açtı ve Logan pudralı saçlarına uzanarak yaklaştı. Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Saklanıyordun."

"Evet, öyleydin." Oğlunu kucakladı ve "Artık eve gitmeye hazır mısın?" dedi.

Logan başını salladı. "Kötü adam beni götürdü."

"Çok cesurdun," dedi Ashleigh. "Ama artık buradayız. Seni bulduk ve bir daha sana hiçbir şey olmayacak." Sesini alçaltarak Cameron'a mırıldandı: "Salonun arkasında bir hizmetçi merdiveni var. Logan'ı merdivenlerden aşağı indir, dışarı çıkabilmelisin. Ben biraz daha burada kalıp sonra sana katılacağım."

Bu fikir hiç hoşuna gitmemişti çünkü onu tehlikeye atıyordu. "Seni bırakmayacağım Ashleigh."

"Önce Logan'ı güvenli bir yere götür. İyi olacağım." Başını kaldırdı ama adam, tavrının ardındaki korkuyu görebiliyordu.

"Onu neden hizmetçilerin girişinden aşağı indirmiyorsun?" diye önerdi. "Güvende olduğundan emin olana kadar burada kalacağım."

"Onunla gitmeme izin vermiyorlar," dedi. Logan'ı sıkıca kucaklayıp, "Tatlı oğlum, seni eve götüreceğiz. Ama dikkatlice dinlemelisin. Alt kattaki mutfığa vardığında, kapıdan gizlice çıkıp olabildiğince hızlı koşmalısın. Dikkatli ol ve çabuk git. Baban peşinden koşacak," dedi.

Onun fikrini çok iyi anlamıştı ve mantıklıydı. Logan'ın kaçmaya çalıştığına ve çocuğun peşinden koştuğuna inanırlarsa, buna izin verirlerdi. O zaman bir kiralık katil tutup ikisini de kaçırabilirdi. Ama yine de onu yalnız bırakma fikrinden hoşlanmıyordu.

"Onu güvenli bir yere götür," dedi ona sınıksı sarılarak. "Ve dikkatli ol."

Onu öptü ve Logan'ı kollarına aldı. Karısına, "O kaçtığında sen de aynısını yapmalısın Ashleigh. Ön kapıdan çık, kimse seni durduramaz. Bir at arabasına bin ve Bayan Harding'in evinde buluşalım," dedi ve ona daha fazla bozuk para uzattı.

Ashleigh önce kapıya gitti. "Ben sahanlığa gidip onları oyalayacağım."

Bir an bekledi ve o gittikten sonra fısıldadı: "Tamamen sessiz olmalısın, Logan. Tek kelime etme." Parmağını çocuğun dudaklarına dokundurdu ve başını salladı.

Çocuk odasının kapısını açtı ve Ashleigh'nin koridorun sonunda olduğunu gördü. İki uşak, Ashleigh'nin dikkatlerini dağıtmak için onlarla konuşurken merdivenlerden aşağı bakıyorlardı. Cameron, Logan'la birlikte sessizce, arkasına bakmadan koridorun diğer ucuna koştu. Bahsettiği merdivenleri buldu ve merdivenlerden iner inmez hızını yavaşlatıp Logan'ı ayağa kaldırdı.

"Yine rol yapacağız," dedi çocuğa. "Onlara aç olduğunu söyleyeceğim ve onlar yiyecek ararken sen kapıdan koşarak çıkacaksın. Bunu yapabilir misin?"

Çocuk başını salladı ve Cameron, "İyi," dedi. Ashleigh'nin iyi olduğunu umarak merdivenlere baktı. Şans eseri, bu dikkat dağıtma sayesinde ön kapıdan gizlice çıkabilirdi.

Mutfığa girdi ve neredeyse anında aşçılar ve mutfak görevlileri ona baktı. "Çocuk ağlıyordu ve aç olduğunu söyledi. Ona biraz ekmek falan

getirebileceğimizi düşündüm." Kapı kolunu gizlice çevirip hafifçe araladı.

Aşçı başını sallamaya başlamıştı bile. "Burada olmaması gerekiyor. Lordum kellemizi uçuracak! Hemen yukarı çıkarın onu."

Uşaklardan birinin Logan'a doğru hareket ettiğini gördü ve kapıyı görmesini umarak çocuğu arkasına itti. "Hadi, buna gerek yok. Onu doyurup yukarı çıkaracağım. Kimse bilmeyecek."

Arkasından Logan'ın koşmaya başladığını duydu.

Aşçılardan biri, "Yakala onu!" diye emretti. Cameron, habersiz davranıp bir erkek hizmetçinin yolunu kesti.

"Ne demek istiyorsun?" Sonra dönüp açık kapıyı fark etmemiş gibi yaptı. "Ah, hayır. Çok üzgünüm. Gidip çocuğu getireyim. Burada bekle." Oğlunu aramak için dışarı fırladı.

Logan'a yetişmesi sadece birkaç saniye sürdü ve çocuğu kollarına aldığında onu övdü: "Aferin oğlum. Başardık."

Cameron koşmaya başladı, köşeyi döndü ve bir taksiye bindi. Birkaç dakika içinde güvenli bir şekilde içeri girdiler. Şoföre, Ashleigh'nin kaçışına yardım edebilme umuduyla, bloğun etrafından dolaşıp Rothburn'deki evin önüne gitmesini emretti.

Ancak evin önünden geçtiklerinde, karısının etrafının erkeklerle çevrili olduğunu gördü. Kaçış girişimi hiç işe yaramamıştı ve karısının eve geri döndüğünü gördü.

"Annemi istiyorum," dedi Logan.

Cameron oğlunun ellerini tuttu. "Ben de. Onu almaya geri döneceğim. Annenin peşinden giderken büyükannenin sana bakmasına izin vereceğim."

Logan kucağına tırmandı ve Cameron oğlunu kucakladı, hem oğlunu geri kazandığı için minnettar hissediyordu hem de Ashleigh için korkuyordu.

Ama onu dışarı çıkardıktan sonra markinin bir daha ona asla el kaldırmayacağına dair sessiz bir yemin etti.

Ashleigh, babasının adamlarının onu bir kez daha yakalamasına şaşırmamıştı. Ama duyduklarına bakılırsa, Cameron Logan'ın kaçmasına yardım etmeyi başarmıştı ve bunun için minnettardı. Kocasının onu almaya

geleceğinden şüphesi yoktu. Ama en büyük sorun, babasını hayatlarını kontrol etme arayışından vazgeçmeye zorlamaktı.

Cecil'in kamuoyundaki itibarını önemseyeceği yönündeki önceki düşüncesi yanlış çıkmıştı. Başkalarının onun hakkında ne düşündüğüne değer verdiğine inanmıştı. Oysa o, güçle çok daha fazla ilgileniyordu.

Adamlar onu eski yatak odasına kilitlemişlerdi. Bir kez daha burada olmak, eski elbise gardırobunu ve babasının onun için seçtiği mücevherleri görmek tuhaftı. Sanki Cecil onu çocukluğuna, hayatının efendisi olduğu günlere geri götürmek istiyordu.

Ama Cameron'a güveniyordu. Onu oradan çıkarmanın bir yolunu bulacaktı; bundan emindi. Bu arada kendini kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapması gerekiyordu. Gerisini kocası halledecekti.

Yatak odasının kapısını çalıp uşağa seslendi. "Lütfen benim adıma babamla konuşur musunuz? Bu akşam durumumu konuşmak için onunla akşam yemeği yemek istiyorum."

Uşak kapıdan cevap verdi: "Kabul edip etmeyeceğini bilmiyorum."

"Git sor," dedi, "ve gelip bana anlat."

Aşağıdaki sokağa bakmak için pencereye yürüdü. Öğleden sonra akşama doğru ilerliyordu, ancak dışarısı hâlâ aydınlıktı. Cameron'ın Logan'ı Bayan Harding'in okuluna sağ salım getirdiğine inanıyordu, ancak ne zaman ve nasıl döneceğini bilmiyordu. Kendini gizleme konusunda usta olduğunu kanıtlamıştı, bu yüzden bir kez daha hizmetçi olarak geri dönmeye kalkışırsa şaşırmasdı.

O izlerken eve bir taksi yanaştı. Annesinin taksiden başka bir beyefendiyle birlikte indiğini görünce şok oldu.

Hayır, yapmazdı.

Ama belli ki Ashleigh annesinin niyetini hafife almıştı. Georgina, her adımda cesaretini topluyormuş gibi yavaşça merdivenleri çıkıyordu. Neden buraya gelmişti? Bayan Harding'in evinde tamamen güvendeydi.

Olacakları düşününce yüreği sızladı. Cecil, Georgina'nın dönüşünü hiç hoş karşılamayacaktı. Ashleigh, uşaklardan birinin dönmesini umarak odasının kapısını çaldı. "Lütfen beni dışarı çıkarın. Annem geldi. Ona yardım etmem gerek."

Ama cevap gelmedi. Ashleigh kapı kolunu sallamaya ve bağırmaya devam etti, ama nafile. Kaçmasına yardım edecek bir şey –herhangi bir şey– bulmak için çaresizce odanın etrafına bakındı. Bakışları şömine

maşasına odaklanmıştı. İlk başta, bağırırken kapıya vurmak için kullandı, elinden geldiğince gürültü ve hasara yol açtı. Kimse cevap vermeyince, ağır metal maşayla kapı koluna defalarca vurmaya başladı. Şaşkınlıkla, kol gevşedi, ta ki maşayı kapıya sıkıştırıp geri çekmeyi başarana kadar.

Öfkesini ve korkusunu kapıya döktü, vücut ağırlığını kulpa doğrulttu ve sonunda kapı kolu düştü. Maşayı aralığa sokup kapıyı açmayı başardığında içi memnuniyetle doldu.

Kapıyı açtığı anda, kapı çerçevesinden sıva ve tahta parçaları fırladı, ama verdiği zararı hiç umursamadı. Elinde ateş maşasıyla merdivenlere doğru yürüdü ve aniden neden kapısını koruyan kimsenin olmadığını fark etti. Hepsini alt kattaki fuayedeydi, daha önce hiç bir yerde görmediği kadar çok hizmetçi. Çoğu ne yapacaklarını bilemiyor gibiydi, sanki sadakatleri bölünmeye başlamıştı.

Tahmin ettiği gibi, babası Georgina'ya öfkeleniyordu. Ashleigh, elinde şömine maşasıyla yemek odasına daldı, ancak adamlardan biri elini yakaladı. Döndü ve Cameron'ı gördü. Hâlâ önceki kılık değiştirmiş haliyleydi ama hizmetçilerin hiçbiri, onu fark etmiş olsalar bile, varlığını umursamıyor gibiydi. Kocasını görmek bile onu rahatlatmıştı.

Alçak sesle fısıldadı: "Georgina'nın onunla yüzleşme fırsatını elinden alma. Bugünden sonra, biraz şansla, onu bir daha asla görmek zorunda kalmayacak."

Ashleigh maşayı indirip kapının önünde durdu. Annesi, sade siyah bir şal ve yeşil bir elbise giymişti. Saçları özenle şekillendirilmişti ve kocasına bakıp küfrederken, kocası ona ne kadar kötü bir eş olduğunu ve onu nasıl cezalandıracağını anlatıyordu.

Babasının yüzü neredeyse mosmordu ve bazı sözlerinin gevelendiğini fark etti. Georgina'ya bağırırken omzunu ovuşturuyordu.

"Bu evden bir daha çıkamayacaksın." Sözleri gevelemeye devam etti ve Ashleigh içkili olup olmadığını merak etti. "Eğer bunu denersen, seni bağlayıp kilitlerim. Sana yardım etmeye çalışan herkesi kovacağım."

Ama annesinin yüzünde dinginlik vardı. "Cecil, bitti. Sana bir daha eve dönmeyeceğimi söylemeye geldim. Ya diğer arazilerimizden birinde yaşayacağım ya da Ashleigh'le yaşayacağım."

"Buna izin vermeyeceğim," diye çıkıştı. "Seçim şansın yok." Yüzünün sol tarafı çökmüş gibiydi ve bir kez daha sol omzunu ovuşturdu.

"Ah, ama yanılıyorsun." Georgina arkasına baktı ve Ashleigh ancak o zaman arkasında duran beyefendiyi fark etti. "Yanımda Kilise Mahkemesi'nden bir yetkili getirdim. Çok uzun zaman önce olduğu için hatırlamayabilirsin ama evlendiğimizde henüz on altı yaşındaydım. Babam evliliğimize izin vermedi. Sen özel bir izin aldın ve onun rızası olmadan evlendik. Dolayısıyla evliliğimiz geçersizdi."

"Bu çok saçma." Ona küçümseyerek baktı. "Ailen, senin gibi biriyle evlenmeye tenezzül ettiğim için onur duydu. Sana unvanını ve sahip olabileceğinden çok daha iyi bir hayat verdim."

Ancak Ashleigh, babasının yüzünde ilk kez bir belirsizlik izi fark etti. Cameron, sessizce güven vermek istercesine elini onun omurgasına koydu.

"Beni bırakacaksın Cecil. Ayrı ayrı yaşayacağız ve sosyeteye istediğini söyleyebilirsin. Hasta olduğumu ve kır havasına ihtiyacım olduğunu söyle. Ama inan bana, bir daha asla seninle karın olarak yaşamayacağım."

Ashleigh'nin gözleri beklenmedik bir şekilde yaşlarla doldu ve annesinin ona karşı duruşundan gurur duyarak kocasının elini sıktı. Ama babası solgunlaştı ve odanın karşı tarafındaki küçük bir masaya doğru yürüdü. Çekmeceyi açıp küçük bir tabanca çıkardı. Sonra Georgina'ya doğrulttu. "Katılmıyorum."

Ashleigh kenara çekilip annesini tekrar tehdit etmesini izleyemezdi. O anda bambaşka biri olmuş gibiydi. Ne kendisi ne de annesi dışında herhangi biri için risk almak umurunda değildi. Hayatı boyunca, birileri zorbalık yaptığında kenara çekilmişti. Ama artık çekilmiyordu.

Elini Cameron'dan kurtardı ve şömüne maşasını kaldırıp doğrudan babasına doğru fırlattı. Maşayı savururken bir çığlık koptu.

Ve sonra silah ateş aldı.

On Altıncı Bölüm

Cameron, karısının yere düşmesini ve maşanın halıya çarpmasını dehşet içinde izledi. Georgina çığlık attı ve markiz de elinde dumanı tüten tabancayla geriye doğru düşmüştü.

Ashleigh'nin yanına ulaşması sadece birkaç saniye sürdü. Mucizevi bir şekilde yara almadan kurtulmuştu, ama arkasındaki duvara bir kurşun saplanmıştı. Cameron, markinin atışını kaçırdığı için çok minnettar bir şekilde ona sarıldı. "İyi misin?"

"Evet," demeyi başardı, onu sıkıca tutarak. Georgina da öne atıldı ve Cameron, markinin ikinci bir atış yapmasını engellemek için bu fırsatı değerlendirdi. Karısını annesinin bakımına bıraktı ve elindeki tabancayı tekmeleyerek Cecil'in yanına gitti. Adam düştüğü yerde donakalmış, yüzünün yarısı sarkmış ve hareket edemiyor gibiydi. Ancak nefes alıyordu.

Uşak öne doğru atılıp, "Doktor çağırayım mı?" diye sordu.

Cameron başını salladı. "Evet. Markiyle ilgilen, ama başka kimseye zarar vermesin diye tabancayı ben alacağım." Silahı aldı ve mermileri yeleğine boşalttıktan sonra silahı aldı.

Uşaklardan ikisi öne çıkıp Cecil'i bir sandalyeye oturtmaya çalıştı. Marki dengesini sağlayamadı ve yana doğru yığıldı. Ağzının bir kısmı hareket ediyordu ama tek bir kelime çıkmadı, sadece tek bir "Aaaah" sesi duyuldu.

Ashleigh, olan bitene şaşırmış bir şekilde annesinin yanında duruyordu. "Acaba... kriz mi geçiriyor?"

"Bilmiyorum," dedi Georgina. "Ama görünüşe göre hiçbirimize zarar veremiyor, ki bu iyi bir şey." Marki konuşmakta zorlanırken bile, Cecil'e uzun uzun baktı. "Öfkelerinden hep çok korkardım. Kendi öfkenin sana bunu yapması çok yerinde görünüyor." Yaklaşıp, "Buna sevindim. Bu kaderi ve daha fazlasını hak ediyorsun," dedi.

Sonra yanında getirdiği adama döndü. "Görünüşe göre artık hizmetlerinize ihtiyacım yok efendim. Gidebilirsiniz."

Beyefendi markiye baktı, inanmaz bir şekilde başını salladı ve gitmeden önce şapkasını aldı.

Georgina onlarla birlikte ön kapıya doğru yürüdü. Ashleigh, "Evliliğinizin geçersiz olduğu doğru muydu?" diye sordu.

Annesi gülümsedi. "Artık hiçbirinin önemi yok diyelim. Cecil'in hiçbirimiz için tehdit oluşturacağını sanmıyorum."

Dışarıda yürümeye devam ettiler ve Cameron bir araba çağırıldı. Beklerken Georgina güldü. "İşe yaradığına inanamıyorum! Bayan Harding gerçekten harika."

Ashleigh ona sorgulayan bir bakış attı ve annesi devam etti. "Bana bu fikri veren oydu. Ortağı, o avukatı, 'Konsistory Mahkemesi'ndenmiş gibi davranması için tutmama yardım etti. Aslında öyle değildi ama Cecil öyle olduğuna inanıyordu. Ve bu, o öfke nöbetini geçirmeye yetti." Gülmeye başladı. "Sonunda özgürüm."

"İyileşeceğini düşünüyor musun?" diye sordu Ashleigh.

"Sanmam," diye yanıtladı Cameron. "O kadar kötü nöbetler geçiren çoğu erkek bir daha eskisi gibi olamaz. Konuşamıyordu bile."

Georgina kendine sarılıp onlara döndü. "Ashleigh, benim için yapmaya çalıştığın şey için teşekkür ederim."

"Seni savunmak istedim," diye itiraf etti. "Ama acelem yüzünden eteğime takılıp düştüm. Sanırım beceriksizliğim hayatımı kurtardı."

Cameron elini tuttu, başparmağı avucunu okşadı. "Çok sevindim." Markiz'e dönüp baktı ve "İskoçya'ya dönecek misin?" diye sordu.

Omuz silkti. "Zamanla. Cecil sakat kalırsa, önce tüm malikaneleri ziyaret edip iyi durumda olduklarından emin olmalıyım. Sonbaharda, kar yağmadan Kilmartin'e dönmeyi umuyorum. Noel'i torunumla geçirmek istiyorum."

Ashleigh annesine gülümsedi. "Seni orada görmekten mutluluk duyarız."

Hastaneye vardıklarında Georgina, "Doktorun gelmesini sağlamak ve personele bakmak için burada kalıyorum. Bayan Harding eşyalarımı bana gönderecek." diyerek Ashleigh'e sarıldı ve el sallayarak veda etti.

Cameron, Ashleigh'in arabaya binmesine yardım etti, ama sonra şoförle bir an konuştu. İçeri girdiğinde kapıyı kilitleti ve Ashleigh'i kucağına aldı.

Gülümsedi ve sordu, "Ne yapıyorsun Cameron?" Kollarını onun boynuna doladı ve adam onu öpmek için eğildi.

"Bugün beni korkuttun," dedi ona. "Seni kaybedeceğimi sandım. Bir daha asla kendini böyle bir tehlikeye atma. Lütfen benim için."

O da onu öptü, ağzının artık tanıdık gelen şeklinin tadını çıkardı, dilinin kendi diliyle temasını tattı. "Kenara çekilip hiçbir şey yapmak istemedim."

"Cesurdun," diye itiraf etti, "ama onun seni tehdit etmesini izlemeye dayanamadım. Seni kaybedemem Ashleigh. Seni seviyorum."

Kelimeler onu sardı ve onlara cevap verdi: "Ben de seni seviyorum Cameron. Hem de çok." Araba Londra sokaklarında ilerlerken, yanlış yöne gittiğini fark etti. "Eve gitmiyor muyuz?"

Ona şeytani bir gülümsemeyle baktı. "Ah, evet. Ama uzun yoldan gidiyoruz. Logan bizi evde bekliyor ve önce iyi olduğundan emin olmam gerek." Onu kucağından alıp karşı koltuğa oturttu ve önünde diz çöktü. "Kendimizi oyalayacak bir yol bulabileceğimizi düşündüm." Eteklerini uyluklarına kadar kaldırdı ve sırtını eğerek ayaklarını karşı koltuğa yasladı.

Eteklerini yana itip pantolonunun yırtmacına ulaştı. Kadının şaşkınlığına rağmen öne eğildi ve sıcak nefesini teninde hissetti.

"Seni tatmam gerek," dedi ve iç çamaşırlarını eteğinin altında tamamen çıplak kalana kadar indirdi. Dili onu okşadığında, içindeki arzusun kavurucu sıcaklığıyla inledi. Saçlarını kavradı, saçlarını dağıttı ve adam onu yalayıp tahrik etti.

"Cameron... biri görebilir," diye uyardı.

"Pencerenin altından beni kimse göremez. Sadece koltuğa yaslan ve seni zevklendirmeme izin ver."

Diliyle kapüşonlu etini buldu ve emmeye başladı. Nefesi yumuşak bir şekilde geliyordu ve parmağını içine sokup nazikçe okşadı. Bu erotik hareket onu çılgına çevirdi ve teslim olmaktan başka bir şey yapamadan koltuğa tutundu. Adam onu uçurumdan aşağı iterken nefesi kesildi ve içinde bir boşalma patlarken ağzına karşı koydu. Adam, kadın koltuğa çöktüğünde yüzünde kibirli bir ifadeyle geri çekildi.

"Hayır, hayır, yapmayacaksın," diye uyardı. "Seninle işim henüz bitmedi."

"Bana ne yapmayı planlıyorsun?" diye takıldı.

Pantolonunu çıkarmasına yardım etti ve sertleşmiş penisini bulmak için aşağı uzandı. Onu iç çamaşırlarından kurtardı ve başını kucağına eğerek sorusuna cevap verdi, onu ağzının derinliklerine aldı.

Şimdi inleme sırası ondaydı. Elleri saçlarını kavradı, teninin tuzlu miskini tattı, başını emdi ve onu derinlere çekti.

"Ashleigh, beni öldürüyorsun," diye hırladı. "Bunu yaptığında dayanamıyorum."

"Biraz daha katlanmak zorunda kalacaksın," diye söz verdi, dilini tüm uzunluğu boyunca aşağı doğru kaydırarak. Sonra, tek kelime edemeden eteğini beline kadar kaldırdı ve bacaklarını onun üzerine koyarak diz çöktü. Ereksiyonunu içeri yönlendirdi ve orada tuttu.

Hackney'nin takırtısı onu hazırlıksız yakaladı ve ona çarpmasına neden oldu. Hareket şeytani bir tatlılıkla ona doğru hareket ederken o da ona doğru hareket etti. Tekrar tekrar onu derinlere aldı ve adam kapüşonlu etini tekrar buldu, ona doğru hareket ederken onu ovuşturdu. Ham uyarılma onu daha da sertleştirdi ve tüm Londra'nın onları bir arabada sevişirken görmesini umursamıyordu. Tek istediği kocasıydı ve adam onu sertçe kaldırdı, bedenleri ten tene temas edene kadar orgazmının yükselişi onu devirdi. Adama doğru parçalandı, ılgılığını bastırmaya çalışırken inledi. Adam sırtını hafifçe eğerek içeri dalmaya devam etti ve bu yeni pozisyon bir başka rahatlama daha yarattı.

Sonunda, onun içine girdi ve onu sıkıca sarılıp yüzünü boynunun yumuşak kısmına yasladı. Vücudunun kendi bedeniyle birleştiğini hissedebiliyordu ve itiraf etti: "Sen başıma gelen en güzel şeydin, Cameron. Seni hayal edebileceğimden çok daha fazla seviyorum."

Onu kollarında tuttu ve "Sakal ve her şey dahil mi?" diye takıldı.

"Seni onsuz daha çok seviyorum, ama evet." Yüzünün dikenli tarafını ovuşturdu.

"Sen benim her şeyimsin Ashleigh," dedi. "Ve bir daha senden ayrılmayacağım. Yemin ederim."

Ve onu tekrar öptüğünde, "Hadi oğlumuzun yanına gidelim," diye mırıldandı.

Sonsöz

Lord Dunmeath, evlilik kutlamasını duyurduktan sonra, "İkinizi de tebrik ederim!" diye haykırdı. Kadehini kaldırdı ve tüm misafirlerini aynısını yapmaya davet etti. "Kilmartin Şefi ve Hanımı'na!"

Cameron, Ashleigh gibi kadehini kaldırdı ve kadehini içtikten sonra elini tutup öptü. Balo salonunun arka tarafında, salona yakın bir yerde, Leydi Persephone'nin somurtkan ifadesini fark etti. Aslında onu davet etmek istememişti ama Ashleigh ona söz verdirmişti. Yeni karısı, övünmek için bir fırsat istiyordu.

Müzisyenler tekrar çalmaya başladı ve karısıyla dans ederek onu kollarında hissetmenin tadını çıkardı. Kadın ıslıl ıslıl görünüyordu ve sonra yumuşak bir sesle, "Anneme bakın. Gülümsüyor," dedi.

Ve öyle de oldu. Georgina bir grup yaşlı kadınla konuşuyordu, belli ki eğleniyordu. Geçtiğimiz hafta doktor, Lord Rothburn'ün geçirdiği felçten kurtulmasının pek mümkün olmadığını söylemişti. Vücudunun sol tarafı felç olmuştu ve artık yürüyemiyor, konuşamıyordu. Georgina, ona bakmaları için hizmetçiler ayarlamıştı, ama daha önceki kehaneti doğru çıkmıştı: Cecil'in tacizinden kurtulmuştu. Ashleigh de öyle.

"Bayan Harding de kendine bir arkadaş bulmuş," diye belirtti Cameron. Ashleigh, müdireyi dans partneriyle görünce şaşırdı, ama müdire adına sevindi.

Cameron onu balo salonunun sessiz bir köşesine götürdü, sonra da diğer girişe doğru giden koridora götürdü. "Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordu.

Parmağını dudaklarına götürüp kulağına fısıldadı. "Gölgelerde gizleniyoruz."

"Neden?"

"Kulak misafiri olmak için. Düşmanlarından birinin buraya doğru yürüdüğünü gördüm."

Onu başka bir kapının arkasına götürdü ve tam o sırada Persephone'nin konuşmasını duydu. "Sanırım yalan söylüyor. O nefis Highland şefinin Cameron Neill olma ihtimali yok. O adamın iğrenç bir sakalı vardı ve sürekli ortalıkta dolaşırdı."

Ashleigh gülmekten titreyerek elini ağzına kapattı.

"Hayır, o bir kuzen veya başka bir akraba olmalı," diye devam etti Persephone. "O artık aynı adam değil, buna sizi temin ederim."

"Yanılıyorsun," dedi başka bir kadın sesi. "Hep oydu. Onu olduğu gibi görmeyecek kadar acımasızdın."

"En azından görebiliyorum. Bir adım öteyi görmek için gözlük takmak zorunda kalan bazılarının aksine," diye homurdandı. Sonra devam etti, "Şimdi, eğer beni görseydi, Kilmartin Kalesi'nin yeni Leydisi olurum." Duraksayıp ekledi, "Ama zaten kalenin çok büyük olacağını sanmıyorum. Sonuçta İskoçya'nın Dağlık Bölgesi'nde. Hem kim orada yaşamak ister ki?"

"Ben yapardım," dedi Ashleigh, Cameron'ı şaşırtarak. Onu koridordan çekip ilerledi. "İskoçya gerçekten nefes kesici." Dönüp Persephone'ye baktı. "Ama ben şahsen, görünüşlerin ötesine bakmamana sevindim. Hayallerimin kocasını asla bulamayabilirdim." Avucunu sıktı. "Ama bir gün, kendi bencilliğinin ötesine bakarsan, belki de mükemmel kocayı bulursun. Ya da bulamazsan, Bayan Harding'in Genç Kızlar Okulu'nu şiddetle tavsiye edebilirim."

"Bekarlar Okulu mu?" diye alay etti Persephone. "Asla gitmem."

Ashleigh, "Violet Edwards için işe yaradı," dedi. "Bir bakıma benim için de işe yaradı."

Cameron, Persephone'nin yüzündeki tiksinti ifadesini gördü, ancak yanındaki kız meraklanmış gibiydi. Kızı bu yılın başlarında bir baloda gördüğünü hatırladı.

"İkiniz adına da mutluyum" dedi kız.

"Teşekkür ederim Emma." Ashleigh ona sıcak bir şekilde gülümsedi.

Cameron karısını balo salonuna geri götürdü ve onunla ikinci kez dans etmeye başladı. Ashleigh, Cameron'ı daire şeklinde çevirirken ona gülümsedi. "Biliyor musun, bir kocanın karısıyla bu kadar çok dans etmesi pek moda değil."

"Öyle değil mi?" diye sordu, yüzüne doğru eğilerek. "Kurallara aykırı mı?"

"Belki de sosyetenin kuralları."

"Ama senin kurallarına aykırı değil mi?"

Başını yavaşça salladı. "Seninleyken Cameron, bütün kuralları çiğnemek istiyorum."

Avucunu onun omurgasına koydu, onu hemen şimdi oradan alabilmeyi diledi. Sevgili karısı ona hayal edebileceğinden çok daha fazlasını vermişti.

Ve hayatlarının geri kalanında her anın tadını çıkarmayı amaçlıyordu.

Violet Edwards ve Lord Scarsdale hakkındaki School for Spinster serisinin ilk kitabını kaçırdınız mı? Londra'da Yapılan Bir Eşleşme'nin keyfini e-kitapların satıldığı her yerde çıkarın. Match Me, I'm Falling'i beğendiyseniz ve Michelle Willingham yeni bir kitap yayınladığında e-posta almak istiyorsanız, bültenine kaydolmak için www.michellewillingham.com/contact adresindeki web sitesini ziyaret edin.

Okul Kızları serisinin üçüncü kitabı olan Eşleştir Beni Eğer Yapabilirsen'in özel bir bölümünü okumak için okumaya devam edin.

Birinci Bölüm

"Böyle bir şey duymamıştım. Gelin müzayedesini mi? Ne demek istiyorsun?" Babası kütüphanede karısıyla konuşurken dehşete düşmüş gibiydi.

Kulak misafiri olan Emma Bartholomew, sırtını duvara yasladı. Bu, duymaması gereken bir konuşmaydı. Ama kapıya doğru eğilip, neler duyabileceğini anlamaya çalıştı. Düşünceleri dehşetle keskinleşti, çünkü üvey annesi ona bir koca bulmak için çaresizce bir yol arıyor gibiydi. Ama neden? Hiçbir sebebi yoktu.

Lucy bir an sesini alçalttı ve Emma ne dediğini tam olarak duyamadı. Sonra üvey annesi devam etti: "Henry, bir şeyler yapmalıyız. Ve bu işe yarayacak, sana söz veriyorum. Yıllardır Emma'nın evlenmesini istiyordun. Bu, ona zengin ve unvanlı bir koca bulmanın mükemmel bir yolu. Kesinlikle kendi başına bir koca bulamayacak. İlk Sezon'undan bu yana ne kadar zaman geçti? Beş yıl mı?"

"O bir tablo değil Lucy. Onu öylece... açık artırmaya çıkaramayız." Babası boğazını temizledi ve Emma kapıya doğru bir adım daha atıp daha da yaklaştı. Babasının sesinde şaşkınlık vardı ve ekledi, "Bu fikirden hiç hoşlanmadım. Muhtemelen yasadışıdır da."

En azından babası onun yanındaydı. Neyse ki bu onu rahatlatıyordu. Babası, Lucy'nin onu bir eşya gibi satmasına asla izin vermezdi. Emma, dikkatle dinleyerek birkaç kez derin nefes aldı.

"Sevgili kocam Emma için bir müzayede düzenlemiyoruz," diye güvence verdi Lucy. "Müzayedeye çıkaracak başka bir şey buluruz. Bir tablo ya da heykel. Ama müzayedeyi kim kazanırsa, Emma'yla da evlenecek. Tablo için ne kadar öderlerse ödesinler, onlara aynı tutarı ödeyeceğimizi ve çeyizine ekleyeceğimizi söyleyeceğiz."

Babası, Emma'nın tam olarak duyamadığı bir şeyler mırıldandı ama pek de bir reddedişe benzemiyordu. Bunu düşünmüyordu, değil mi?

Aman Tanrım, üvey annesi ondan gerçekten nefret ediyordu. Lucy onu nasıl en yüksek teklifi verene satabilirdi? Kim böyle bir şey yapardı ki? Ve

normal şartlarda eş bulamayan bir adam dışında hangi talip bunu kabul ederdi ki? Bu da potansiyel kocasının yaşlı, tuhaf veya imkânsız derecede çirkin olacağı anlamına geliyordu.

Hayır. Kesinlikle hayır. Böyle bir şeyi asla yapamaz.

"Bu çok sıra dışı Lucy," dedi Henry. "Onayladığımı söyleyemem. Bunu Emma ile görüşmemiz gerekecek."

Buna neredeyse gülecekti. Lucy'nin tartışma anlayışı, ikisine de ne olacağını ve nedenini anlatmaktan ibaretti. Onların düşüncelerini asla dinlemezdi ve Emma, bu konuşmanın da bir istisna olmayacağından oldukça emindi.

Arkasından, yanından geçip kütüphaneye giren bir uşağın ağır ayak seslerini duydu. En azından birinin, kulak misafiri olduğunun farkında olduğunu fark edince irkildi. Ancak Rupert nazik bir uşaktı ve muhtemelen babasına söylemezdi.

"Ah, Rupert," dedi babası. "Kızım Emma'yı içeri getirir misin lütfen?"

Emma bir an gözlerini kapadı. Uşağın gerçeği, yani kapının dışında kulak misafiri olduğunu söylemesindense, oradan geçiyormuş gibi yapmak daha iyiydi. Rupert konuşmadan, hızla sağa doğru dört adım attı ve sonra sola dönerek kütüphanenin içine doğru kalan altı adımı attı. "Baba, oradan geçiyordum ve beni sorduğunu duydum sanırım?" Sakin ve masum bir ses tonuyla, sanki ne konuştuklarını hiç bilmiyormuş gibi konuştu.

Sağında, Lucy'nin sevdiği yoğun lavanta kokusunu duyabiliyordu. Üvey annesi bu kokuyla yıkanıyor, kıyafetlerini lavanta keseleriyle dolduruyor ve lavanta parfümü sürüyordu. Koku, Emma'nın hâlâ hafifçe midesini bulandırıyor.

"Evet, öyle yaptım." Henry tekrar boğazını temizledi. "Lucy ve ben az önce tartışıyorduk. Evliliği... hiç düşündün mü?"

Zavallı babasının cehaletine şükürler olsun. Henry, Emma'nın evlenmemesinin sebebinin ilgilenmemesi olduğuna gerçekten inanıyordu. Emma uygun bir cevap bulmaya çalıştı ama Lucy daha konuşmadan sözünü kesti.

"Elbette evlenmeyi düşündü Henry. Bunca yıldır neye para harcadığınızı sanıyorsunuz? Yeni elbiseler, dersler... ve hiçbirisi işe yaramıyor. Stratejimizi değiştirme zamanı geldi."

Lucy'nin sesindeki hayal kırıklığını inkar etmek mümkün değildi. Ama Emma tek bir umuda tutunmuştu: Babası bu sözde açık artırmanın

gerçekleşmesine asla izin vermeyecekti. Babası onu seviyor ve Lucy'nin aksine, Lucy'nin ondan kurtulmak istemesi gibi, onun için en iyisini istiyordu. Beş yıl sonra bile Emma, üvey annesinin ondan neden bu kadar hoşlanmadığını bir türlü anlayamamıştı. Tanıştıkları andan itibaren Lucy, muhtemelen hiç üvey anne olmak zorunda kalmamak için onun için bir evlilik ayarlamaya çalışmıştı.

"Doğru beyefendiyle evlenmek isterdim," dedi Emma sessizce. "Ama çoğu benimle ilgilenmiyor."

Gerçek buydu. Hayatı boyunca içine kapanık biriydi ve bu değişmeyecekti. Dans edemiyordu, konuşmak neredeyse imkânsızdı ve adımlarının sayısını kaybetmemeye dikkat etmesi gerekiyordu. Hiçbir erkek onu istemiyordu ve eğer bu bekâr kalmak anlamına geliyorsa, kaderi buydu.

Evet, bir koca istiyordu. Ve bir sürü çocuk. Ama pek de arzu edilmeyen erkekler de dahil olmak üzere, birbiri ardına gelen talipler tarafından görmezden gelindikten sonra, bu umutları suya düşürmüştü.

Lucy, Emma hiç konuşmamış gibi devam etti: "Eksantrikliklerinizi veya beceriksizliğinizi umursamayan birçok erkek var." "Adayların bir listesini yapmaya başladım ve evlenme teklifiniz için bir açık artırma düzenlemeye karar verdim. Sanat amaçlı olduğunu söyleyeceğiz, ama sadece bekar beyler gelebilir."

Ciddiydi. Bunu bu kadar açıkça dile getirince Emma, ona inanmazlıkla baktı. "Hayır. Hayvan gibi satılmayacağım."

Lucy onu görmezden gelip Henry'ye döndü. "Emma davetlileri seçmede yardımcı olabilir. Böylece kiminle evleneceğine karar vermede söz sahibi olur."

"Bu... doğru," diye onayladı babası. Emma'nın hiç beklemediği bir anda bunu düşünmüş gibiydi. Karısının saçma sapan planlarına katılması değil, onu desteklemesi gerekiyordu.

"İzin veririm," dedi, "ama yalnızca Emma da onay verirse."

"Kesinlikle hayır," dedi. "Fikri bile berbat." Ama Lucy'nin, söylediklerine rağmen babası pes edene kadar onu yıpratmaya devam edeceğinden endişeleniyordu. Fikirleri gözden geçirip fikirlerini değiştirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Neden bu kadar erken evlenmek zorundaydı ki? Zaten beş sezon beklemişti. Temmuz ayıydı, öyleyse altıncı sezonu bitirip gelecek yıl tekrar deneyemez miydi?

"Hemen evlenmek zorunda değilim," diye geçiştirdi. "Hâlâ sadece yirmi üç yaşındayım."

"Bekâr kalıyorsun." diye iç çekti Lucy. "Rafta ne kadar uzun kalırsan, o kadar kötü olacak."

Bekâr. Bu kelime ona bir umut ışığı gibi çarptı. Tanıdığı iki kişi, Leydi Ashleigh Pryor ve Bayan Violet Edwards, Bekârlar Okulu olarak da bilinen Bayan Harding'in Genç Kızlar Okulu'ndan yardım istemişti. İkiisi de okul müdiresinden övgüyle bahsetmiş ve her iki kadın da sevdikleri erkeklerle evlenmişti.

Emma'nın seveceği birini bulacağına dair böyle bir hayali yoktu, ancak Bayan Harding bu korkunç açık artırma fikrinden kurtulmasına yardımcı olabilirdi. Dürüst olmak gerekirse, her türlü kaçış yolunu deniyordu.

"Baba, ders alsam nasıl olur? Bayan Harding'in Genç Kızlar Okulu hakkında iyi şeyler duydum. Duyduğuma göre çöpçatanlık yapıyormuş. Denememe izin verir misin?"

Babası bir an durakladı. "Ne dersin Lucy? Bu okulu daha önce duymamıştım."

Üvey annesi homurdandı. "Bekarlar Okulu mu? Gerçekten mi Emma? Bunun işe yarayacağına neden inandın ki? Seni dönüştürmek için yıllarımız yok."

"Denemeye değer," dedi zayıf bir sesle.

"Paramız yok," diye ısrar etti Lucy. Sonra düzeltti, "Yani, parayı eyizin ve müzayede için biriktirmemiz gerekiyor."

"Ama kendi başıma bir koca bulursam, buna gerek kalmaz," dedi Emma. Babasına döndü, izin vereceğini umarak. "Baba, ne dersin? Denememe izin verir misin?"

"Peki... ne tür dersler öğreneceksin?" diye sordu babası. "Zaten bir mürebbiyen oldu." Boğazını temizledi. "Derslerden nefret ettiğini sanıyordum."

"Bu farklı," diye ısrar etti, ama derslerin ne hakkında olacağını gerçekten bilmiyordu. "En azından onunla görüşüp sorular sormama izin verir misiniz?"

"ok pahalı olduğunu duydum," diye araya girdi Lucy. "Ve bunun için hiçbir sebep göremiyorum. Bayan Harding sizin için bizim yapamadığımız ne yapabilir ki?"

"Bir müzayededen daha az aşağılayıcı olurdu," diye belirtti Emma. "Bana bir iki ay ders verin. İşe yarayabilir." Gerçekten inanmasa da, Lucy'nin saçma müzayedesini geciktirmek için her türlü yolu deniyordu.

Babası uzun bir süre cevap vermedi. "Sanırım bilgi almanın bir zararı olmaz. Lucy seninle gelebilir."

"Hayır," diye hemen cevapladı Emma. Üvey annesinin bu müzayedeye göz koyduğu belliydi ve isteyeceği son şey Lucy'nin müdahalesiydi. Ama babasının hatırına sesini yumuşattı. "Yani, onun rahatsız olmasını istemem."

Lucy kocasına doğru yürüdü ve hafifçe iç çekti. "Sevgili Henry, çok iyi kalplisin. Ama bu durumda ders alınması gerektiğine gerçekten inanmıyorum."

"Baba, lütfen." Yalvarmaktan geri kalmıyordu; özellikle de geleceği söz konusu olduğunda.

Düşünüyor gibiydi. "Eğer senin için bu kadar önemliyse, sanırım bir ay çok da fark yaratmaz." Lucy'ye, "Ve bu sana bu... evlilik müzayedesini planlamak için yeterli zaman kazandıracak," diye ekledi. "İkiniz de uygun adaylar bulabilir ve içlerinden herhangi birinin uygun olup olmadığına karar verebilirsiniz."

Lucy'yi planlarından vazgeçirmek için bir ay yeterli bir süre olmasa da Emma daha fazla tartışmanın bir anlamı olmadığını düşündü. Bunun yerine babasının yanına gidip ona sarıldı. "Teşekkür ederim baba." Babasının tıraş sabunundan gelen hafif sandal ağacı kokusunu alabiliyordu ve tanıdık aroma, küçük bir kızken ona hikayeler okurken kucağında oturduğu zamanları hatırlatıyordu.

İçini çekip ona sarıldı. "Hadi o zaman. Eminim şu Bayan Harding'e bir not yazıp ne zaman uğrayabileceğini öğrenmen gerekecek."

Emma başını salladı ve duygularını yatıştırmak için bir an durdu. "Teşekkür ederim." Lucy'ye doğru başını salladı ve kapıya doğru on iki basamak yürüdü. Sonra dönüp merdivene doğru yirmi iki basamağı yürüdü. Çıkarken üvey annesinin "Bu işe yaramayacak Henry," dediğini duydu.

"Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ama umuttan başka ne var ki?"

Dördüncü Dunmeath Kontu Cormac Ormond'un zamanı daralıyordu. Son altı ay içinde on iki farklı genç hanıma evlenme teklif etmiş ve hepsi reddetmişti. Elbette, neredeyse hiçbirini tanımıyordu. Ama hepsi güzel, mükemmel çeyizlere ve iyi aile soyadlarına sahip hanımlardı. Kendisi ise, bir eşten ne beklediği konusunda pek seçici değildi. İrlanda'da yaşamayı ve onun... tuhaflıklarından bazılarını kabul etmeyi umursamadığı sürece... gayet iyi anlaşıyorlardı. Karısının onu sevip sevmemesi önemli değildi, yeter ki ona bir çocuk doğurmaya razı olsun.

Çünkü çok yakında ölecekti.

Babası yedi yıl önce ölmüştü. Sadece üç yıl sonra, ağabeyi de aynı şeyi yapmıştı. Cormac daha geçen yıl hastalanmaya başlamıştı ve bu da onu ne kadar ömrü kaldığı konusunda endişelendiriyordu. Doktorlar, hastalığın erkek soyundan geçtiğine inanıyorlardı; kız kardeşleri yeterince iyi görüldüğü için bu teori şimdiye kadar doğru görünüyordu.

Annesi, büyük bir keder içinde ona İrlanda'yı terk etmesini emretmişti. Annesinden Londra'da bir müstakil ev miras kalmıştı ve Cormac'ın derhal İngiltere'ye gitmesini istemişti, böylece bir oğlunun daha ölmesini izlemek zorunda kalmayacaktı.

Annesinin isteklerine uymuştu ama ailevi sorumlulukların yükü omuzlarındaydı. Zaman lüksüne sahip değildi, bu yüzden kiminle evleneceği pek umurunda değildi. Her şeyden çok bir varise ihtiyacı vardı. Karısı onun varlığına uzun süre katlanmak zorunda kalmayacaktı. Doktor ona ne kadar yaşayacağını tahmin edilemeyeceğini söylemişti. Ama Cormac, ölümcül hükmün doğru olduğundan şüphe duymuyordu.

Konsantre olamıyor ve sürekli bir şeyleri unutuyordu. Baş ağrıları ve korkunç mide ağrıları onu rahatsız ediyordu ve bazı günler midesi o kadar bulanıyordu ki yemek yemeye bile dayanamıyordu. Yıl bitmeden muhtemelen öleceğini düşünmek insanı ayıltıyordu.

Bunu görmezden gelmeye, korkunun son birkaç ayını mahvetmesine izin vermemeye çalıştı. Ve böylece burada, Londra'da, her günü dolu dolu yaşayacağına dair bir yemin etmişti. İstedikini yapacak, her anı değerlendirecekti.

Ama en çok istediği şey bir eş ve bir varisti. Ve belki de çok şey istenmiş olsa da, gömülmeden önce kollarında bir çocuk tutabilmeyi umuyordu.

Balolarda ve davetlerde eğlenceli olmaya çalışmış, evlenebileceği güzel genç kadınları cezbetmeye çalışmıştı. Ama kaçınılmaz olarak, onları soğutacak bir hata yapardı. Elbette isimleri hatırlayamıyordu. Ve sık sık aklından geçenleri söylerdi; bu da kadınların ona deliymiş gibi bakmasına neden olurdu. Onları bölmeye çalışmıyordu. Sadece kelimeleri tutarsa, unuturdu.

Köşedeki küçük sehpanın üzerinde kum dolu bir kum saati duruyordu. Cormac, sanki hayatının kalan saatlerini barındırıyormuş gibi, uzun uzun baktı. Bir an konsantrasyonunu kaybettikten sonra gözlerini kırıştırıp etrafına bakındı. Çalışma odasında kitaplarla çevrili oturuyordu. Masasının üzerinde üçü açıktı, büyükbabasının tanıdık yeşil günlüğü ise evini hatırlatan bir anı olarak yakınlarda duruyordu. Çalışma odasının çeşitli yerlerinde dört fincan çay vardı ve bu onu ürküttü çünkü çay içtiğini hatırlamıyordu. Yoksa dün müydüler?

Kapı çalındı. "Lord Dunmeath." Sekreteri John Hawkins, nefes nefese kalmış bir sesle onu selamladı. "Bu akşam Westerford Dükü ve Düşesi'nin balosunu hatırlatmamı istemiştiniz."

"Bu akşam mı?" diye kaşlarını çatı Cormac. "Ama o da cumartesiye kadar değil."

Hawkins boğazını temizledi. "Bugün cumartesi, efendim."

Cormac kaşlarını çatı. "Olamaz. Bugün cuma ve Lord Scarsdale'i ziyaret etmem gerekiyor."

"Dündü efendim. Siz gelmeyince bir not göndermişti. Hatırlıyor musun, dün akşam konuşmuştuk? Senin adına ona bir özür mesajı gönderdim."

Cormac bir an durakladı, günlerin nasıl da unutulduğunu merak etti. "Şeytan alsın Hawkins, neden bana hatırlatmadın?"

"Burada değildiniz efendim. Randevunuza sadık kaldığınızı sanıyordum ama at sırtında gittiniz ve akşama kadar dönmediniz."

Cormac bunu hatırlamıyordu. Unutkanlık nöbetleri giderek kötüleşiyor gibiydi. İç çekerek, "Ah, haklısın Hawkins. Bu haksızlıktı ve üzgünüm. Uşağımı çağırır mısınız?" diye itiraf etti.

"Giyinmenize yardım etmek için bekliyor efendim." Sekreteri eğilip geri çekildi. Sonra durakladı ve sordu: "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı? Yiyecek veya..." Duraksayıp çay fincanlarına baktı, "içecek bir şey ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Hawkins rahatsız görünüyordu ve Cormac adamın konuşmasını bekledi. Belli ki onu rahatsız eden bir şey vardı. "Başka bir şey mi var?"

"Hayır efendim. Sadece... bugün bir şey yediniz mi?"

Düşünmeye çalıştı ama saatler birbirine karıştı ve hatırlayamadı. Omuz silkerek, "Giyinirken aşçıdan bana bir şeyler hazırlamasını isteyebilirsiniz," dedi. Sandalyesinden kalkıp gerindi.

Yatak odasına çıkan merdivenleri çıkarken, bir gelin bulma işine odaklanmaya çalıştı. Bir yerlerde, uygun genç hanımların bir listesi vardı, ama nereye bıraktığını bir türlü hatırlayamıyordu. Bayan Violet Edwards da o listedeydi. Scarsdale Kontu'yla evlenmiş olması çok hayal kırıklığı yaratmıştı. Nazik ve sessizdi ve Cormac kekemeliğini hiç umursamamıştı. Diğer bekar hanımlara gelince, belki de ona yeterince yakışabilecek birkaç tane vardı.

Evlenmek isteyen kont olarak ün kazandığının farkındaydı. Ne yazık ki, kadınlarla arası hiç iyi olmamıştı. Kadınlar nadiren dürüst olurlardı ve sık sık akıllarından geçeni söylemelerini dilemişti.

Bunun yerine, birçok genç kadının onunla alay ettiğini duymuştu. Çaresiz olduğunu düşünüyorlardı ki bu tamamen doğru değildi. Evet, istekliydi. Ama sorun şu ki, genç bir kadına kur yapacak kadar vakti yoktu. Ve istediği son şey, ölmek üzere olduğunu birine itiraf etmektir.

Uşağı giyinmesine yardım etti ve Cormac, bu gecenin farklı olacağına dair sessiz bir umuda tutundu. Uygun bir kadın bulmak için elinden geleni yapacaktı. Daha az çekici ve pek de şanslı olmayan kadınlar olduğunu bilse de, tekrar denemek istiyordu.

Kapı çalındı ve hizmetçinin içeri girmesini söyledi. Hawkins gümüş bir tepsiyle içeri girdi, ardından bir başka uşak da yiyecek ve çay getirdi.

"Postayı getirdim efendim."

"Davetiye var mı?" diye sordu.

Hawkins bir an durakladı. "Sanırım bir tane var."

"Hadi, aç bakalım. İstersen bana oku," dedi ve uşağının paltosunu taşımasına yardım etmesi için kollarını uzattı.

"Bay ve Bayan Bartholomew'dan," dedi sekreter. Kaşlarını çatarak davetiyeye baktı. Cormac, Bayan Bartholomew'un nasıl görüldüğünü hatırlamaya çalıştı ama yüzünü bir türlü hatırlayamadı. Soylu bir aileden gelmiyordu ama saygın bir çeyizi olduğunu düşünüyordu.

"Eğer davetlerini kabul ettiğinizi belirten bir mektup yazmak istiyorsanız itirazım yok," dedi, uşağı ise ayakkabılarını giymesine yardım etti.

"Lordum, bu davet... çok sıra dışı. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum."

Sekreteri uzattı ve Cormac bakakaldı. Bu bir müzayede miydi? Tablo veya mobilya satın almakla ilgilenmiyordu. Ama bir şey onu durdurdu.

Bu değerli aile yadigarına yalnızca bekar beyler teklif verebilir.

Müzayede kazananı karşılığında paha biçilmez bir hediye alacak. Eser, Bartholomew konutunda görülebilir.

Cormac tekrar okudu. "Evlenmemiş beyler mi?" Bu bile, evliliğin bu müzayedeyle bağlantılı olduğunu gösteriyordu. Bayan Bartholomew'la bir ilgisi var mıydı? Bir dahaki görüşmelerinde ona soracaktı. Yani, ilk görüşmelerinde tanışıp tanışmadıklarını.

"Katılacağımı bildiren bir cevap gönder." En azından ne olduğunu merak edecekti.

Eldivenlerini ve şapkasını alıp yeni bir baloya hazırlandı. Belki bu sefer takım elbisesini düşünecek biriyle tanışabilirdi.

"Bu aptalca bir fikir." Uşak onları arabadan indirirken Lucy iç çekti. "Bu sözde okulun size neden yardımcı olabileceğini düşünüyorsunuz, anlamıyorum."

Emma, üvey annesinin onaylayacağını beklemiyordu ama seçenekleri tükenmişti. Bayan Harding'in Genç Hanımlar Okulu'na gitmek ona Lucy'nin entrikalarından bir aylığına kurtulma ve belki de bu saçma müzayede fikrine son verme fırsatı verecekse, bunu yapacaktı.

Üvey annesinin kendisine eşlik etmek zorunda kalmamasını içtenlikle istiyordu ama babası ısrar etmişti.

"Babam zaten izin verdi," diye cevapladı Emma, yedi basamak çıkıp şehir evine girmeden önce ve kapıyı çaldı.

"Onun izni olmayacak-" Lucy'nin sözleri, bir uşak kapıyı açtığı anda kesildi.

"Ben Bayan Emma Bartholomew, Bayan Harding'i ziyarete geldim," dedi Emma. Sesini sakın tutarak gerginliğini hiç belli etmedi.

"Sizi bekliyor," diye cevapladı uşak. "Beni takip ederseniz yeter." Ayakkabıları pürüzsüz mermer zeminde tıkırdadı ve Emma onu takip etmek için içeri girdi. Çalışma odasına kadar yirmi dört basamak saydı ve kapıda dururken tereddüt etti. İçeri girip beklemesi mi gerekiyordu? Yoksa sırada ne vardı?

Sonra okul müdürü onları selamladı. "Günaydın. Ben Rachel Harding."

"Ben Lucille Bartholomew, bu da üvey kızım Emma," diye cevapladı Lucy.

"Lütfen içeri girip oturun," diye davet etti başhemşire.

Emma altı adım attı ve oturmayı başaramadan bir sandalyeye çarptı. Beceriksizliğinin utancını gizleyerek kendini toparlamak için bir an durdu.

"Okulumda öğrenci olmakla ilgilendiğinizi anlıyorum," dedi Bayan Harding. Kadının sesinde ilginç bir nezaket ve sertlik karışımı vardı. Emma ne beklediğini bilmiyordu ama Rachel Harding, sahte iltifatlara meyilli, coşkulu bir müdire gibi görünmüyordu. Emma'ya okul günlerini hatırlatan, ciddi bir tavrı vardı.

Titremesini bastırdı ve kendine bunun farklı olacağını söyledi. Buradaki dersleri okumak veya yazmakla ilgili değil, koca bulmakla ilgili olacaktı.

"Şey, üvey kızımın burada uzun süre öğrenci kalması pek olası değil," diye yanıtladı Lucy. "Emma'ya beş sezondur evlenme teklifi gelmedi. Genç kızlar için bir okulda bir şey öğrenebileceğine dair hiçbir umut yok sanırım; sonuçta artık genç değil. Ama bu onun fikriydi ve babasını ona iki hafta ders vermeye ikna etti. Ondan sonra-" Lucy hafifçe güldü. "Şey, diyelim ki şüphelerim var."

Bayan Harding, üvey annesinin sözlerine tepki vermemiş gibiydi. Bunun yerine, sesini nazik tutarak, "Peki siz ne düşünüyorsunuz, Bayan Bartholomew?" diye sordu.

"BEN-"

Lucy sözünü kesti. "Çok utangaç ve beceriksiz. Emma'yı öğrenci olarak kabul etmek istemiyorsanız, başka düzenlemeler yapabileceğimizden eminim."

Bayan Harding bir an ayağa kalkıp bir hizmetçi çağırdı. "Biraz çay ve içecek ister misiniz, Bayan Bartholomew?"

"Elbette. Çok memnun olurum."

"Mükemmel. Ortağım Cedric Gregor sizi oturma odasına götürecektir. Emma ve ben de birazdan orada size katılacağız."

"Ah, ben de..." Üvey annesi itiraz edemedi ki kapı daha da açıldı ve bir beyefendi içeri girdi. Adam simsiyah giyinmişti ve Emma, neredeyse yeni kesilmiş odun kokusuna benzeyen farklı bir koku aldı.

"Bayan Bartholomew, sizi çay içmeye götürmekten mutluluk duyarım," diye devam etti. Sesinde sıcak ve samimi bir hava vardı. "Yolda, üvey kızınız ve ona nasıl yardımcı olabileceğimiz hakkında her şeyi duymak isterim."

Emma, Lucy'nin kendisiyle özel olarak konuşmak üzere odadan çıkarılacağını gayet iyi anlamıştı. Ama bu o kadar kolay olmuştu ki, üvey annesi kavgacı bir tavır takınmadan itiraz edemiyordu.

"Bir dakikaya orada olacağım," diye söz verdi Emma.

Ama Bay Gregor, Lucy'yi odadan çıkardıktan sonra kapıyı arkasından kapattı. Bayan Harding, sanki ona bakıyormuş gibi bir an sessiz kaldı. Sonra sordu: "İstediğiniz bu mu Bayan Bartholomew? Yoksa bu eğitime zorla mı alınıyorsunuz?"

"Buraya gelmem benim isteğimdi," diye yanıtladı Emma. "Ders almak istedim, böylece..." Müzayededen müzayedeciye bahsetmesi gerekip gerekmediğini düşünerek bir an durdu. Şimdilik bundan kaçınmaya karar verdi. "Yani, kiminle evleneceğimi seçebilmem için." Gerçi bunun mümkün olup olmadığından emin değildi. Bir ay kesinlikle yeterli bir süre değildi.

"Gerçekten evlenmek istiyor musun?" diye sordu Bayan Harding. "Yoksa yalnız kalmayı mı tercih edersin?"

"Bir kocam olsun isterdim," diye itiraf etti Emma. Dürüst olmak gerekirse, bunu hayal etmek zordu. Sosyetenin diğer hanımlarına benzemiyordu ve erkekler onunla hiç ilgilenmiyor gibiydi.

"Nasıl bir beyefendiyle evlenmeyi umuyorsunuz?" diye sordu Bayan Harding. Müdire masasını açtı ve Emma parşömenin hışırtısını ve mürekkebe batırılan bir kalemin sesini duydu.

"Biri..." Emma durup düşündü. Doğrusunu söylemek gerekirse, hiçbir erkeğin onun gibi birini isteyeceğini sanmıyordu. Çoğu genç kadın gibi güzel ya da hayat dolu değildi. Bunun yerine, her günü atlatmak için katı kurallara bel bağlıyordu.

"Nazik," diye cevapladı zayıf bir sesle.

"Nasıl görünmeli?" diye sordu Bayan Harding. "Bir tercihiniz var mı?"

Emma omuz silkti. "Görünüşünün bir önemi yok. Yine de babam veya büyükbabam yaşında olmayan birini isterim."

"Çocuk istiyor musunuz?" diye sordu Bayan Harding.

"Ah, evet." Bu tam da istediği bir rüyaydı. "Ya da eski evliliğinden çocukları varsa, o da olur."

Bayan Harding'in kaleminin hışırtısını duydu. "Şu anda ilginizi çeken bir beyefendi var mı? Evlenmek istediğiniz biri var mı?"

"Ah, kimse benimle evlenmez," diye cevapladı Emma tereddüt etmeden. "Ne düşündüğümün bir önemi yok."

"Benim sorum bu değildi," dedi Bayan Harding. "Kiminle evlenmek istediğinizi sordum."

Başını iki yana salladı. "Pek söyleyemem. Dürüst olmak gerekirse, sosyetenin hiçbir beyefendisini tanımıyorum. Benimle konuşmuyorlar. Orada olduğumu bile neredeyse bilmiyorlar."

Bayan Harding içini çekti ve kalemi bırakırken tahtaya çarptı. "Bayan Bartholomew, okulumuza her potansiyel öğrenciyi kabul etmediğimizi bilmelisiniz. Eşleştirme konusunda olağanüstü bir başarı oranımız var. Ancak yalnızca öğrenmeye istekli, denemeye istekli genç kadınlar burada öğrenci olabilir. Siz de böyle bir kadın mısınız, Bayan Bartholomew?"

Emma başını salladı. "Öğrenmeye istekliyim, evet."

"Güzel. O zaman sana bir ödevim var. Okulumda ders almayı düşünmeden önce tamamlaman gereken bir görev."

İçini aniden bir huzursuzluk kapladı. Bayan Harding'in tüm öğrencileri kabul ettiğine dair yanlış bir düşünceye kapılmıştı. Sonuçta hem Violet Edwards hem de Leydi Ashleigh koca bulmuşlardı. İlk kez, içine görünmez bir kıymık gibi bir şüphe düştü. Ya onu öğrenci olarak kabul etmezlerse? Bu açık artırmaya zorlanacaktı? Panik onu ele geçirdi ve midesi düğümlendi.

"Eğer gerçekten yapmak istediğin bir şeyse," diye devam etti Bayan Harding, "sana yardım edebiliriz. Ama senin görevin şu. Önümüzdeki hafta içinde bir baloya katılmalısın. Beş beyefendiyle konuşup sohbet etmelisin. Bu süre zarfında, bir kocada neleri beğenip beğenmediğinin bir listesini çıkaracaksın ve önümüzdeki pazartesi günü bu listeyle bana döneceksin. Üvey anneni getirme. Ondan sonra, okuluma katılıp katılamayacağına karar vereceğim."

Beş beyefendi mi? Emma hemen reddetmekten kendini alıkoyamadı. Bu okulda öğrenci olmaya, müzayedeyi geciktirmek için çalışıyordu; evlenme

şansı olduğuna inandığı için değil.

Bayan Harding, özünde onun toplum önünde küçük düşürülmesini istiyordu. Sohbeti o başlatsa bile hiçbir erkek onunla konuşmazdı. Bir balo salonunun karmaşıklığı arasında gezinmenin o yıpratıcı görevinden bahsetmiyorum bile. Duvar çiçeği gibi rahattı.

Müdire hâlâ bir cevap bekliyordu, bu yüzden Emma, "Anlıyorum," diye kaçamak bir cevap verdi.

"Çok güzel. Şimdi gidip üvey annenin yanına gidelim. Lütfen onun sözünü kesmeden sohbetimize katılmaya çalış," dedi kararlı bir şekilde.

Emma başını salladı, ama böyle bir şeyin nasıl mümkün olabileceğini bilmiyordu. Kaçış planının her geçen an suya düştüğünü görüyordu. Ya Bayan Harding onu götürmeyi reddederse? Kendini açık artırmada bir at gibi satılmamak için ne yapabilirdi?

O, bunu bilmiyordu.

Eğer Match Me If You Can'in bu bölümünü beğendiyseniz, School for Spinsters serisinin bir sonraki kitabını e-kitap satılan her yerde arayın.

Yazar Hakkında

Michelle Willingham yaklaşık elli aşk romanı, novela ve kısa öykü yayımladı. Şu anda çocuklarıyla birlikte Virginia'da yaşıyor ve Regency İngilteresi, Viktorya dönemi İngilteresi, Viking dönemi İrlandası, Orta Çağ İskoçyası ve Orta Çağ İrlandası gibi çeşitli ortamlarda geçen tarihi aşk romanları üzerinde çalışıyor. Yazmadığı zamanlarda Michelle kurabiye pişirmeyi, piyano çalmayı ve kedilerinin peşinden koşmayı seviyor. Web sitesini ziyaret edin: www.michellewillingham.com.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

